

HET
SLUIPEND
COMPROMIS

Joe Crews

HET SLUIPEND COMPROMIS

Engelse titel: Creeping Compromise

JOE CREWS

[4]

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	5
Onze vijand - de wereld	8
Is naaktheid eerbaar?	21
Dubbele moraal aan de kaak gesteld	31
Uniseks	40
Kleurrijke make-up en sieraden	47
De televisie-valstrik	74
Wettig verenigd	83
Muziek en stemmingen	90
Vlees of geen vlees	96
Gemeenschappelijke maaltijden en beginselen	103
Het vernietigen van uw getuigenis	109
Wetticisme of liefde	118

[5]

Inleiding

Eindelijk - het schokkende verhaal van satans slinkse aanval op de normen in de Gemeente.

Het onderwerp “Christelijke Normen” is waarschijnlijk één van de meest verwaarloosde leerstukken van de gemeente in onze tijd. Tegenwoordig verschijnt er heel weinig over dit essentiële onderwerp dat ook maar de geringste voorlichting verschaft. Slechts een paar kleine boekjes of brochures hebben zich bezig gehouden met de fundamentele en praktische beginselen, die het christelijke leven zouden moeten onderscheiden van dat van de wereld.

De reden voor de tegenzin om te schrijven over het specifieke van het christelijke gedrag, berust waarschijnlijk op twee soorten angst: Ten eerste de angst om de grote meerderheid van de gemeenteleden te beledigen, die ver beneden de Bijbelse maatstaf leven. Ten tweede de angst te worden bestempeld als veroordelend, wettisch, schijnheilig, met het ontbreken van liefde en een persoonlijke relatie met Christus.

Wij moeten erkennen dat dit dikwijls een gerechtvaardigde angst is. Er is al teveel geschreven in een farizeïsche geest. Satan heeft de uitgesproken fanatieke gezichtspunten van enkelingen uitgebuit en ze gebruikt om diegenen te intimideren, die op een gematigde manier over het onderwerp hadden willen schrijven. En in zijn haat tegen juist dit waarheidspunt, heeft satan menigeen in de gemeente er maar al te vaak toe gebracht een bespreking over de christelijke normen te beschouwen als te ver gaand en onbehoorlijk.

De combinatie van deze factoren heeft ertoe geleid dat een gebrek aan materiaal er over dit onderwerp is ontstaan. Hierdoor bestaat er een grote behoefte aan de hervorming van de gemeente in evenwichtige Bijbelse gedragsbeginselen, beginselen die op geen enkele manier in strijd zijn met het prachtige begrip van gerechtigheid door het geloof, dat de grondslag zou moeten zijn voor de leefwijze van elke ware christen.

Ook moeten wij toegeven dat het niet nodig zou moeten zijn om veel te zeggen over dit onderwerp. Uiteindelijk zijn de daden niet de middelen om verlossing te verkrijgen. Door genade worden wij behouden door geloof en niet door de

[6]

verdiensten van werken, gehoorzaamheid of ons uiterlijk gedrag. Teveel de nadruk leggen op deze uiterlijke dingen zou gemakkelijk verkeerd kunnen worden uitgelegd als een ontkenning van de rechtvaardigmaking door het geloof.

Maar op het moment dat dit geschreven wordt, bestaat er niet zoiets als “teveel benadrukken” binnen de Gemeente. Slechts af en toe worden over dit onderwerp eenzame stemmen gehoord. Aan de andere kant

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

is er een opvallende herleving van de prediking over de leer van gerechtigheid door geloof en zo moet het ook. De grootste behoefte van de kerk van vandaag is meer te weten over de ervaring van de verhouding tussen rechtvaardigmaking en heiliging, mits gepredikt in zijn ware samenhang. Maar terwijl deze diep geestelijke waarheden worden voorgehouden, mag er niets worden gezegd dat ertoe zou kunnen leiden dat gehoorzaamheid achteruit zou gaan. Sommigen schijnen bijna niet in staat het mooie evenwicht te handhaven tussen geloof en werken. Maar dit is juist zo belangrijk en noodzakelijk. Een verkeerd begrip van genade of van werken is het krachteloos maken van de ervaring en het dwarsbomen van het persoonlijk getuigenis.

Sommigen kunnen de tegenwerking maken dat een boek als dit onnodig is, omdat het uiterlijk gedrag het natuurlijke spontane resultaat is van de bekering tot Christus. Daardoor zal het leven automatisch de vrucht van echte gehoorzaamheid en rechtvaardigheid voortbrengen. Maar is dit wel helemaal waar? Het is inderdaad zo dat de daden voortkomen uit de innerlijk bekeerde instelling, maar ook voor de meest toegewijde christen is onderricht noodzakelijk.

Veel bekeerde mensen houden de zondag en roken sigaretten, eenvoudig omdat niemand hun de Bijbelse bezwaren tegen deze handelwijze heeft uitgelegd. Zijn wij wettisch bezig als wij hen, op grond van Gods Woord, leren hun gedrag te veranderen? Zou het dan verkeerd kunnen zijn te spreken over andere punten in het uiterlijk gedrag die eventueel met de Bijbel in overeenstemming moeten worden gebracht?

Nog één laatste opmerking moet worden gemaakt voordat u de volgende bladzijden begint te lezen. De leer van de christelijke normen is alleen voor

[7]

geestelijke mensen. Dit boek is niet geschreven voor onbekeerden. Op wereldlingen zou het de indruk maken een verzameling dwaasheden te zijn.

Gebruik alstublieft de zaken die in dit boek worden behandeld niet, om te proberen die aan uw niet-wedergeboren familieleden of vrienden op te leggen. Er wordt ons in het bijzonder raad gegeven tegen het opdringen van bepaalde normen betreffende de kleding aan hen, die niet bekeerd zijn. Luister eens naar deze waarschuwing:

“U kunt onmogelijk het hart veranderen. Een andere manier van kleden invoeren zal niet werken. De moeilijkheid is dat de gemeente dagelijkse bekering nodig heeft. Degenen die het wagen ongehoorzaam te zijn aan de duidelijkste verklaringen van de inspiratie, zullen ook geen acht slaan op menselijke pogingen die gedaan worden, om hen ertoe te brengen eenvoudige, nette, onversierde, fatsoenlijke kleding te dragen. Aan degenen die van zichzelf een afgod maken moet niets worden voorgesteld in de zin van een menselijke toets, het zou hen slechts een excuus in handen geven om zich in totale afvalligheid te storten.” Our Health Message, blz. 429-430.

Pas de principes uit dit boek toe in uw eigen leven. Sommigen ervan zijn zelden in druk verschenen. Bedwing de opwelling ze fanatiek te noemen totdat u het hele boek hebt gelezen en God gevraagd hebt u te tonen wat er met die principes gedaan moeten worden in het verblekende licht van de laatste aardse zonsongang.

[8]

Hoofdstuk 1

ONZE VIJAND - DE WERELD

De wereld is in deze tijd in een ongelofelijke staat van voortdurende verandering. Traditionele gezichtspunten en waarden zijn in een betrekkelijk korte tijd gewijzigd, ja bijna tot het tegengestelde geworden. Onder de verdovende invloed van de media worden de geesten bewerkt, gedachtenpatronen gevormd en beslissingen voorgeschreven. De meesten van de miljoenen mensen die zo beïnvloed worden, zijn zich bijna niet bewust van de krachtige kunstmatige middelen die zijn gebruikt om hun geest en moraal te veranderen.

Er is geen enkele twijfel aan dat het satan is die de touwtjes in handen heeft en de subtiele krachten bestuurt die ontworpen zijn om ons geestelijk te vernietigen. Onder de hypnotiserende invloed van deze krachten zijn de christelijke gedachten net zo succesvol gehersenspoeld als die van de grootste niet-wedergeboren zondaar.

Onze enige veiligheid ligt in het herkennen van de handige camouflage van de vijand. Duizend verborgen dodelijke strikken zijn om ons heen geplaatst. Bijna onmerkbaar wordt ons denken aangetast door wat wij zien en horen. Vaste geestelijke overtuigingen zijn verzwakt en uiteindelijk verdwenen. De fijngevoeligheid ten opzichte van de zonde is afgestompt, doordat die onophoudelijk wordt blootgesteld aan de ogenschijnlijk onschuldige invloed van onze misleide maatschappij. In de Schrift worden deze wapens van satan eenvoudig omschreven als “de wereld”. En niemand kan zeggen dat we niet gewaarschuwd zijn tegen de demoraliserende gevolgen hiervan. Paulus, Jacobus en Johannes hebben allen dringend geschreven over het samengaan met de wereld:

“Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.”

(1 Johannes 2:15,16).

[9]

“Overspelers en overspeleressen, weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld.”

(Jakobus 4:4).

“Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de HEERE, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen.”

(2 Korintiërs 6:17).

“Die Zichzelfen voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelfen een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.”

(Titus 2:14).

Deze schrijvers hadden een geïnspireerde drang om de dodelijke fout, van vermenging van het heilige en wereldse aan de kaak te stellen. Als met één stem zeggen ze ons: “Hebt de wereld niet lief. U bent niet

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

van de wereld. Kom uit de wereld en wees een bijzonder en afgescheiden volk.”

Deze teksten moeten niet worden uitgelegd als opdrachten om het lichamelijk verblijf in deze wereld te verlaten. Het zijn kennelijk waarschuwingen tegen bepaalde invloeden, gewoonten en ideeën die bijzonder schadelijk zouden zijn voor de christelijke levensstijl. Bovendien heeft Jezus ook Zelf aangegeven dat de dingen van deze wereld heel onschuldig zouden lijken in de ogen van de mensen. Toen Hij de volgende woorden tot de farizeeën sprak, stelde Hij een eeuwig beginsel vast:

“Want dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God.” (Lucas 16:15).

Bestudeer deze uitspraak zorgvuldig. Christus zegt hier dat de meest geëerde en gerespecteerde dingen in de maatschappij de grootste vijanden van de Waarheid zullen zijn. Hij zegt hier dat Zijn volk zich zal moeten opstellen tegenover de heersende praktijken van de wereld. Ware christenen zullen de door de rest van de wereld aangenomen en als norm goedgekeurde levensstijl moeten afwijzen. Hebben wij enig idee wat het inhoudt een dergelijke positie in te nemen?

Het is niet gemakkelijk weerstand te bieden tegen de oprechte, duidelijke meningen van populaire bekende mensen. Er zal volledige medewerking zijn vanuit de grote kerk-systemen om zelfs meer geloof te hechten aan “wat hoog is onder de mensen”. Deze verkeerde levenswijze zal kennelijk als zo vanzelfsprekend worden aangenomen, dat elke wijziging daarin zal worden beoordeeld als onzinnig en onredelijk.

[10]

E.G. White legt dit als volgt uit: “Als wij het peil hebben bereikt dat de HEERE wil dat wij bereiken zullen, dan zullen wereldlingen Zevende-dags Adventisten bekijken als zonderlinge, eigenaardige stijve buitenbeentjes.” Christian Education. 289.

Dit brengt ons bij een andere belangrijke vraag: Welke invloed zal deze betoverende, bedekte benadering hebben op het overblijfsel? Het is de weloverwogen bedoeling van onze grote vijand om de zonde onschuldig te laten lijken en zo mogelijk te laten doorsijpelen in het kamp van de heiligen. De enige grote vesting van kracht, het laatste bolwerk dat de wetteloze tegenstaat, is het zaad van de vrouw. Volgens Openbaring 12:17

“En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben”.

Satan haat de wet van God. Hij haat de Sabbat en hij haat degenen die in de bres staan en de geldigheid van die wet hooghouden. Door de eeuwen heen heeft satan speciale wapens uitgevonden om tegen Gods volk te gebruiken. Van generatie op generatie waren deze wapens verschillend. Dikwijls was het scherpe zwaard van vervolging tegen het kleine overblijfsel, dat trouw was aan de geboden van God, gekeerd. Vervolging en het doodsvonnissen zullen weer toegepast worden, wanneer een wanhopige duivel het ergste kwaad zal loslaten op de ware gemeente. Hij weet dat dit een ontmoeting is op leven en dood, die de afloop van de grote strijd voor eeuwig zal beslissen. In deze tijd zal hij geen enkel voordeel over het hoofd zien. Vertrouwend op de psychologische deskundigheid van 6000 jaar ervaring in het ombuigen van de menselijke geest, heeft hij een krijgsplan opgesteld om het volk dat hij haat week te maken. Dat plan bestaat uit het langzaam maar zeker verzwakken van de geestelijke verdediging van de Zevende-dags Adventisten door een compromis met de wereld. Dit zal het ultieme wapen zijn dat satan scherpzinnig heeft bedacht om het geloof van ieder lid van de laatste gemeente te ondermijnen.

Hoe succesvol zal het zijn? Hoe velen zullen worden uitgeschud in de naderende crisis, doordat zij zich overgeven aan dingen van de wereld? Wij

[11]

hoeven ons niet te verbazen. In de Geest der Profetie is het antwoord al keer op keer gegeven. Het is een weerzinwekkend antwoord en we zouden wel willen geloven dat het niet waar was; maar lees het en verbaas u:

“Ik wil u zeggen dat wij in een hoogst ernstige tijd leven. In het laatste visioen dat mij is gegeven, werd mij het ontstellende feit getoond dat slechts een klein gedeelte van hen die nu de Waarheid belijden, hierdoor zal worden geheiligd en worden gered. Velen voelen zich verheven boven de eenvoud van het werk. Zij zullen, net als de wereld, afgoden koesteren en geestelijk sterven.” Testimonies, deel 1, blz. 608-609.

Wat ongelofelijk! De grote meerderheid van hen die zich nu verheugen in de Waarheid, zullen hun geloof opgeven en verloren gaan! Zij zullen verloren gaan omdat zij zich “net als de wereld” gedragen. Satans verraderlijke, onschuldig schijnende, hoog gewaardeerde levensstijl, zal ze ontwapenen, verzwakken en uiteindelijk vernietigen. Een andere uitspraak is zelfs nog nauwkeuriger: “Het grootste deel van hen die nu oprecht en waarachtig schijnen, zullen dan onedel metaal blijken te zijn.” Getuigenissen voor de Gemeente, deel 5, blz. 114.

De aanpak van versoepeling van de vijand is door E.G. White duidelijk omschreven met deze woorden: “De tijd is niet ver meer dat elke ziel op de proef zal worden gesteld. De viering van de valse sabbat zal ons opgedrongen worden. De strijd zal zijn tussen Gods geboden en de geboden van mensen. Zij die geleidelijk hebben toegegeven aan wereldse eisen, en aan wereldse gebruiken gelijkvormig zijn geworden, zullen zich dan buigen voor de machten die er zijn, om zich niet bloot te stellen aan spot, belediging, bedreiging met de gevangenis, en dood. In die tijd zal het kostbare goud gescheiden worden van de slakken. Ware godsvrucht zal duidelijk te onderscheiden zijn van vormendienst en schijn. Menige ster die we om haar helderheid hebben bewonderd, zal dan uitgaan in duisternis. Zij die de versierselen van het heiligdom hebben gedragen, maar niet met Christus’ gerechtigheid zijn bekleed, zullen dan naakt gevonden worden.” Profeten en Koningen, blz. 119.

Let op de zin die de reden van die massale afval omschrijft “Zij die gelei-

[12]

delijk hebben toegegeven aan wereldse eisen, en aan wereldse gebruiken gelijkvormig zijn geworden, zullen zich dan buigen voor de machten die er zijn...”

Niet alleen zal de meerderheid uit de gemeente worden geschud, in feite zullen zij zich tegen hun vroegere broeders keren en bittere vijanden van de Waarheid worden.

“Wanneer de storm nadert, zullen veel mensen die de boodschap van de derde engel zogenaamd hadden aangenomen, maar niet waren geheiligd door gehoorzaamheid aan de Waarheid, hun geloof prijsgeven en zich aansluiten bij de tegenstanders. Doordat ze vertrouwelijk met de wereld zijn omgegaan en haar geest in zich hebben opgenomen, zijn ze de dingen op bijna dezelfde manier gaan beoordelen. Wanneer de beproeving over hen komt, zijn ze onmiddellijk bereid ook de brede weg, die velen opgaan, te kiezen. Begaafde mannen met een innemend karakter, die zich eens in de Waarheid hebben verheugd, zullen hun talenten gebruiken om de mensen te bedriegen en te misleiden. De worden de felste tegenstanders van hun vroegere broeders. Wanneer Sabbatvierders voor de rechtbank moeten verschijnen om zich voor hun geloof te verantwoorden zullen deze afvalligen satans beste medewerkers zijn om hen te lasteren, te

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

beschuldigen en de machthebbers tegen hen op te hitsen door hun valse verklaringen en verdachtmakingen. Het Grote Conflict, blz. 431.

Opnieuw worden wij geïnteresseerd door de uitdrukking “Doordat ze vertrouwelijk met de wereld zijn omgegaan... zijn ze onmiddellijk bereid ook de brede weg, die velen opgaan, te kiezen.” Let erop dat er een voorbereidend werk is “zijn ze onmiddellijk bereid”. Hier wordt opnieuw het buitengewone psychologische programma van satan geopenbaard, het doorbreken van de morele grenzen. Compromis met de wereld. Gelijkvormigheid aan de wereld.

“Het werk dat de gemeente heeft nagelaten te doen in een tijd van vrede en voorspoed, zal ze moeten doen gedurende een vreselijke crisis, onder de meest ontmoedigende, afschrikwekkende omstandigheden. De waarschuwingen, die door gelijkvormigheid aan de wereld zijn verzwegen of achtergehouden, moeten gegeven worden onder de verwoede tegenstand

[13]

van de vijanden van het geloof. En tegen die tijd zal de oppervlakkige, voorzichtige klasse, wier invloed de vooruitgang van het werk steeds heeft vertraagd, het geloof opgeven en zich scharen onder de openlijke vijanden naar wie hun sympathie al lang uitging. Deze afvalligen zullen dan de bitterste vijandschap aan de dag leggen, doordat ze alles wat in hun vermogen ligt doen om hun vroegere broeders te verdrukken en te belasteren, en de verontwaardiging tegen hen op te wekken. Deze tijd ligt vlak voor ons.” Testimonies deel 1, blz. 278.

De woorden “gelijkvormigheid aan de wereld” springen ons vanuit dit citaat weer tegemoet. We zijn herhaaldelijk gewaarschuwd voor deze massale aanval van satan, door middel van wereldgezindheid. Toch horen wij zo weinig over dit specifieke onderwerp. Duizenden Zevende-dags Adventisten zijn blind voor dit aanvalsplan van de boze. Sommigen van onze mensen zijn gaan geloven dat het wettisch is om iets te publiceren over normen en levensgewoonten. Voor hen zijn dit “haarkloverijen” en is het oordelend. Dit is werkelijk de manier zoals satan wil dat zij het voelen. Ze praten en denken veel over de laatste toets van de ware Sabbat, maar ze slagen er niet in te zien dat de uitslag van de toets nu wordt bepaald.

Ellen White zegt: “Zij die zich verenigen met de wereld worden gevormd door de wereld en bereiden zich voor op het ontvangen van het merkteken van het beest. Zij die niet op zichzelf vertrouwen, die zich voor God vernederen en hun ziel zuiveren door de Waarheid te gehoorzamen - deze mensen worden door God gevormd en bereiden zich erop voor Gods zegel op hun voorhoofd te ontvangen.” Getuigenissen voor de Gemeente deel 5, blz. 177.

Het merkteken van het beest zal dwingend worden opgelegd. Iedere ziel zal zich moeten scharen aan de kant van de ware Sabbat of van de valse rustdag, de zondag. Zevende-dags Adventisten zullen met het doodsvonnis te maken krijgen vanwege hun geloof. Tragisch genoeg zal de meerderheid in die crisis niet staande blijven. Zij zullen blijken ontrouw te zijn, vanwege het feit dat zij een compromis hebben gemaakt en onstandvastig

[14]

zijn geweest over de christelijke normen. Door geleidelijk toe te geven aan wereldse gewoonten en manieren zal hun wilskracht en besluitvaardigheid zo zijn verslapt, dat zij de test niet kunnen doorstaan.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

En dat maken van compromissen gebeurt NU! Juist op dit moment richt de grote meerderheid van onze medegelovigen zich op de wereld en wel zodanig, dat zij verloren zullen gaan wanneer het merkteken dwingend wordt opgelegd.

Hier is de vraag die mij dwars zit: “Richt ik mij met hen naar de wereld?” Hoe kan ik er zeker van zijn dat ik niet mee ga in de stroom die de grote schudding binnen de gemeente brengt? Welke sluwe, verborgen duivelse manieren heeft satan gebruikt om de ogen van zovelen van Gods volk te verblinden, zodat zij uiteindelijk liever voor de wereld zullen kiezen dan voor de Waarheid? Dit moet van alle misleidende plannen, die hij ooit tegen de heiligen heeft gebruikt zeker het verfijnde meesterwerk zijn. Het volk dat bekend stond om zijn hoge normen zal ertoe worden verleid zijn onderscheidende levensstijl op te geven. De gemiddelde Adventist van vandaag zou verontwaardigd ontkennen dat hij bezig is werelds te worden. De meerderheid van onze leden zou met vaste overtuiging te kennen geven dat ze, zelfs met de dood voor ogen, hun geloof niet op zouden geven. Toch hebben wij zojuist gelezen dat zij dat wel zullen doen!

Wat betekent dit? Dit betekent dat de meesten van onze leden vastzitten in wereldgezindheid en het zich niet eens realiseren. Zij geven toe aan een gevaarlijk compromis en denken dat het volkomen onschuldig en aanvaardbaar is. Ze zijn zo verblind dat ze de wereldse dingen die ze doen niet als zodanig herkennen. Waarom kunnen ze hun betrokkenheid bij de wereld niet inzien? Omdat het verlagen van de normen zo geleidelijk ging dat niemand beseftte wat er gebeurde. Het duivelse plan is er niet op gericht dat de gemeenten hun vroegere standpunt tegen het vlees en de wereld PLOTSELING zouden opgeven. Hij is te slim om te denken dat wij openlijk zouden zeggen, dat het in orde is om naar de film te gaan, make-up en juwelen te dragen of koffie en thee te drinken.

[15]

Maar satan weet hoe de geest werkt onder de kracht van suggestie en verbinding. Met eindeloos geduld voert hij denkbeelden in, woorden, ideeën en praktijken die op zich niet kunnen worden veroordeeld. In feite worden veel van satans “onschuldige” verleidingen onder de mensen niet alleen hoog gewaardeerd, maar hebben ook enige aanbevelenswaardige hoedanigheden. Een volmaakt voorbeeld van zo’n misleiding is de televisie en andere media. En hoe velen van ons hebben niet de overtuigende argumenten hiervoor gehoord: het prima nieuws, de documentaires en de religieuze programma’s. Niemand kan zeggen dat de televisie in de huiskamer op zichzelf een kwaad ding is. Op zich is het een mooi meubelstuk en een bron van goede informatie. Maar dan begint het meesterlijke proces van de psychologische aanval, waarin satan onovertroffen is. Heel langzaam wordt het onderscheidingsvermogen afgestompt door glimpen en stukjes van dubieuze humor, geweld enz. De geest past zich aan aan het nieuwe niveau van de informatie, die binnenkomt en begint, bijna onmerkbaar, de veranderende kwaliteit van het getoonde en het geluid te tolereren.

Twee geïnspireerde uitspraken zullen ons helpen te zien hoe het werk van de vijand zich ontwikkelt: “Satan zal zichzelf ongemerkt indringen met kleine stapjes, die steeds groter worden naarmate hij zich een plaats veroverd. De schoonschijnende plannen van satan zullen in deze tijd binnengebracht worden in Gods werk.” Selected Messages, boek 2, blz. 21.

“Het werk van de vijand is niet overhaast... Het begint met een onmerkbaar ondermijnen van de beginselen. Het begint met schijnbaar onbelangrijke dingen.” Patriarchen en Profeten, blz. 655.

Hoe belangrijk is het de richting te herkennen waarin wij geleid worden, door welke invloed dan ook. De

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

manier waarop kwartels dikwijls in de val lopen, geeft een parallel voor satans tactiek. Er wordt op enige afstand van de plaats waar een val gespannen staat om dicht te klappen over de kwartel graan gestrooid. Eerst naderen de vogels het goede graan met duidelijke terughoudendheid, maar omdat er geen gevaar te zien is komt hun angst tot bedaren. De volgende dag is het graan iets dichtter bij de val gestrooid en de vogels zijn al minder behoedzaam bij het gestrooide graan. De ene dag na de andere wordt het graan steeds een beetje dichtter bij de val gelegd, totdat

[16]

de kwartels er helemaal van overtuigd zijn dat er niets mis is met het goede graan. Daarna wordt het graan natuurlijk in de val gelegd en de vogels komen nog steeds. Onnozel vertrouwen ze erop dat het goede voedsel ook goed blijft en een veilige maaltijd ook veilig blijft. Dan klapt de val dicht.

Ik beweer niet dat kwartels geen graan meer zouden moeten eten of dat christenen zouden moeten ophouden met alle goede activiteiten. Het punt is dat wij voorzichtig genoeg zouden moeten zijn om de richting waarin wij geleid worden, te overdenken en bereid om de “goede” dingen op te geven als ze ons in een richting voeren waar geestelijk gevaar dreigt.

Kunnen goede dingen in de verkeerde richting leiden? Dat kan inderdaad. Christenen worden er stap voor stap toe geleid, hun hoge standaard op te geven en dat vaak door middel van een volkomen onschuldig lijkende procedure.

Dit is de manier waarop compromissen altijd de gemeente zijn binnen geglipt. Satan stelt een handeling voor die maar een beetje verwerpelijk is. In feite kan het erg moeilijk zijn precies te bepalen waarom die handeling niet goed is. En omdat het verschil zo klein is, wil niemand er eigenlijk een punt van maken. Enkele getrouwe leden in de gemeente voelen zich een beetje ongemakkelijk over het geval, maar schrikken ervoor terug om er iets van te zeggen, uit angst voor fanatiek gehouden te worden. Ze besluiten te wachten tot er zich een belangrijker punt voordoet voor zij een krachtig standpunt innemen.

Jammer genoeg zal zich nooit een belangrijker punt voordoen. De duivel zorgt er wel voor dat de stappen naar een vergelijk heel klein zijn. Hij weet dat bijna niemand de moed zou hebben die kleine stapjes naar afdwaling aanhoudend te verwerpen.

Ooit gaf de duivel de voorkeur aan het argument 'iedereen doe het'. Ofschoon de jeugd die uitspraak soms nog wel doet, wordt nu een nieuwe term algemeen gebruikt, om gelijkvormigheid aan de wereld te rechtvaardigen: 'Een beetje kan geen kwaad'. De jurk is maar een beetje te kort. Die drank bevat maar een klein beetje cafeïne. Het televisieprogramma laat maar een beetje geweld zien. De trouwring is maar heel smal en de

[17]

schoonheidsmiddelen brengen maar een klein beetje kleur op. Zo zouden we door kunnen gaan.

We kunnen schijnbaar niet de les van Lot leren bij zijn vertrek uit Sodom. De meesten van zijn familie hadden geweigerd de gedoemde stad te verlaten. Door ervoor te kiezen om in zo'n verdorven omgeving te leven had hij alles verloren: zijn huis, zijn rijkdom en zijn lieve dochters. Maar toen de engelen er bij hem op aandrongen naar de bergen te vluchten, smeekte hij om toestemming in een andere stad zijn intrek te mogen nemen. En zijn redenering was:

“Zij is immers klein.”

(Genesis 19:20).

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Hoe kon hij dat doen? Lot had toch zeker geleerd dat de steden hem bijna hadden vernietigd. Sinds de dag dat

“hij zijn tenten opsloeg tot aan Sodom toe”

(Genesis 13:12),

was het gezin stukje bij beetje, bijna onmerkbaar, steeds verder opgeschoven naar volledige betrokkenheid bij de corrupte samenleving van de binnenstad. Langzamerhand was de overgang tot stand gekomen van, uit de verte toezien tot doodleuk deelnemen.

Toen Lot smeekte in een andere stad te mogen wonen, demonstreerde hij daarmee op een dramatische manier hoe een geleidelijk compromis de zinnen kan verblinden en het gezonde oordeel verdraaien.

Hoe velen in de moderne gemeente hebben 'hun tenten opgeslagen tot bij Sodom?' Hoe velen hebben die eerste, gemakkelijk te rechtvaardigen stap genomen in de richting van het compromis? En hoe veel medechristenen hebben zich daar ongelukkig gevoeld maar hadden niet de moed een waarschuwing te laten horen? Bijvoorbeeld: Hoe kon die vreselijke minirok zo'n vertrouwd beeld worden in de kerken van Zevende-dags Adventisten op Sabbatmorgen? Zuster White legde uit hoe dat gebeurde met de hoepelrokken in een vorige generatie en u kunt zien hoe satan dezelfde list gebruikt om de minirok te introduceren.

“De kracht van het voorbeeld is groot. Zr. A. waagt het erop kleine hoepels te dragen. Zr. B. zegt: “Als het voor Zr. A. niet slecht is hoepels te dragen, dan voor mij ook niet en zij neemt ze iets groter. Zr. C. volgt het voorbeeld van Zr. A. en B. en draagt de hoepels iets groter dan A. en B.; maar alle drie

[18]

zijn tevreden, hun hoepels zijn klein.” Testimonies deel 1, blz. 278.

Klinkt dit ons bekend in de oren? Meisjes en vrouwen in de laatste gemeente, begonnen hun zomen in te nemen. Als de lengte tot de knie in orde was, wat was er dan verkeerd aan 2 cm. boven de knie en hoe kon dan een centimeter korter onzedelijk zijn?

Waarom werd er zo weinig tegenin gebracht? Omdat ieder stapje van het bedervende proces te klein was om schrik teweeg te brengen. Zelfs de predikanten realiseerden zich niet wat er in werkelijkheid plaatsvond. Velen durfden zich uit te spreken, maar ze werden al snel tot zwijgen gebracht met de aanklacht dat zij slechte gedachten hadden. Heel weinig leden gingen door met het blazen van de waarschuwingstrompet tegen de voortgaande schending van de eerbaarheid.

Hoe verklaren wij het algemene stilzwijgen dat dikwijls samengaat met de schoonschijnende zaken die vanuit de wereld binnendringen? Klaarblijkelijk is veel ervan geworteld in de vrees te beledigen.

“Ik zag dat mensen zouden opstaan tegen het eenvoudig getuigenis. Het past niet bij hun natuurlijke gevoelens. Zij zouden willen dat er vriendelijke dingen tegen hen gesproken werden en dat er vrede in hun oren geroepen werd. Ik zie de gemeente in een gevaarlijker toestand dan zij ooit was. Godsdienst door ervaring is bij heel weinigen bekend. De schudding moet spoedig plaatsvinden om de gemeente te reinigen. Predikanten zouden er geen bezwaar tegen moeten hebben om de Waarheid te prediken zoals die in Gods Woord gevonden wordt. Laat de Waarheid horen. Mij is getoond waarom predikers niet succesvoller zijn geweest, zij zijn bang gevoelens te kwetsen, vreesachtig om niet beleefd te zijn en zij verlagen de standaard van de Waarheid en verzwijgen zo mogelijk de bijzonderheden van ons geloof.

Ik zag dat God zo'n handelwijze niet succesvol kon maken. De Waarheid moet ondubbelzinnig zijn en er moet aangedrongen worden op een beslissing. En wanneer valse herders, vrede roepen en vriendelijke dingen prediken, moeten de dienstknechten van God luidkeels roepen en niet inhouden en dan het

resultaat aan God overlaten.” Spiritual Gifts blz. 284-285.

[19]

“Het levend getuigenis wordt door sommigen gemeden. Scherpsnijdende waarheden moeten niet gemeden worden. Er is meer nodig dan theorie om nu harten te bereiken. De levendige getuigenissen om te waarschuwen en op te wekken zijn noodzakelijk; die zullen de onderdanen van de vijand in beweging brengen en dan zullen eerlijke zielen tot de Waarheid geleid worden. Bij sommigen is er een neiging geweest, en die is er nog steeds, om alles gladjes te laten verlopen. Zij zien de noodzaak voor een openhartig getuigenis niet in. In de gemeente zijn zonden die God haat, maar ze worden nauwelijks aangeroerd uit angst vijanden te maken. In de gemeente is tegenstand gerezen tegen het openhartige getuigenis. Er zijn er die dat niet kunnen hebben. Zij willen dat er vriendelijke dingen tegen hen worden gesproken en als de fouten van enkelingen worden aangehaald klagen ze over strengheid en sympathiseren met hen die verkeerd gaan... Wanneer de gemeente van God afdwaalt veracht men het openhartig getuigenis en klaagt over strengheid en hardheid. Het is een droevig bewijs van de lauwe staat waarin de gemeente verkeert.” Spiritual Gifts. Deel 2, blz. 283-284.

De gemeente heeft grote behoefte aan moedige predikanten die zonder vrees spreken over goed en kwaad. De voorganger die werkelijk zijn kudde en zijn God liefheeft, zal niet aarzelen in iedere preek de zonde bij de naam te noemen. Het recht door zee prediken, waardoor bezorgdheid over het zondigen ontstaat, is de ware demonstratie van echte liefde. Zulke mannen huilen veel over en met hun kudde, maar zij zullen de boodschap die kan helen en herstellen niet achterhouden. In zijn boek “Life Together” (Samen Leven) legde Dietrich Bonhoeffer deze opmerkelijke verklaring af: “Niets kan wreder zijn, dan de tederheid die een ander aan zijn zonden prijsgeeft. Niets kan meer medelevend zijn dan de ernstige vermaning die een broeder terugroept van het pad van zonde.”

Een paragraaf uit het boek Patriarchen en Profeten heeft mij in mijn dienstwerk meer beïnvloed dan iets anders dat ik, buiten de Bijbel, gelezen heb. De ernstige boodschap heeft in mijn ziel gebrand sinds ik die, vlak na mijn inzegening, heb gelezen. Het is net zo goed van toepassing op ouders als op voorgangers, daarom is het voor mij dubbel van invloed.

[20]

“Zij die niet de moed bezitten om het kwaad te bestraffen, of door gemakzucht of gebrek aan belangstelling niet hun uiterste best doen het gezin of Gods gemeente zuiver te bewaren, worden aansprakelijk gesteld voor het kwaad dat het gevolg kan zijn van het nalatig zijn in hun plicht. We worden evengoed aansprakelijk gesteld voor het kwaad dat we hadden kunnen tegengaan in anderen door het uitoefenen van ouderlijk of pastoraal gezag, als wanneer we zelf dit kwaad hadden begaan.” Patriarchen en Profeten, blz. 530.

Let op de scherpte van deze verklaring. Als ik bang ben om de bazuin te blazen en Gods volk te waarschuwen voor naderend geestelijk gevaar en als gevolg daarvan worden zij tot zonde verleid, zal ik voor deze zonden verantwoordelijk worden gesteld alsof het mijn eigen zonden waren. Ik wil mij niet verantwoorden voor de zonden van anderen. Dat is één van de redenen waarom ik dit boek schrijf. Veel te weinig mensen horen over de heimelijke tactiek van onze grote vijand om de kracht van de gemeente in deze tijd te breken. De enige manier waarop wij het binnendringen van de wereld kunnen stoppen is; ergens een grens trekken en daarop blijven staan. Het knabbelen aan onze normen zal doorgaan, totdat

wij de moed verzamelen het eerste compromis te weerstaan.

Zuster White zei: “De afstand tussen Christus en Zijn volk wordt groter en de afstand tussen hen en de wereld wordt kleiner.” *Spiritual Gifts* deel 4, blz. 68. Ergens anders schreef zij: “Onze enige veiligheid ligt in het standhouden als het bijzondere volk van God. Wij moeten niet in het minst toegeven aan de gebruiken en gewoonten van deze verworden tijd, maar staande blijven in morele onafhankelijkheid, terwijl wij geen compromis sluiten met zijn verdorven en overspelige praktijken.” *Getuigenissen voor de Gemeente*, deel 5, blz. 69.

In de volgende hoofdstukken zal het ons doel zijn bepaalde gebieden van de christelijke normen te bestuderen waarop satan zijn oog heeft laten vallen voor zijn plan van sluipend compromis.

[21]

Hoofdstuk 2

IS NAAKTHEID EERBAAR?

Het kledingvraagstuk is waarschijnlijk het gevoeligste gebied, waarin grenzen getrokken moeten worden op grond van Bijbelse principes. Onenigheid over de omschrijving en bewoordingen heeft veel predikanten voor dit onderwerp doen terugschrikken. Wat is eerbaarheid en oneerbaarheid? Andere bezorgde sprekers in de gemeente zijn verontrust door de boze aanklacht van liberalen die zeggen dat degenen die kleding veroordelen zelf behept zijn met een kwade geest.

Sommigen hebben zelfs een grof misbruik gemaakt van gerechtigheid door geloof en hebben het standpunt ingenomen dat een discussie over uiterlijk gedrag een wettische ontkenning vormt van de toegerekende gerechtigheid van Christus.

Verdient dit onderwerp niet minstens enkele specifieke opmerkingen? Is er teveel nadruk op gelegd? Hoeveel boeken over dit onderwerp zijn er van de kerkelijke persen gerold? Niemand kan zeggen dat het te lijden heeft gehad van overbelichting. Nauwelijks één traktaat of brochure heeft uitleg gegeven over deze zaak en maar weinig van onze boeken geven het enige erkenning als geestelijk probleem. Maar is het een geestelijk probleem? Luister naar de verklaring uit *Testimonies* deel 4, blz. 647: “De mode verslechtert het verstand en holt de geestelijkheid van ons volk uit. Gehoorzaamheid aan de mode dringt binnen in onze gemeente van Zevende-dags Adventisten en heeft meer invloed dan welke andere kracht ook, om ons volk van God af te scheiden.”

Als dit gezegd kan worden over het probleem van kleding van honderd jaar geleden, wat kan er dan van gezegd worden in deze tijd van uniseks, bikini en topless?

Alhoewel de minirok voor een tijd uit het modebeeld is weggeweest, zal er altijd weer een zekere naaktheid zijn in de heersende mode, die dient te worden herkend als oneerbaar en onchristelijk. Voordat er gekibbeld wordt

[22]

over dat woord “eerbaarheid”; laten we niet proberen het hier precies te omschrijven, maar er kan in ieder geval geen woordenstrijd ontstaan, over het feit dat iets dat een medechristen kwetst, verkeerd is. En

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

ieder soort kleding welke een medemens doet zondigen moet zeker worden bestempeld als verkeerd. Laten we dan zo eerlijk zijn toe te geven, dat een ontbloot menselijk lichaam zeker in staat is zonde op te wekken, zowel in gedachten als in daden. Velen hebben erg naïef gestaan tegenover dit probleem van naaktheid dat zich erg snel uitbreid. Het is tijd om heel duidelijk te spreken, zodat mannen en vrouwen de aard van dit kwaad begrijpen.

Ann Landers drukte onderstaande brief af in haar krantenartikel in de tijd, dat de minirok rage op zijn hoogtepunt was.

“Beste Ann Landers, hier is een boodschap van een vieze oude man van 22 jaar. Ik ben een student en het inzicht dat ik hier weergeef, is de afspiegeling van de gedachten van heel veel jongens.

Er is niets zo belachelijk als een grietje in een dij-korte minirok dat, zittend op een stoel of bank, aan haar rok zit te trekken om te proberen die naar beneden te krijgen om haar fatsoen te bewaren. Ze bloost diep en vraagt met ogen zo groot als schoteltjes: “Zit ik goed? of zie je iets?” Als ze niets willen laten zien, waarom kopen ze dan geen rok waar wat meer stof aan zit? Meer dan eens heb ik een vuile blik ontmoet als ik gesnapt werd, wanneer ik er een oogje aan waagde.

Vertel alsjeblieft aan die “grote huichelaars” die voordoen dat ze beledigd te zijn, daarmee op te houden. De reden waarom ze halfnaakt rondlopen is, dat ze wat onrust willen stoken. Zeg ze dat het afgelopen moet zijn met die maniertjes, aangezien ze gewoon geaccepteerd hebben dat de zoom omhoog gaat en het fatsoen de deur uit.”

Veel vrouwen hebben de kritiek op hun korte jurkjes weggewuifd door alle schuld te schuiven op de vieze oude man met zijn vuile gedachten. Maar zit daar wel de fout? Enkele maanden geleden kreeg ik een telefoontje, terwijl ik een reeks evangelisatiebijeenkomsten hield in de staat Texas. Een kapper had geluisterd naar mijn dagelijkse radioprogramma en wilde graag een persoonlijk gesprek in mijn hotelkamer. Omdat hij katholiek was voelde

[23]

hij zich niet op zijn gemak in de openbare dienst, maar aan de telefoon gaf hij wel aan dat hij vreselijk verlegen zat om geestelijk advies. Deze man bleek een geweldige christen te zijn. Hij sprak over zijn groot verlangen om gered te worden en een godvruchtig leven te leiden. Daarna vertrouwde hij mij het probleem toe. Dagelijks kwamen vrouwen in minirok in zijn kapperszaak. Hij bad en streed om zijn gedachten rein te houden. Met tranen in zijn ogen vroeg hij mij: “Gaat God mij teniet doen omdat ik niet altijd mijn gedachten rein en heilig kan houden? Vertelt u mij alstublieft wat ik doen moet. Ik wil gered worden en mijn gedachten op God richten, maar hoe kan ik dat met deze half geklede vrouwen voor mijn ogen?”

Ik had medelijden met de kapper. Hij worstelde met hetzelfde probleem, dat iedere christelijke man en jongen onder ogen moet zien. Het is niet beperkt tot “vieze oude mannen”. Iedere man, vrouw en kind op de wereld heeft vanaf zijn geboorte een vleselijke natuur. Maar de strijd van de man om zijn gedachten fatsoenlijk te houden is gebaseerd op meer dan de vleselijke natuur. Het heeft zijn wortels in het feit dat God mannen met een heel ander seksueel gestel geschapen heeft dan vrouwen.

In de beginne heeft God de man geschapen met een heel gevoelige seksuele aard die snel kon worden gewekt bij het zien van vrouwelijk naakt. Aan de andere kant werd de vrouw geschapen met een seksuele geaardheid, die niet zozeer door het zien zo snel in beroering werd gebracht. Zij werd zo gemaakt dat ze

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

meer reageerde op aanraking en tederheid. Haar subtielere seksualiteit kon worden gemotiveerd, door lichamelijke attenties die de huwelijksrelatie meebrengt. God gaf de man zijn emotionele seksuele aard om het huwelijk genoeglijker en gelukkiger te maken. De man moest de actieve partij zijn in de relatie. In het mooie plan van God konden de seksuele gevoelens van zowel man als vrouw op de juiste manier opgewekt worden. Maar let op: Het was nooit Gods bedoeling dat de mannelijke seksuele gevoelens buiten het huwelijk zouden worden geprikkeld. En om hem te beschermen heeft God in de vrouw een fijn gevoel van eerbare terughoudendheid geplant, zodat zij haar lichaam niet zou ontbloten behalve voor haar eigen man.

[24]

Het plan was volmaakt, maar op één punt is het in duigen gevallen. Satan is erin geslaagd die innerlijke eerbaarheid, waarmee de Schepper de vrouwen had begunstigd, grotendeels te vernietigen. Onder de groeiende vloek van overtreding hebben de vrouwen de morele beperkingen afgeworpen. Onbeschaamde naaktheid, of uitdagend half gekleed gaan, is de aanvaarde norm van de moderne mode geworden. De christen zowel als de niet-christen worden gedwongen naaktbeelden te zien, die totaal vreemd zijn aan het oorspronkelijke plan van de Schepper. Wat is het effect van deze stand van zaken? Het heeft een seksueel verzadigde maatschappij voortgebracht die, voor wat betreft de morele hoedanigheden, aardig overeenkomt met die van voor de zondvloed. Jezus zei:

“En gelijk de dagen van Noach waren, alzo zal ook zijn de toekomst van den Zoon des mensen.”

(Mattheüs 24:37).

En wat waren dan de toestanden in de dagen van Noach die zich aan het einde der tijden zouden herhalen? Genesis 6:5 zegt dat

“al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.”

We hoeven alleen maar te kijken naar de trieste toestand van het amusement en de media om te weten hoe volledig deze profetie is vervuld. Pornografie is legaal. De televisiezenders worden overstroomd met bedekte of openlijke hitsige seksualiteit. De reclameboodschappen en zelfs de dagelijkse nieuwscommentaren zijn doortrokken van gewaagde suggestieve dubbelzinnigheden. De verbeelding van de moderne mens schijnt bezeten te zijn van het onderwerp seks, vaak afwijkend en pervers. De homoseksualiteit heeft niet alleen de tolerantie verkregen waarnaar is gestreefd, maar is door de meerderheid van de psychiaters erkend als zijnde normaal seksueel gedrag. En wat te denken van de christenen die zijn omgeven door deze verheerlijking van het vlees? Helaas is het niet buiten de kerkdeur gebleven. Langzaam is de wereld de laatste gemeente binnen geschoven. Stap voor stap wordt de aanblik van knieën en dijen zelfs in Gods huis getolereerd. Het gevoel van verontwaardiging verdween omdat we gewend raakten aan de wekelijkse vertoning.

[25]

En hoe is het met de christelijke mannen waarvan de innerlijke seksuele geaardheid zo gemakkelijk te beïnvloeden is door deze naaktheid? Reageren zij op die uiterlijke prikkel door slechte gedachten te krijgen en geestelijk overspel te plegen? Ware christenen kunnen, door Gods genade, blijven overwinnen, zelfs over de verbeelding van het hart. Door overgave en gebed kan iedereen aanspraak maken op de kracht van een reine geest, maar de mode maakt de strijd wel moeilijker.

Jezus maakte duidelijk dat een man gemakkelijk tot verkeerde gedachten wordt gebracht. Hij zei:

“Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg u, dat zo

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

wie een vrouw aan ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.”
(Mattheüs 5:27,28).

En wat moet er gezegd worden van vrouwen die zich zo kleden, dat die gedachten gestimuleerd worden? Voor God zijn ze even schuldig. Daarom zal geen enkele christelijke vrouw, die het effect van deze kleding begrijpt, de onthullende kledingstukken dragen die zulke ongeoorloofde verlangens opwekken. Als de rok gedragen wordt boven de knie wordt een klimaat van zonde geschapen. Voor de vleselijke man die niet de kracht van het evangelie in zijn leven heeft, is er absoluut geen kans deze verleiding te weerstaan. Elke minirok is stof die de geest aanwakkert de laagste gedachten te denken, waartoe de vleselijke natuur in staat is. Christelijke vrouwen zouden geen aandeel moeten hebben in dit soort verleiding.

Het tweede grote gebod van Jezus zou hierdoor overtreden worden. Christus zei:

“Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.”

Hoe kan een vrouw die kleding draagt die gemaakt is om de man van haar buurvrouw tot geestelijk overspel te verleiden, dan niet schuldig zijn aan de overtreding van deze wet van liefde? Zou zij haar buurvrouw liefhebben als zichzelf, als zij opzettelijk iets deed om de man van die buurvrouw tegen zijn vrouw en tegen God te doen zondigen? Wij hebben het hier over daden die anderen ertoe brengen te zondigen. Morele punten zijn hier direct bij betrokken. Ons wordt aangeraden elke deur te sluiten.

“Ons voorbeeld en onze invloed moeten een kracht zijn ten gunste van hervorming. Wij moeten ons onthouden van elke praktijk die het geweten zal

[26]

afstompen of verleiding zal aanwakkeren. Wij moeten geen deur openen die satan toegang verleent tot de geest van ook maar één menselijk wezen dat naar het beeld van God geformeerd is.” Getuigenissen deel 5, blz. 294.

Omdat de reactie van vrouwen op het zien van naakt zo verschillend is, bagatelliseren vrouwen vaak het geestelijke probleem waarover we hier spreken. Maar al te vaak is hun standpunt dat mannen alleen wat meer zelfdiscipline zouden moeten opbrengen en hun geestelijke voorstellingsvermogen moeten onderdrukken. Zij schieten volkomen tekort in begrip voor het veelbetekenende verschil dat God zelf in de natuur van de man heeft gelegd. Door geen enkele vastbesloten menselijk inspanning kan die natuur worden omgekeerd. Door volkomen christelijke toewijding kan die onder controle worden gebracht, maar christelijke vrouwen moeten samenwerken door de toegangen van de ziel voor verleiding af te sluiten.

“Onze enige veiligheid ligt hierin: ieder ogenblik te worden beschermd door Gods genade en ons eigen geestelijk inzicht niet zó uit te leggen dat we kwaad goed noemen en goed kwaad. Zonder aarzeling of tegenspreken moeten we de toegangen tot de ziel sluiten en bewaken tegen het kwaad. Het zal ons krachtsinspanning kosten het eeuwige leven zeker te stellen. Alleen door lange en volhardende inspanning, pijnlijke discipline en harde strijd, zullen wij overwinnaars worden.” Testimonies deel 3, blz. 324.

Misschien kunnen we satans handelwijze in onze tijd beter begrijpen, als we ons een paar van zijn klassieke listen uit het verleden in herinnering brengen. In 1 Korinthe 10 lezen wij dat de ervaringen van Israël ons tot een voorbeeld zijn opgeschreven. Er wordt verwezen naar de uittocht uit Egypte, de reis door de woestijn en het binnengaan in het beloofde land. Er bestaat een rechtstreekse vergelijking tussen Gods volk van toen en Gods volk vandaag.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Wij kunnen het feit niet ontkennen dat satans laatste, erop - of eronder aanval tegen Israël, om ze te verhinderen het beloofde land in te gaan, verband hield met de onrechtmatige tussentijd bij Baäl-Peor. De onzedelijke heidense vrouwen van Moab zwermden uit in het kamp van Israël, met levendige ongeremdheid en werden de oorzaak dat duizenden mannen van Israël

[27]

in zonde vielen. God omschreef het toneel als volgt:

“Want zij hebben vijandelijk tegen ulieden gehandeld door hun listen, die zij listig tegen u bedacht hebben in de zaak van Peor;” (Numeri 25:18).

Is er niet een treffende vergelijking te zien in de manier waarop satan probeert het moderne Israël te weerhouden het hemels Kanaän binnen te gaan? Door de verlokkingen van seksuele losbandigheid, aangewakkerd door onbeschaamde naaktheid, wordt een uiterste poging ingezet om de morele zuiverheid van de laatste gemeente omver te werpen. In de oordeelsplaag die over het Israëlitische kamp raasde stierven 24.000 mannen, die overweldigd waren door de exotische schoonheid van de verleidelijke vrouwen en zo het voorrecht het beloofde land binnen te gaan kwijtraakten.

Hoeveel duizenden van Gods volk zullen in onze tijd verliefd worden en worden verdelgd door dezelfde vleselijke lusten?

Na een overzicht gegeven te hebben van het tragische toneel van Baäl-Peor, deed Paulus de volgende oproep:

“En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn. Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.” (1 Korinthe 10:11,12).

Geen enkele man of vrouw kan zich erop beroemen grote kracht te bezitten tegen de indringende betovering van deze wereldse tijd. Net zoals de gevoelens gevangen werden genomen door de binnendringende Moabitische schoonheden in het Israëlitische kamp, wordt er nu in de huizen van het moderne Israël binnengedrongen, door de verblindende verleiding van naaktheid en zinnelijkheid door de media. Velen die menen te staan, hebben zich er jammer genoeg al in geschikt en herkennen het zelfs niet meer.

De onbedektheid van de nieuwe modestijlen is ook door de geestelijke verdediging van velen in de kerk gebroken. Alleen tijd en eeuwigheid zullen openbaar maken hoeveel harten zich hebben overgegeven aan de zinnelijke bekoring van onbetamelijke kleding. Wij vragen ons af of Baäl-Peor nog vrijpostiger had kunnen zijn in zijn opzettelijke aanval op het moreel van Israël. Let op de openlijke grootspraak van Mary Quant, de uitvinder van

[28]

de minirok. Deze modeontwerpster verklaart dat haar creatie ten doel had (onwettige) seks meer mogelijk te maken in de middag. In een interview werd haar gevraagd wat voor soort persoon de moderne vrouw wil zijn en zij antwoordde: “Een seksueel iemand. Zij toont haar seksualiteit in plaats van dat schuchtere gedoe om het te verstoppen. Ze kleedt zich nu om te zeggen, ik ben sexy. Ik hou van mannen. Ik heb plezier in mijn leven.” Daarna deed ze deze brutale uitspraak: “Minirokjes zijn symbolisch voor die meisjes die een man willen verleiden.”

Wij denken dat de Israëlieten vroeger naïef en dom waren om te vallen voor Bileams slimme seks-

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

intriges, maar wat hebben we dan te zeggen over de duizenden Adventistische vrouwen die vrolijk hun minirok of jurk aantrekken ondanks Mary Quants bekentenis?

Eén van de eerste bewijzen van satans werk is het afleggen van de kleding. In Lucas 8, waar de arme, door geesten bezeten man met ketens in de begraafplaats van de Gadarenen was, zien we daar een bewijs van. De Bijbel beschrijft hem als

“een zeker man uit de stad, die van over langen tijd met duivelen was bezeten geweest; en was met geen klederen gekleed,” (Lucas 8:27).

Later, als hij verlost is van een legioen boze geesten, wordt hij beschreven als

“zittend aan de voeten van Jezus, gekleed en wel bij zijn verstand.” Vers 35.

Klaarblijkelijk is zijn eerste handeling, nadat hij van satans macht bevrijd was, zichzelf weer te kleden. En de duidelijke gevolgtrekking is, dat alleen mensen die niet goed bij hun verstand zijn zonder kleren rondlopen.

Kunnen we concluderen dat de massale rage voor naaktheid is gebaseerd op duivelse bezetenheid? Ondersteunen de statistieken van geestelijke en emotionele ziekten ook niet de conclusie, dat grote aantallen mensen werkelijk niet goed bij hun hoofd zijn? En deze mensen worden vandaag aan de dag uitgebuit door Hollywood promotors, vuilschrijvers, ontucht aanbidders en ontwerpers van geheimzinnigheden. Zij dreigen het menselijke geslacht te ontdoen van alle eerbaarheid en fatsoen. Hun duivelse producties vormen een zware belediging tegen de menselijke eerbaarheid.

De bekende dagbladreporter Paul Harvey maakte melding van de alarme-

[29]

rende overeenstemming tussen de misdaadstatistieken en de korte rokken. De F.B.I. misdaadarchieven toonden aan dat de lijn van gewelddadige verkrachting omhoog schoot bijna in verhouding tot het omhooggaan van de zoom van de rok. In 50 Amerikaanse staten waren gerechtsambtenaren het erover eens dat er een samenhang bestaat tussen de minirok en zedendelicten. Van die wetshandhavers die de vraag kregen voorgelegd: “Lokt de korte rok zedendelicten uit?” beantwoordde 91% die vraag bevestigend. De commandant afdeling jeugdzaken van een grote stad vatte het inzicht aldus samen toen hij zei: “Sommige seksuele vergripen worden door enkelingen gepleegd, daartoe aangezet door hun zintuigelijke waarnemingen, en de korte rokken van meisjes zouden zo’n aanval kunnen uitlokken. Een krantenartikel uit Toronto, Canada, bevestigt dat de Canadese politie het eens is met het Amerikaanse rapport: “91% van de politiemannen uit Toronto denken dat een vrouw in een korte rok meer kans loopt slachtoffer te worden van verkrachting dan haar fatsoenlijker zuster”, zei een zegsman van het korps van Toronto dinsdag. Sinds 1964, het jaar dat de minirok in de damesmode werd geïntroduceerd, is het aantal verkrachtingen in de V.S. met 68% omhoog gegaan en in Engeland met 90% schreef “The Law Officers”, een politieblad. Kortere kleding speelt ongetwijfeld een rol bij delicten die tegen vrouwen gepleegd worden, zei sergeant George Gough van de zedenpolitie van Toronto. “Als een vrouw in een korte rok, nadat zij ‘s avonds uit de tram is gestapt, gevolgd wordt door een man, bestaat er niet veel twijfel over wat haar verkrachter zo aan haar heeft geboeid.” Dr. Luckenstein, arts aan de “Tombs” gevangenis in New York, heeft in een periode van 12 jaar, met 170.000 gevangen gewerkt. Hij zei: “De zogenaamde misdaden uit hartstocht stijgen alarmerend en zullen dat mijns inzien blijven doen, totdat de belangrijkste oorzaak hiertoe is weggenomen. Het lijkt mij dat die ligt in de hedendaagse mode, die op zijn minst onzedelijk kan worden genoemd. Onzedelijke kleding heeft direct betrekking op de prikkel tot misdaad,

hoe onschuldig de draagster ervan ook mag zijn.”

Mocht iemand uit deze gegevens de conclusie trekken dat het mannelijk geslacht een speelbal is van niet te beteugelen drang, dan haast ik mij te zeggen dat iedereen verantwoordelijk blijft tegenover God op basis van

[30]

zijn persoonlijk besluit. Ieder mens draagt de verantwoordelijkheid van het hoogste oordeel en eigen keus, terwijl er geen enkel excuus is voor het overtreden van Gods wet.

Uiteindelijk staan of vallen wij niet door de kracht van de verleiding, maar door het weloverwogen besluit van de geest om de Waarheid te gehoorzamen of te verwerpen. De invloed van uitdagende kleding zegeviert gewoonlijk over de geest die niet versterkt is door de Heilige Geest.

[31]

Hoofdstuk 3

DUBBELE MORAAL AAN DE KAAK GESTELD

Geen enkele discussie over eerbare kleding zou compleet zijn zonder het gevoelige onderwerp van gemengd zwemmen aan te roeren. In vergelijking hiermee is de minirok bijna bescheiden. Hier ontdekken we overigens ook de blinde vlek in de Adventistische normstelling voor kleding. Om een of andere vreemde reden is er heel weinig tegen onze jongeren gezegd of geschreven over deze schrille tegenstrijdigheid. Terwijl wij een gematigd standpunt innemen ten opzichte van de minirok, hebben wij helemaal geen officieel standpunt ingenomen met betrekking tot gemengd zwemmen. En zelfs de onofficiële meningen van de meeste predikanten en leken schijnen niet overeen te komen met de historische principes die wij als kerk hebben aangenomen.

Hoewel zwemmen één van de beste vrijetijdsbestedingen is, bedekt het moderne badpak minder van het lichaam dan het krapste minirokje. Er wordt in feite niet veel aan de verbeelding overgelaten. Als wij de minirok veroordelen en als we, hoe vaag ook, een principe over de kleding ondersteunen, hoe zouden we dan het badpak als aanvaardbaar kledingstuk voor een christen door de vingers kunnen zien? Niemand is toch zo blind dat hij dit niet kan begrijpen. Onze jonge mensen zijn niet blind en dat is één van de redenen waarom zij niet meer schijnen te luisteren als wij over eerbaarheid spreken. Zij zien de dubbele moraal die wordt gehanteerd.

Het is op onze colleges gebruikelijk in het handboek waarschuwingen te plaatsen over zedige kleding. Daarna kan er veel of weinig gesproken worden over de lengte van de jurken, de lage halzen, blote ruggen of mouwloze jurken. Maar bijna in al onze scholen gaan in de loop van een schooljaar de studenten en de leraren ergens naar de waterkant en brengen de dag samen spelend door in minder kleding dan een prostituée draagt die langs de straat flaneert. Feitelijk zou aan deze studenten en leraren de toegang tot de meeste zaken worden geweigerd, als zij zo gekleed in hun badpakken door

[32]

de hoofdstraat van een kleine plaats zouden wandelen. Zij zouden zelfs de onbekeerde bevolking aanstoot geven en wellicht arrestatie wegens oneerbaar gedrag riskeren.

En toch hebben wij blindelings dit soort kleding als geschikt voor Adventistische christenen aanvaard om in gemengd gezelschap te dragen. Het is ongerijmd dat hetgeen de wereld op de ene plaats onzedelijk noemt, de kerk ditzelfde op een andere plek fatsoenlijk zou noemen. Is hier enige logica te bespeuren? De plaats heeft er niet mee te maken, het is het principe. Het principe tegen het naakt tonen van het lichaam op straat, aan het strand of in het winkelcentrum.

Als u er een schokkend voorbeeld van wilt hebben hoe dit sluipend compromis ons heeft verlaagd tot het niveau van de wereld om ons heen, ga dan in de maanden juli en augustus eens tellen aan de populaire stranden. Duizenden Adventisten zullen zich mengen onder de gewone massa en u zult ze ook niet kunnen onderscheiden van de half geklede atheïsten, hoeren en dieven die deze oorden dikwijls bezoeken. Al het bloot ziet er hetzelfde uit. Maakt de plaats aan de kust het eerbaar je kleren uit te laten? Geloven wij dat het principe van eerbaarheid alleen maar op sommige plaatsen zou moeten worden toegepast? Wordt de mannelijke reactie op vrouwelijk naakt op een of andere manier, gedurende strandfeestjes en zwempartijen buiten gebruik gesteld?

Ik ben vele leden tegengekomen die zich dezelfde vragen hebben gesteld, maar omdat niemand bedenkingen over de zaak scheen te hebben, zeiden ze verder niets. De algemene gedachte leek dat het doel de middelen heiligt. Het is goede beweging en ze amuseren zich kostelijk. Anderen hebben geredeneerd dat, omdat iedereen even weinig aan heeft, niemand kwade gedachten in zijn hoofd haalt en ook zijn ze er zo aan gewend elkaar half naakt te zien, dat niemand daar meer op reageert. Deze argumenten zijn niet alleen dom maar ze zijn ook niet waar. Als ze waar waren, hadden we goede redenen in een nudistenkamp te gaan.

[33]

Mijn overtuiging tegen gemengd zwemmen werd sterker naarmate ik er de vruchten van waarnam. Als jonge predikant in een badplaats in Florida was het mijn opdracht de jeugd bij hun zwempartij te begeleiden. Ik was ontzet te zien hoe remmingen wegvielen, door de vrije omgang tussen jongens en meisjes in hun badpakken. Men veroorloofde zich lichamelijke vrijheden en er deden zich ongepaste vertrouwelijkheden voor tijdens het spelen in en buiten het water. Eén ding wat ik op die dag zag, zal ik nooit vergeten. Met een schok werd ik er voor het eerst toe gebracht mijn standpunt tegen gemengd zwemmen in te nemen. Eén van de vrouwelijke begeleidsters klom op de schouders van één van de mannen die ook hielpen toezicht te houden bij de activiteiten. Zij was één van de geestelijke leiders in de kerk en hij was een diaken. Haar zedigheid op Sabbatmorgen was altijd voorbeeldig. Als ooit een zuchtje wind haar rok zou hebben opgewaaid tot boven de knie, zou ze zich gegeneerd hebben. Toch zag ik met verbazing dat ze schrijlings op de schouders zat van een man die niet haar echtgenoot was en gierend van de lach rond ging in het water, gekleed in een krap badpakje. Ze scheen geen idee te hebben van de ongepastheid van wat ze deed.

Op dat ogenblik besliste ik dat als dit het effect was van gemengd zwemmen, ik het standpunt moest innemen dat dit verkeerd was. In de 30 jaar na die dag heb ik niets gezien dat mijn gevoelens heeft veranderd over de kwade invloed hiervan.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Een paar maanden geleden werd ik gevraagd deze principes van het zedig kleden, voor te leggen op een bijeenkomst. Na de twee uur durende vergadering in de grote zaal wachtten vijf jongelui mij op om met mij te spreken. De drie meisjes en twee jongens, allen van middelbare school leeftijd, waren nogal van streek over wat ik had gezegd. Vooral het knappe meisje dat namens de anderen scheen te spreken was tamelijk heftig. Ze zei: “Hoe kunt u nou zeggen dat gemengd zwemmen fout is? Wij zijn deze hele zomer met een getuigenisgroep aan het strand van Oceaan City geweest. De meeste tijd liepen wij in badpak, terwijl we Bijbelstudies gaven aan de andere jonge mensen en dit is Tom die we daar tegengekomen zijn en komende Sabbat wordt hij gedoopt. Hoe kunt u zeggen dat we verkeerd deden terwijl we hem toch aan het strand voor Christus hebben kunnen winnen?”

[34]

Ik sprak er mijn vreugde over uit dat de jonge man gedoopt zou worden en prees hen dat zij hem tot Christus hadden geleid. Toen stelde ik Tom de volgende vraag: “Tom, toen je met deze meisjes in hun badpak omging aan het strand, zijn er toen ooit slechte of onreine gedachten in je opgekomen door de wijze waarop ze gekleed waren? Even sloeg Tom zijn ogen neer en antwoordde toen: “Ja natuurlijk.” De meisjes riepen meteen: “Waarom heb je ons dat dan niet gezegd?” Zij schenen oprecht verbaasd dat de jongens aan het strand niet naar hen toe waren gekomen, om te vertellen dat hun kleding zinnenprikkelend was.

Die dag gingen ze weg als wijzere jonge vrouwen, maar denkt u dat ze hun gewoonte om gemengd te baden meteen hebben opgegeven? Ik heb gemerkt dat de dames in de meeste gevallen hun manier van kleden niet wijzigen, zelfs niet nadat ze erachter zijn gekomen hoe schadelijk de invloed ervan is. De modegodin is een tirannieke heerseres en weinigen zijn voldoende toegewijd om hun lievelingszwakheden op te geven, helemaal als die kleding de egoïstische natuur voedt.

Dr. Harol Shryock geeft deze raad aan jonge stelletjes die verkering hebben: “Vermijd gemengd zwemmen. Zwemmen op zichzelf is een gezonde ontspanning. Maar als leden van beide seksen samen zwemmen komt er een element van vertoon bij, waardoor bij elk normaal menselijk wezen de gedachten worden gericht op de lichamelijke kenmerken, die aan de andere sekse eigen zijn. Gemengd zwemmen streeft ernaar om de overwegingen die voor een Christen heilig zijn, alledaags te maken. Gemengd zwemmen draagt bij tot het verlagen van het persoonlijk fatsoen en maakt dat het lijkt of lichamelijke vertrouwelijkheid minder verwerpelijk is.” *The Youth Instructor*, juli 19, 1960.

In de uitgave van maart 1971 van het tijdschrift “Ministry” is een brief aan de redactie afgedrukt, die het waard is verspreid te worden. De brief was geschreven door ouderling Don Hawly, redacteur van het tijdschrift “Life and Health.”

“In de uitgave van januari 1970 van “The Ministry” schreef één van onze predikanten over het onderwerp eerbaarheid. Hij wees erop dat onze kri-

[35]

tiek op de minirok niet overeen lijkt te komen met ons totaal gebrek aan bezorgdheid over gemengd zwemmen. Samen met de redacteurs vroeg hij ook anderen hun mening te uiten over dit onderwerp, maar er volgde een vreemde stilte.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Is het mogelijk dat wij intuïtief wel weten dat gemengd zwemmen niet juist is, maar aangezien het wereldwijd wel wordt toegelaten door de kerk, het misschien het beste lijkt de zaak maar te negeren? Als dat zo is, is dat wel 'de kop in het zand steken.' Het geeft niet hoe wereldwijd sommige onjuistheden ook zijn, in het oordeel moeten we persoonlijk verantwoording afleggen.

Misschien waren er mensen die wel overtuigd waren, maar dachten dat het tactisch gezien niet raadzaam was die te uiten. Ik hoorde eens de conferentievoorzitter een zekere predikant vernederen "hij is nogal fanatiek: hij geloof niet in gemengd zwemmen."

"We keuren het dragen van korte broeken af, de open rug, het diepe décolleté en de minirok, want zeggen we: "zulke mensen lopen half naakt." Maar als die persoon zich omkleedt tot driekwart naakt (in zwembroek) dan is alles in orde. Als wij iets graag genoeg willen zoals gemengd zwemmen, dan kunnen klaarblijkelijk de regels over de eerbaarheid wel tijdelijk worden afgeschaft.

"Tot een aantal jaren geleden was het zo dat als iemand in zwemkleding het strand verliet en lopend een blok verderop naar een winkelcentrum ging, arrestatie wegens onzedelijke kleding riskeerde. Is het niet wat vreemd dat wat de wereld onbetamelijk noemt, in de kerk wordt geaccepteerd?

"In een bepaalde conferentie zijn de volgende regelementen gedurende de campmeeting van kracht: "Zwemmers wordt verzocht badmutsen te dragen en correct en zedig gekleed van en naar het zwembad te gaan. Volledige kleding of badjassen zijn verplicht." Denk hier eens even over na.

De onvermijdelijke gevolgtrekking is dat, wanneer men eenmaal bij het zwembad is, het goed is alleen badkleding te dragen en onzedelijk gekleed te zijn...

[36]

"Sommige mensen hebben gevraagd of E.G. White over het onderwerp van gemengd zwemmen heeft gesproken. Volgens het White Estate is hierover niets geregistreerd. Kennelijk was het dragen van bikini's en krappe badpakjes geen enkel probleem onder de Victoriaanse invloed van de 19de eeuw.

"Toen ik een verzoek om informatie over het onderwerp aan het White Estate had geschreven, stuurden ze mij een kopie van de brief aan iemand die soortgelijke informatie had gevraagd. Op 8 december 1953 schreef de secretaris van de Estate de volgende brief:

"De kwestie van gemengd zwemmen waarover u enige tijd geleden hebt geschreven, is zeker erg moeilijk onder de tegenwoordige omstandigheden. Helaas hebben we geen enkele uitspraak in de geschriften van Ellen White, waarin dit onderwerp direct ter sprake komt. Conclusies moeten eerder gebaseerd worden op principes vermeld in de Bijbel en de Geest der Profetie, dan op enig specifiek onderricht. Natuurlijk geldt dit ook voor veel andere onderwerpen, waarover wij geregeld beslissing-en moeten nemen. U vraagt naar mijn overtuiging in deze zaak, dus zal ik die geven met enkele uitspraken van betreffende principes om tot een eindconclusie te komen.

"In de omgang met vele honderden jonge mensen gedurende de jaren dat ik les gaf, heb ik ontdekt wat u zelf ook hebt gemerkt dat, hoewel het misschien moeilijk is vast te houden aan de regels betreffende normen en handelen, het toch gemakkelijker is aan de regels vast te houden dan, na te hebben toegegeven aan de druk om een gedragslijn te volgen, die niet duidelijk de goede was, daarop weer terug te moeten komen. Voor zover ik het kan bekijken, houden onze hogescholen, die zwembaden hebben, zich nog steeds aan afzonderlijke tijden voor het zwemmen. Dat is de aanbevolen gedragslijn door onze

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Missionary Volunteer Department en ik geloof dat die richtlijn de juiste is. Het zal u misschien interesseren te weten dat de M.V.-adviesraad in haar vergadering, net voorafgaand aan de laatste najaarsvergadering, nadrukkelijk opnieuw haar eerder ingenomen standpunt heeft bevestigd, dat wij groepen die vóór gemengd zwemmen zijn, niet moeten steunen. Hoewel de actie alle betrokken situaties niet in bijzonder-

[37]

heden aangeeft, concentreert de discussie zich in de gemeente en M.V., de school en het kamp. De mannen vonden dat de omstandigheden een krachtig opnieuw kenbaar maken van dit standpunt rechtvaardigde. Zij hadden waargenomen dat, waar de richtlijn niet was gevolgd, hoogst ongelukkige resultaten waren verkregen.

“U merkte op dat onze jonge mensen niet meer geschokt raken, door iets dat zij in verband met een zwemfeestje zouden kunnen zien. Ik geloof dat dit voor velen van hen zo is. Eén van mijn grote vragen is of wij, als kerkleiders, dingen zouden moeten steunen die er alleen nog toe zullen dienen deze neiging om schokbestendig te worden te voeden. Wij moeten toegeven dat het herhaaldelijk blootstaan aan een invloed die het geweten doodt, onze jonge mensen in de toestand heeft gebracht waarin ze nu zijn. Is het niet onze verantwoordelijkheid ons best te doen om alles te vermijden waardoor deze invloed blijft voortbestaan? In plaats dat er vandaag meer redenen zouden zijn om door te gaan met gemengd zwemmen dan in het verleden, lijkt het mij, met de toegenomen vrijheid in de omgang en het bijna geheel ontbreken van remmingen aan de kant van de jonge mensen, dat het aantal redenen voor het vermijden van meer vrijheden eerder toeneemt. Voor zover het het argument betreft dat mensen er zo aan gewend zijn onzedigheid te zien, dat onzedelijke badkleding ze niets meer doet, geloof ik dat dit een heel bedrieglijk argument is. De Bijbel leert dat christenen zedig gekleed zullen gaan, wat anderen doen doet niet ter zake. Het feit dat veel gewetens zich verhardten, verandert een basisprincipe niet. Er zou een tamelijk vindingrijk persoon voor nodig zijn, om argumenten te vinden die bewijzen dat de moderne versie van het badpak “zedige kleding” is. Terwijl velen het weigeren toe te geven, toch is het voor jongens en mannen een werkelijke bron van verleiding om nauwe omgang te hebben met meisjes en vrouwen, die bijna naakt zijn zoals de gangbare badmode vereist. Om te ontdekken dat het het vooropgezette doel van fabrikanten is om de aandacht van mannen te vestigen op de vrouwelijke vormen, is alles wat men behoeft te doen een blik te werpen op het advertentiemateriaal voor damesbadpakken. Op deze basis de omgang bevorderen is voor de kerk geen poging om zielen te winnen

[38]

“Hoewel het zo is dat vele jonge mensen en speciaal tieners, ons in de benadering van soortgelijke zaken onrealistisch vinden, is dat ook weer geen nieuw standpunt. Mijn overweging van de geschiedenis heeft bij mij de indruk achter gelaten dat elke generatie jonge mensen zijn ouderen hopeloos uit de tijd heeft gevonden. Als christelijke ouders en leiders heeft God het aan ons overgelaten onze jeugd zo te onderwijzen dat, hoewel ze het nu misschien niet volledig met ons eens zijn, er een tijd zal komen dat ze de wijsheid van onze handelwijze zullen inzien. Er zijn veel jongelui bij mij gekomen, die mij jaren later bedankt hebben voor verboden waartegen ze zich verzet hebben toen ze er pas mee geconfronteerd werden.

“U zegt dat degenen die in gemengd zwemmen geïnteresseerd zijn niet deelnemen aan andere sociale

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

activiteiten van de gemeente. Als u echter door de kerk gesteunde zwemfeesten zou invoeren, zouden de meesten van hen toch nergens anders aan meedoen dan alleen aan het zwemmen. Zij zouden niet onmiddellijk interesse krijgen in die andere activiteiten alleen maar, omdat u aan hun dringend verzoek in deze zaak had toegegeven.

“Dit alles kan klinken alsof ik één van die belachelijke irreële mensen ben, waarover de jeugd spreekt. Ik verzeker u echter dat dit niet zo is. Het komt alleen doordat ik dagelijks en jarenlang met jonge mensen heb samengewoond, waardoor ik me bijzonder bewust geworden ben van de gevolgen van ons toegeven aan sommige van hun “dringende verzoeken.”

In deze dagen moeten wij onze jonge mensen een stimulans geven voor juist denken en juist handelen en gemengd zwemmen is zo'n stimulans niet.

“Zwemmen is één van de beste sporten en zeker een goede lichaams oefening voor christenen, mits met mate en onder de juiste omstandigheden uitgevoerd. Als het lichamelijke nut is dat wordt nagestreefd, kan dit doel bereikt worden door goedkeuring te geven aan het zwemmen voor jonge mannen en vrouwen afzonderlijk op daarvoor passende plaatsen. Persoonlijk mis ik zeer de gelegenheid om zo vaak als ik wil te gaan zwemmen, wegens de moeilijkheid geschikte plaatsen voor die ontspanning te vinden.

[39]

Ik ken er velen die er net zo over denken, maar onze jonge mensen moeten leren een juiste houding aan te nemen ten opzichte van het opgeven van vermaak in het heden, voor het nut van de toekomst.

“Ik voel hierin met u mee. Het is een voortdurend probleem op onze scholen en ik heb ruim 12 jaar getracht dit het hoofd te bieden. Het lijkt mij dat dit iets is waarover de beslissing aan de gezinnen moet worden overgelaten. Als toegewijde ouders besluiten dat zij hun kinderen willen begeleiden in familie- of groepsverband, moeten wij ze zeker niet veroordelen, maar om als kerk achter dergelijke zwempartijen te staan is een geheel andere zaak.”

[40]

Hoofdstuk 4

UNISEKS

Geen enkele discussie over kleding zou compleet zijn als er geen aandacht was besteed aan het onderwerp uniseks. Eén van de verschijnselen van onze tijd zijn de snel groeiende winkels en kapsalons die adverteren: 'Lijk op elkaar.' Uniseks-winkels en uithangborden verschijnen door het hele land die voor dames en heren precies dezelfde kleding en haarmode aanbieden. Wat is de betekenis van deze ontwikkeling? Gaan met deze groeiende trend soms geestelijke gevaren gepaard?

Ten eerste zouden we moeten letten op de astronomische stijging van het aantal homoseksuelen in de laatste jaren. Amerika is letterlijk overspoeld door een aanval van kranten- en tijdschriftartikelen over de homobeweging en hoe die trots uit de kast is gekomen, om zijn rechten op te eisen. Homoparades en demonstraties trekken een grote massa en brede publiciteit. Televisieprogramma's hebben de zaak openlijk besproken voor het oog van miljoenen kijkers en zowel homoseksuelen als lesbiennes hebben daaraan deelgenomen.

De psychiatrie heeft formeel erkenning verleend aan deze gedraging, door het te verklaren als normaal seksueel gedrag. Grote protestantse kerkelijke organisaties openen niet alleen hun deur voor het lidmaatschap, maar zegenen ook homoseksuelen in tot het ambt en er zijn huwelijken voltrokken en wettig geregistreerd tussen twee mensen van dezelfde sekse.

Er is veel geschreven over de mogelijke oorzaken van de spectaculaire escalatie van deze zeer oude tegennatuurlijkheid. Heel weinig mensen schijnen te begrijpen waarom het zo snel weer opstaat, maar ik geloof dat we de redenen daarvoor kunnen ontdekken door enkele parallel lopende sociale ontwikkelingen, die de homobeweging uitdrukkelijk hebben aangemoedigd, eens nader onder de loep te nemen. Er is voor elk gevolg een oorzaak en door de eeuwen heen hebben dezelfde toestanden ook gelijke resultaten opgeleverd.

[41]

Alle bijbelstudenten zijn bekend met de sterke veroordelingen van Sodomie, die in zowel het Oude als het Nieuwe Testament zijn verweven. God noemt het één van de ergste gruwelen, een zonde die de zondaar helemaal zal bederven en vernietigen. De oude heidense wereld was doortrokken van deze ondeugd. Zelfs de naam ervan is afgeleid van de stad Sodom, die een leger strijdbare homoseksuelen herbergde. In Romeinen 1:26,27 spreekt Paulus over:

“Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature; En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende.”

Het land Kanaän dat de Israëlieten in bezit zouden nemen, was vervuld van de perverse zonde van

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

sodomie of homoseksualiteit. Dit was één van de redenen waarom God zulke uitdrukkelijke instructies gaf om niet te trouwen of zich te vermengen met de inwoners van het land. Zij moesten elk besmettend contact vermijden, dat ertoe zou kunnen leiden dat Israël zou meedoen aan deze lage praktijken. Verder werd hun uitdrukkelijk opdracht gegeven, zich niet te kleden op de manier die een atmosfeer zou kunnen scheppen tot het begaan van deze zonde.

“Het kleed eens mans zal niet zijn aan een vrouw, en een man zal geen vrouwenkleed aantrekken; want al wie zulks doet, is den HEERE, uw God, een gruwel.”

(Deuteronomium 22:5).

Omdat (sodomie) homoseksualiteit een verwisselen van de seksuele rollen meebrengt, hetgeen gewoonlijk samengaat met een gedrag- en kledingpatroon, zoals bij de andere sekse gebruikelijk is, heeft God Zijn volk gewaarschuwd om in deze kwestie geen enkele deur tot verleiding te openen. Zij dienden een duidelijk onderscheid te handhaven tussen mannen- en vrouwen-kleding. Het Nieuwe Testament bevestigt opnieuw het onderscheid in voorkomen. Paulus schreef:

“Of leert u ook de natuur zelve niet, dat zo een man lang haar draagt, het hem een oneer is? Maar zo een vrouw lang haar draagt, dat het haar een eer is; omdat het lange haar voor een deksel haar is gegeven?”

(1 Korinthe 11:14,15).

[42]

Nu zijn we gereed enkele opmerkingen te maken over het moderne maatschappelijke gebeuren hetgeen een verklaring zou kunnen zijn waardoor wij homoseksualiteit zo alarmerend zien toenemen. Als God inzag dat het verdoezelen van de seksuele identiteit problemen zou kunnen veroorzaken, dan moeten wij toegeven dat we een groot probleem hebben. Tegenwoordig zien we drie factoren aan het werk die in de menselijke geschiedenis nog nooit alle tegelijk werkzaam zijn geweest. Op zichzelf genomen zou geen van deze drie dingen erg veel indruk hebben gemaakt. Maar als we het effect zien van de gecombineerde invloed van deze drie, is het zelfs beangstigend om te overdenken. De drie voorwaarden zijn de volgende:

1. De vrouwen emancipatie beweging, die het uitgesproken doel heeft, de rolpatronen van mannen en vrouwen onderling verwisselbaar te maken in ons sociale, economische en religieuze leven.
2. De omwenteling naar de broekpak mode, die de meerderheid van de vrouwen ertoe geleid heeft de traditionele vrouwelijke stijl van kleden op te geven.
3. De groeiende tendens dat mannen kant dragen en vrouwelijke kapsels en de daarmee samenhangende demasculanisatie (ontmannelijking).

Deze combinatie van samenkomende omstandigheden is er waarschijnlijk verantwoordelijk voor, dat duizenden grensgevallen over de streep zijn gegaan naar de homoseksualiteit. Velen van hen hadden alleen dat kleine beetje psychotische verwarring nodig, dat de drie populaire bewegingen hen opgedrongen hebben. Dr. Charles Winick, professor sociologie aan de Universiteit van New York, is één van de leidende autoriteiten die denkt dat de heersende mode van de, tussen mannen en vrouwen onderling verwisselbare kleding, ons naar een uiteindelijke catastrofe zal leiden. In zijn provocerende boek “The New People” schetst hij de talrijke manieren, waarop uniseks het Amerikaanse volk van zijn seksualiteit ontdoet. Hij gelooft dat zelfs de mensen in de leeftijdsgroep van boven de 30 jaar op een ernstige wijze zijn beïnvloed door de radicale veranderingen om hen heen, hoewel ze zich niet volledig realiseren hoe dit gebeurt.

[43]

Dr. Winick wijst erop dat zelfs de bezadigde zakenmensen gekleed gaan in bedrukte pastelkleurige hemden en broeken. Herenafdelingen in warenhuizen doen goede zaken in juwelen, geurige verzorgingsmiddelen, haarstukjes, manicuren, gezicht crèmes en parfums. Haarnetjes en permanenten worden discreet aangeduid met termen als “trainers” en “haarprocedé.”

In zijn boek heeft dr. Winick enkele honderden pagina’s geschreven met zaken, die in onze cultuur zijn geneutraliseerd, verzacht en vervolgens vervelend zijn geworden. Bijvoorbeeld: steeds vaker geven ouders hun kinderen onderling tussen jongens en meisjes verwisselbare namen zoals Kim, Chris, Leslie, Robin en Dana. Hij denkt dat het vervagen van het onderscheid tussen mannelijk en vrouwelijk onze maatschappij in grote moeilijkheden brengt, omdat mensen ernstige situaties in het leven niet het hoofd kunnen bieden, als ze niet zeker zijn van hun seksuele identiteit. Uniseks kleding brengt mensen in de war en schept voor velen ernstige emotionele depressiviteit.

Het kan de socioloog Winick niet schelen hoe mannelijkheid en vrouwelijkheid worden bepaald, als ze maar duidelijk worden bepaald. “Bijna iedere combinatie van mannelijke en vrouwelijke rolpatronen kan gezond en werkzaam zijn, behalve één waarin de rollen vervaagd zijn”, schreef hij in een tijdschrift voor artsen “Medical Opinion.”

Wat zou onze persoonlijke houding tegenover deze uitspreidende mode moeten zijn, terwijl bijbelschrijvers en sociale deskundigen uniseks zien als een factor die seksuele verwarring voortbrengt? Als leden van de laatste gemeente zijn we niet zonder leiding in deze zaak. Met de volgende woorden gaf E.G. White commentaar op de Bijbelse stelling: “Ik werd verwezen naar Deuteronomium 22:5:

“Het kleed eens mans zal niet zijn aan een vrouw, en een man zal geen vrouwenkleed aantrekken; want al wie zulks doet, is den HEERE, uw God, een gruwel.” Er is een groeiende tendens dames, in kleding en voorkomen zoveel mogelijk te doen lijken op de andere sekse en hun kleren zoveel mogelijk te vormen naar die van mannen, maar God noemt het een gruwel.” Testimonies deel 1, blz. 457.

Let wel dat zij het gruwelijk noemt dat vrouwen hun kleding vorm geven

[44]

zoals die van mannen. Het is voor ons dus niet langer de kwestie of het werkelijk kleren zijn van de andere sekse. Het kan dus zijn dat ze voor een sekse ontworpen worden, maar het een stijl is *als die* van de andere sekse. Op die manier zou er een invloed kunnen zijn, die de biseksuelen en “rand”-homoseksuelen over de streep het gevestigde kamp binnenhaalt.

Nu wordt de vraag gesteld: “Waar moet de lijn tussen mannen- en vrouwenkleding worden getrokken?” Er schijnt geen onenigheid te zijn over het werkelijk dragen van kleding van de andere sekse. Er is blijkbaar véél onenigheid over de mate waarin overeenkomst kan bestaan, zonder een gruwel te worden.

Velen zijn ervan overtuigd dat de vormgeving van het typische broekpak al veel overeenkomst vertoont met dat van mannen. Maar als dat niet zo is, hoeveel kleine veranderingen zouden er dan nodig zijn om wél onder die categorie te laten vallen? Op dat punt zei zr. White, zou het een gruwel zijn. Als de kragen van de pakken breder worden en de vorm van de jaszjes verandert om steeds mannelijker te worden, zou het dan mogelijk zijn het punt te ontdekken waarop het van stijlvol

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

overgaat in gruwelijk?

Terwijl het populaire broekpak zich langzaamaan steeds meer aanpast bij de uniseks, blijven Adventistische vrouwen ze in de verkrijgbare stijl kopen. Uiteindelijk zou één kleine verandering de pakken kunnen plaatsen in de categorie 'gemaakt om ze zoveel mogelijk te doen gelijken op die van mannen.'

In overeenstemming met zijn eindtijd strategie van 'langzaamaan binnensluipen', zou satan de laatste gemeente het unisekskamp in kunnen leiden, net zoals hij velen het minirok schandaal heeft binnengeleid. En het zou zo kunnen worden gedaan, dat maar weinig mensen zouden inzien waarheen de kleine stapjes hen leiden. Herinnert u zich de kleine hoepels van zr. A? Op dezelfde ongevaarlijke manier zouden de broekpakken van de vrouwen en de verwijfde mode voor mannen zwakheid en schaamte kunnen brengen over de laatste gemeente.

Veel ernstige Adventisten geloven dat de Geest der Profetie de broekpak-mode door de vingers ziet. De Waarheid is echter dat zr. White het tegen-

[45]

overgestelde standpunt innam. Zij veroordeelde het. Het populaire "Amerikaanse kostuum" van de tijd van zuster White omschreef ze met de volgende woorden: "Het bestaat uit een vest, broek en een kleed gelijkend op een jas, die ongeveer van halverwege de heup tot de knie reikt. Ik heb mij tegen deze kleding verzet want wat mij is getoond is, is niet in overeenstemming met het Woord van God." Testimonies deel 1, blz. 465.

In welk opzicht verschilt deze kleding van het broekpak? Zij beschreef bijna precies wat wij nu de grote meerderheid van vrouwen zien dragen, uitgezonderd de jas, die in de hedendaagse versie iets korter is. Later beschreef mevr. White de bezwaren tegen dit speciale kleed, waardoor het onaanvaardbaar werd. In visioen zag zij drie groepen dames aan zich voorbijgaan. De tweede groep droeg het kleed dat zij beschreef als het "Amerikaanse kostuum." Hier zijn de commentaren: „De kleding van de tweede groep die aan mij voorbij ging was in vele opzichten zoals het hoort. De ledematen waren goed bedekt. Zij waren vrij van de lasten die tiran Mode de eerste groep had opgelegd; maar was in het korte kleed weer tot het uiterste gegaan als het ware om mensen misselijk te maken en te schaden en in grote mate hun eigen invloed teniet te doen. Dit is de stijl en invloed van het "Amerikaanse kostuum" dat wordt onderwezen en gedragen door velen in "ons huis" in Dansville, New York. Het reikt niet tot de knie. Ik hoef u niet te zeggen dat mij getoond werd dat deze manier van kleden te kort was." Present Truth, en Review and Herald Articles, blz. 73.

Nu wordt het beeld duidelijk. Het kleed dat was omschreven als vest (blouse), broek, en een kleed gelijkend op een jas en ongeveer reikend vanaf halverwege de heup tot de knieën, was niet aanvaardbaar omdat de jas niet tot aan de knie reikte. Met andere woorden, tegen de broek was klaarblijkelijk geen bezwaar wanneer die was bedekt door kleding die niet tenminste tot de knieën reikte. Dit is natuurlijk met het broekpak niet het geval. Dus hebben we geen reden aan te nemen dat zij het eens zou zijn geweest met de hedendaagse versie van "het Amerikaanse kostuum", het broekpak. Zij zei duidelijk: "Ik zag dat Gods opdracht is omgekeerd en Zijn speciale aanwijzingen veronachtzaamd door degenen die "het Amerikaanse kostuum"

[46]

hebben aangenomen. Mij werd gewezen op Deuteronomium 22:5.” Testimonies deel 1, blz. 457.

Het is waar dat sommige bijbehorende blouses uitgesproken vrouwelijk zijn in coupe en model, terwijl anderen erg mannelijk zijn. Veel goede christelijke vrouwen verdedigen het dragen van het vrouwelijke soort blouses, terwijl weer anderen, die net zo toegewijd zijn, er geen kwaad in zien de mannelijke blouse te dragen.

Het is niet het doel van deze studie om een lijn aan te wijzen tussen deze twee stijlen en fout van goed te scheiden. Zover ik kan nagaan is er niemand die weet waar zo'n lijn zou moeten worden getrokken. Iedere Adventistische zuster zou, bij het nemen van de eerste stap die in de richting van uniseks gaat, de gevaren moeten overwegen die dit meebrengt. Die kleine stapjes die satan gebruikt om in de val te lokken, zijn vaak zo onschuldig dat ze met rechtvaardig enthousiasme kunnen worden verdedigd.

Het is inderdaad moeilijk om te discussiëren over het argument, dat broekpakken fatsoenlijker zijn dan menige gangbare jurkenmode. Maar in het licht van onze kennis over satans “modus operandi” en de les over het goede zaad en de kwartels, zouden wij willen vragen: „Waar zou het ons toe leiden?” Zou het een stap dichterbij de gruwelijkheid zijn, waarnaar zuster White verwijst? En zou het zr. B. aanmoedigen haar broekpak net een beetje mannelijker te maken? En wat te denken van zr. C., die nog een stap verder zou gaan? En samen met elke andere dame die de pakken draagt zouden zij al die tijd protesteren, want ‘zij dragen helemaal geen mannelijke kleren’.

[47]

Hoofdstuk 5

KLEURRIJKE MAKE-UP EN SIERADEN

Eén van de meest voorkomende en misplaatste klachten die mensen tegen godsdienst uiten is, dat die te beperkend is. In deze tijd van toegevendheid, waarin alle nadruk schijnt te worden gelegd op 'doe watje zelf wilt', heeft zich een onredelijke houding van eigenzinnigheid ontwikkeld. Deze houding is zelfs de godsdienst binnengedrongen. Kerkleden en niet-leden schijnen naar hetzelfde op zoek te zijn: een godsdienst die zich niet bemoeit met persoonlijke rechten en vrijheden. Tegen een leerstelling die vraagt 'iets op te geven' rijst ogenblikkelijk verdenking.

Terwijl deze liberale geest steeds sterker is geworden, zijn veel kerkleden steeds kritischer geworden ten opzichte van de hoge geestelijke normen die de gemeente handhaaft. Klaarblijkelijk in verlegenheid gebracht door de dieper geworden kloof tussen de kerk en wereld en niet bereid het stempel van de wereld te dragen als zijnde een 'eigenaardige minderheid', hebben deze leden hun compromis op het gebied van de christelijke normen willen rechtvaardigen. Dikwijls betogen zij dat de kerk bekrompen en wettisch is en dat veel fijne mensen ontmoedigd worden zich bij de gemeente aan te sluiten door dit 'willekeurig opleggen van regels'.

Als deze klachten gegrond zijn, dan moeten er zeker enige fundamentele veranderingen worden aangebracht in de leerstellingen van de kerk. Zijn ze niet gefundeerd, dan is het hoogst noodzakelijk dat wij weten hoe de normen van het christelijk gedrag moeten worden voorgelegd in hun werkelijk Bijbelse samenhang. Met andere woorden, wij moeten definitief vaststellen of deze regels door God, of door de kerk gemaakt zijn. Ook moeten wij uitvinden of het willekeurige verboden zijn, of Gods liefdevolle regels voor ons eigen geluk.

In tegenstelling tot de populaire weerstand tegen elke absolute wet voor persoonlijk gedrag, dienen wij de Bijbelse feiten over het christelijke leven in het algemeen, en de moraal in het bijzonder, te overwegen. Hoe is de

[48]

moderne vraag naar persoonlijke vrijheid te verenigen met de normen van Gods Woord? Laten we veronderstellen dat het ware Bijbelse standpunt zou kunnen worden voorgesteld met alle liefde en overredingskracht van een hemelse engel. Zou de Waarheid dan voor iedereen gemakkelijk te aanvaarden zijn?

Laten we het niet onder stoelen en banken steken. Het pad naar eeuwig leven is niet gemakkelijk en vol bloemen. Jezus heeft daar in zoveel teksten de nadruk gelegd, dat we er niet blind voor kunnen zijn. Hij zei:

“Maar de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die denzelven vinden.” (Mattheüs 7:14).

Eén van de allereerste principes voor een christen is zelfverloochening. Christus zei:

“Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op,

en volg Mij.”

(Lukas 9:23).

Een christen te zijn houdt volledige overgave in. De gelijkenis van onze HEERE over de parel en de koopman laat zien dat we bereid moeten zijn, alles wat we hebben te investeren om die reusachtige prijs, het eeuwige leven, te verkrijgen. Als we één ding of één persoon toestaan tussen ons en het doen van Christus' wil te komen, kunnen wij niet gered worden.

Zijn wij schuldig aan het verlagen van de prijs van discipelschap, zodat de mensen niet zullen merken dat het pad te smal en te beperkt is? Jezus zei:

“Alzo dan een iegelijk van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn”

(Lukas 14:33).

Jezus vertelde de rijke jongeling dat hem maar één ding ontbrak in zijn voorbereiding voor de hemel, maar hij was niet bereid dat ene ding te doen. Om gered te worden, zou hij zijn rijkdom moeten opgeven, maar hij was niet gewillig die weg te geven. Er was iets waarvan hij meer hield dan van de HEERE en hij ging bedroefd en verloren weg. Op dat punt was de bewering van Christus zo sterk dat Hij zelfs zei:

“Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig.”

(Mattheüs 10:37).

Welnu, ik geloof dat we naar de vriendelijkste meest tactvolle en liefheb-

[49]

bende manier zouden moeten zoeken, om de aanspraken van Jezus aan mannen en vrouwen voor te leggen. Maar ik geloof ook dat het weinig zal uitmaken hoe het wordt voorgelegd, als de mensen geen liefde hebben voor de HEERE Jezus. De fout ligt niet in de boodschap; de fout ligt voor een deel bij de predikanten door de manier waarop zij het brengen, maar het meest ligt de fout in de houding van de klagende christen die opstandig is tegen de Waarheid, omdat die een zekere mate van zelfverloochening vraagt.

Laat ik eens verduidelijken hoe persoonlijke emoties en houding alle verschil van de wereld kunnen maken. Het huwelijk is de meest beperkende ervaring die de mensen vrijwillig op zich kunnen nemen, buiten zijn geestelijke toewijding aan Christus. De man belooft veel van zijn vroegere verbintenissen en gebruiken op te geven. Hij geeft zijn vrijheid om met andere meisjes uit te gaan op en verbindt zich aan die ene voor de rest van zijn leven. Ook de bruid legt soortgelijke beperkende beloften af en stemt ermee in alle anderen in de steek te laten in haar toewijding aan de man aan haar zijde. De huwelijksgeloften zijn ongetwijfeld de nauwste en onbuigzaamste verplichtingen die een mens in zijn leven kan aangaan. Als verplichtingen en regels de oorzaak zijn van zoveel ellende, dan zouden huwelijken de ellendigste en ongelukkigste ervaringen zijn voor alle betrokkenen. Maar dat is niet zo, ze zijn de gelukkigste gebeurtenissen. Waarom? Waarom is de bruid zo stralend als ze opstaat en plechtig belooft haar leven te geven aan de bruidegom? Hoe kan de man zo gelukkig zijn, terwijl hij beloften doet die hem voor de rest van zijn leven bepaalde daden verbieden? Het antwoord is eenvoudig. Zij houden van elkaar. Het zijn hun houding en emoties ten opzichte van elkaar die maken dat de beperkingen met vreugde worden aanvaard.

Hebt u na de plechtigheid ooit een bruid horen klagen? Waarschijnlijk heeft niemand haar ooit horen zeggen: “Nu kan ik nooit meer met Jim en Andy uitgaan, dat is niet eerlijk. De staat dwingt

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

mij ertoe trouw te zijn aan mijn echtgenoot. Dat trouwen is veel te beperkend.” Nee, dat hebt u nooit gehoord. U hebt ook nooit een bruidegom horen klagen, dat hij nu verplicht is een deel van zijn salaris te geven om zijn vrouw te onderhouden. Het is

[50]

waar dat de wet vraagt dat te doen op straffe van gevangenschap, maar hij is zich zelfs niet van de wet bewust. De staatswetten staan klaar de bruid te veroordelen als zij overspel pleegt, maar zij denkt niet eens aan zo'n wet. Ze houden van elkaar en liefde verandert alles. Ze zijn niet trouw uit angst voor straf. Ze zijn trouw omdat ze degene van wie ze zo innig houden, willen behagen.

De ongelukkigste mannen en vrouwen van de wereld zijn zij die getrouwd zijn en niet meer van elkaar houden. Dat is bijna letterlijk een hel op aarde. Ze ergeren zich verschrikkelijk en klagen over de beperkingen en lasten die op hen rusten. Net zo ongelukkig zijn de gemeenteleden, die door de doop getrouwd zijn met Christus en Hem toch niet liefhebben. Mopperend geven ze dikwijls de gemeente en haar leraars de schuld dat ze een bekrompen en beperkende godsdienst aan hen opleggen.

Maar het is noch de godsdienst noch de predikant die fout is. Het is het droevige feit dat deze mensen nooit de persoonlijke liefdesrelatie zijn binnengegaan die toch de hoeksteen is van alle ware godsdienst. Velen van hen hebben de goede teksten voor de Bijbelstudie geleerd en zijn in staat de volgorde uit te leggen van de gebeurtenissen in de laatste dagen, maar een persoonlijke ontmoeting met Jezus Christus hebben zij niet gehad. Ergens, en misschien wel overal, is hun tijdens hun leerperiode niet geleerd, of waren zij niet bereid, om de ware grondslag van een godsdienst van het hart te aanvaarden. Het is geen lijst van regels of van leerstellingen, maar een diepe persoonlijke betrokkenheid in de liefdesrelatie met de mens Jezus Christus.

De moeilijkheid met miljoenen christenen is hun motief om kerkleden te zijn. Zij hebben een branduitgang-godsdienst. Bepaalde dingen doen ze alleen omdat ze bang zijn voor het vuur aan het eind van de weg. Vreesachtig dienen zij de HEERE, want zij beven bij de gedachte in de poel van vuur te worden geworpen. Geen wonder dat ze lange gezichten hebben en ongelukkig zijn. Wat een verdraaiing van de Waarheid. Christenen zouden de gelukkigste mensen ter wereld moeten zijn, gelukkiger zelfs dan

[51]

de pas getrouwden die net de huwelijksplechtigheid achter de rug hebben. De christen zou de HEERE zelfs meer moeten liefhebben dan man of vrouw. Denkt u dan dat het een gelukkig thuis zou zijn als de vrouw dagelijks de lievelingsmaaltijd van haar man klaarmaakte uit angst dat hij anders van haar zou scheiden? Aardse relaties zouden bezwijken onder zo'n spanning. Zij maakt dat eten klaar omdat ze van haar man houdt en hem een plezier wil doen. Als de verjaardag van zijn vrouw nadert let een liefhebbende christelijke echtgenoot op en hij luistert of hij een aanwijzing opvangt van wat zijn vrouw graag zou willen hebben. En gewoonlijk hoeft ze hem niet om de oren te slaan om het hem te laten weten. Met vreugde koopt hij het cadeau omdat hij van haar houdt en haar een plezier wil doen. Op dezelfde manier zal de christen dagelijks de Bijbel onderzoeken om manieren te vinden om de HEERE een genoegen te doen. Steeds zal hij uitzien naar tekenen en

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

aanwijzingen om Hem te behagen, Die hij boven alles liefheeft. In de Bijbel lezen we deze woorden:

“Beproevende, wat den HEERE welbehagelijk zij.” (Efeze 5:10).

Wat een motto voor iedere christen! Dit is inderdaad het hoogste verlangen van hen die de HEERE oprecht liefhebben. Geen wonder dat Christus de eerste tafel van de wet als volgt samenvatte:

“Gij zult liefhebben den HEERE, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod.” (Mattheüs 22:37,38).

De ware reden waarom sommige christenen zich ergeren en klagen over de regels en de nauwgezetheid is, dat ze slechts genoeg godsdienst hebben om ze ongelukkig te maken. De strekking van hun christelijke 'ervaring' is gebaseerd op een voortdurende worsteling om naar de regels te leven - een poging om de wet te houden. Nu is er natuurlijk niets verkeerd aan het gehoorzamen van Gods geboden, evenmin als aan een echtgenoot die de wet van de staat eerbiedigt en zijn vrouw onderhoudt. Maar als de aanspraak van de wet de enige reden is om die te gehoorzamen, dan is er iets ernstig mis met de christen en met de echtgenoot. Liefde heft de wettelijke last op en maakt een genoeg van wat een last en inspanning zou kunnen zijn.

Een moeder van drie kinderen had een vreselijke strijd omdat ze probeerde de wet van goede verzorging en reinheid door te voeren. Zoals de meeste

[52]

kleine jongetjes, verzetten deze drie zich tegen de regels voor het oren wassen, haar kammen en schoenen poetsen. Het was een dagelijkse strijd die de moeder alleen maar won door de sterke arm van haar gezag en kracht. Maar op zekere dag kwam de oudste jongen, een tiener, zijn kamer uit als een onberispelijk voorbeeld van netheid. Het leek alsof iedere haar op de juiste plaats zat en onder de netjes omgeslagen broekspijp glommen de schoenen perfect. De moeder viel bijna flauw. Bijna niet in staat haar verrassing en vreugde te onderdrukken, besloot ze wijselijk te wachten en te zien wat de reden was van deze ommekeer. De oplossing van het raadsel liet niet lang op zich wachten. De volgende dag kwam de moeder er achter dat een nieuw gezin in hun straat was komen wonen en in dat gezin was ook een meisje. Misschien had dat meisje Johnny niet gezien, maar hij had haar wel gezien en dat had hem sterk beïnvloed. We kunnen niet zeggen dat het liefde was, die zijn houding ten opzichte van de wet op de goede verzorging veranderde, maar hij verzorgde zich niet langer uit vrees voor moeders dwang.

Het punt is nu dat het christelijke leven niet alleen bestaat uit 'doe dit' en 'laat dat'. Er zijn zeker beperkingen in het geestelijke huwelijk, net als in het menselijke huwelijk. Maar deze beperkingen zijn opgelegd door liefde die altijd en eeuwig het voorwerp van genegenheid een genoeg wil doen. Deze christenen die Christus liefhebben zijn uitbundig stralende getuigen van het feit dat dit de weg is van waar geluk. Helaas is er een grotere groep kerkleden die diep ongelukkig verdragen wat vol blijdschap zou moeten worden genoten. Ze zijn bitter, klagen dat ze niet kunnen eten wat ze willen of zich kleden zoals ze zouden wensen. Ze geven de kerk de schuld dat ze ertoe gedwongen worden zoveel dingen op te geven. Hun vreugdeloze houding schijnt te veronderstellen dat hun godsdienst het product is van één of andere commissie van sombere predikanten, die vastbesloten zijn al die belemmerende regels aan te dragen die mannen, vrouwen en jongeren ongelukkig maken. Maar is dit waar? Wat te denken van de geestelijke principes die samen de leerstelling vormen, die

wij christelijke normen noemen? Is het een willekeurig kerkelijk verbod dat men het theater niet bezoekt? Is het Gods besluit of dat van de mens dat dansen voor een christen niet gepast is?

[53]

En het gebruik van kleurrijke cosmetica en sieraden - is dat aangenaam of onaangenaam in Gods ogen? Het is zo dat elk punt van ons geloof en leer vast gefundeerd zou moeten zijn op het principe Gods wil te doen, zoals geopenbaard is in de Bijbel. Liefde voor Hem zal altijd de vraag oproepen: Hoe kan ik erachter komen wat de HEERE het aangenaamst is?

Het antwoord op die vraag kan gevonden worden in een serie Bijbelteksten die aanwijzingen en duidelijke tekenen geven hoe wij de HEERE meer dan onszelf, kunnen behagen. Dit is de enige werkelijke toepasselijke vraag bij iedere gewoonte of handeling. Wat denkt God ervan? Het maakt niet uit wat die of deze predikant ervan denkt of wat deze of die kerk ervan gelooft. De grote en belangrijkste vraag is, is het aangenaam of onaangenaam voor de HEERE? Als wij teksten vinden die laten zien dat God het niet goedkeurt, zou er bij de ware christen verder geen discussie over moeten zijn. Wij houden te veel van Hem om het risico te lopen Hem te mishagen. Onze vreugde zou moeten zijn die dingen te vinden en uit te voeren die Hem, Die wij liefhebben, behagen en uit ons leven de dingen te verwijderen die Hem mishagen.

Als mensen elkaar liefhebben is het onnodig elkaar te dreigen of ultimatum te stellen. Zij zijn voortdurend op zoek naar manieren om hun liefde te tonen en elkaar een plezier te doen. Zij die het eerste en grote gebod van Christus vervullen, zullen het niet als een last voelen te gehoorzamen. God is op zoek naar degenen die gevoelig zijn voor de kleinste aanwijzing van Zijn wil. Zij die voortdurend door vrees voor straf moeten worden aangespoord op de weg te blijven, behagen Hem niet. God zegt:

“Ik zal u onderwijzen, en u leren van den weg, dien gij gaan zult; ik zal raad geven, mijn oog zal op u zijn. Weest niet gelijk een paard, gelijk een muilezel, hetwelk geen verstand heeft, welks muil men breidelt met toom en gebit, opdat het tot u niet genake.” (Psalm 32:8,9).

Vele christenen zijn 'toom en bit' volgelingen. Zij reageren alleen op bedreigingen en gehoorzamen door vrees voor straf. God zegt: “Ik wil dat u bijgestuurd wordt door een blik van Mij.” Alleen zij die Hem boven alles liefhebben en uitzien naar tekenen van Zijn goedkeuring zullen de liefdevolle blik van vermaning herkennen. Terwijl zij de Bijbel onderzoeken met

[54]

slechts één doel, te ontdekken wat Hem behaagt, zullen zij onmiddellijk de kleinste openbaring van Zijn wil gehoorzamen. Dit is de kern van het ware christendom - uit liefde elk deel van het leven in overeenstemming brengen met zijn geopenbaarde wil.

Met deze achtergrondinformatie over hoe liefde de drijvende factor gemaakt wordt bij het vaststellen van christelijke normen, zijn we nu gereed te illustreren hoe het principe in de praktijk werkt.

Hoewel elke 'gedragsnorm' van de kerk gebruikt zou kunnen worden, kiezen we er één die heel veel klachten heeft opgeroepen: kleurrijke make-up en sieraden. Heel veel oprechte leden hebben het gebruik van deze kunstmatige versiering opzij gezet 'omdat de kerk het zei.' Dit is een armzalige

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

reden om in het christelijke leven iets te doen. Het is te hopen dat het lezen van dit hoofdstuk voor een verduidelijking zal zorgen van willekeurige kerkregels inzake dit onderwerp en zal leiden tot een persoonlijke overtuiging gebaseerd op de liefde tot God en het Hem willen behagen.

Herhaaldelijk hebben predikanten de vragen gehoord: “Wat is er verkeerd aan die kleine trouwring van mij? Denkt u dat God mij buiten de hemel zal houden omdat ik dit sieraadje draag?” Mijn eigen hart is vaak verslagen en bedroefd geweest over deze negatieve benadering van het christen zijn. Let op wat die vraag inhoudt. De vraagsteller is er kennelijk op uit te weten te komen hoe ver hij kan gaan en toch de hemel te halen. Zijn houding geeft een wettisch verlangen weer, om alleen de dingen te doen die als Goddelijke wet zijn neergelegd zo van 'doe het, want anders...'

Maar zo'n benadering is fout, fout, fout! De ware christen zal niet vragen: “Hoeveel *moet* ik doen om een kind van God te blijven?” maar eerder “hoeveel *kan* ik doen om Jezus, Die ik liefheb, te behagen?” Dit is de positieve benadering gebaseerd op het streven Gods wil te doen, in probleemsituaties en genoeg van Hem te houden om Zijn wil blijmoedig te gehoorzamen, zoals dat in de Bijbel wordt geopenbaard. Als eenmaal dit openhartig liefhebbend uitgangspunt is aanvaard, rest er slechts de Schriften te doorzoeken en aanwijzingen van Gods wil te vinden inzake kleurrijke cosmetica en sieraden. Daar zullen we nu mee doorgaan.

[55]

In Genesis 35:1-4 zei God tegen Jacob dat hij zijn familie mee moest nemen naar Bethel waar ze moesten verschijnen bij het altaar van de HEER. Dit was voor Jacob een zeer heilige plaats - de plaats van zijn bekering lang geleden, nadat hij in zijn droom de ladder naar de hemel had gezien. Maar, voordat ze op deze heilige plaats geheiligd konden worden, zei Jacob tot zijn huisgezin:

“Doet weg de vreemde goden, die in het midden van u zijn.” (Genesis 35: 2).

Klaarblijkelijk had de familie enkele heidense gewoonten overgenomen toen ze in dat land verbleven. Er waren enkele voorwerpen waar afstand van moest worden gedaan alvorens zij naar het altaar gingen, omdat het heidense voorwerpen waren. Let eens op welke voorwerpen dat waren in vers 4. “Toen gaven zij Jakob al die vreemde goden, die in hun hand waren, en de oorsierselen, die aan hun oren waren, en Jakob verborg ze onder den eikeboom, die bij Sichem is.” In Richteren 8:24 wordt ons verzekerd dat oorkingen door de Ismaëlieten werden gedragen. Uit de context blijkt duidelijk dat zij de versierselen droegen als teken van hun afvalligheid van de ware God. Genesis 34 vertelt dat de zonen van Jacob enkele afschuwelijke zonden hadden begaan, en Jacob kwam voor God om plechtige verzoening voor hen en voor zijn familie te doen. Het was een tijd van zelfonderzoek en berouw. Alles werd gedaan om dat wat verkeerd was goed te maken en de weg te openen, zodat Gods zegen op hen kon komen. De gewoonte om heidense versierselen te dragen werd opgegeven, samen met de vreemde góden. De oorkingen werden terzijde gelegd.

In Exodus 32:1-6 vond onder soortgelijke omstandigheden een hervorming plaats. Het voorgaande hoofdstuk beschrijft een verschrikkelijke afvalligheid die zich had ontwikkeld, terwijl Mozes op de berg de tien geboden in ontvangst nam. Een groot aantal Israëlieten had het gouden kalf aanbeden, waardoor pest en verwoesting het volk bedreigden. Mozes riep hen met deze woorden tot berouw:

“Vult heden uw handen den HEERE; want elk zal zijn tegen zijn zoon, en tegen zijn broeder; en dit, opdat Hij heden een zegen over ulieden geve!” (Exodus 32:29).

In het volgende hoofdstuk gaat Mozes naar de tabernakel om bij God voor de mensen te pleiten, die nog steeds behangen waren met hun heidense versierselen vanaf de dag dat zij aan de zonde hadden

toegegeven. De in-

[56]

structie die God gaf voor Israëls herstel hield een wijziging van kleding in, precies zoals eerder in het geval van Jacob en zijn familie. God zei: “Zeg tot de kinderen Israëls: Gij zijt een hardnekkig volk; in een ogenblik zou Ik in het midden van ulieden optrekken, en zou u vernielen; doch nu, legt uw sieraad van u af, en Ik zal weten, wat Ik u doen zal. De kinderen Israëls dan beroofden zichzelf van hun versierselen, verre van den berg Horeb.” (Exodus 33:5,6). Er wordt geen twijfel gelaten over Gods houding betreffende het dragen van deze versierselen. God, Die onveranderlijk is, zei hun deze dingen af te leggen en zich voor het oordeel op te stellen en zich te verantwoorden voor de afvalligheid. Het is van buitengewoon belang op te merken dat dit verbod werd opgelegd in het verband met het ingaan van het beloofde land. God zei:

“En Ik zal een Engel voor uw aangezicht zenden (en Ik zal uitdrijven de Kanaänieten, de Amorieten, en de Hethieten, en de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten), Naar het land, dat van melk en honig is vloeiende; want Ik zal in het midden van u niet optrekken; want gij zijt een hardnekkig volk; dat Ik u op dezen weg niet vertere. melk en honing. Maar Ik zal Zelf niet in uw midden meetrekken, omdat u een halsstarrig volk bent.” (Exodus 33:2,3).

Het is veelbetekenend dat hen werd verzocht de versierselen af te leggen, voordat zij het beloofde land konden binnengaan. Heeft dat iets met ons te maken? Inderdaad dat is zo. Paulus verzekert ons in 1 Korinthe 10:11:

“En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn.”

De ervaring bij de Rode Zee vergelijkt hij met de doop in vers 2, en in de verzen 7 en 8 verwijst hij naar de ervaring van de grote afvalligheid van Israël in Exodus 32, toen ze het gouden kalf maakten. Dan verklaart hij meteen in vers 11 dat de dingen die met hen gebeurden voor ons “tot waarschuwing” zijn. Dit kan slechts betekenen dat Gods handelen met hen inzake die afvalligheid ons iets moet leren. Zijn bevel de sieraden af te doen alvorens het land Kanaän in te gaan, is op ons van toepassing alvorens het hemelse Kanaän in te gaan. De parallel wordt duidelijk uit de samenhang.

De eerste aantekening die er bestaat inzake het gebruik van kleurrijke cosmetica, wordt gevonden in 2 Koningen 9:30. Velen hebben zich afgevraagd waar de uitdrukking 'beschilderd als Izebel' vandaan komt. Het antwoord

[57]

wordt in deze tekst gevonden.

“En Jehu kwam te Jizreël. Als Izebel dat hoorde, zo blankette zij haar aangezicht, en versierde haar hoofd, en keek ten venster uit.”

De geschiedenis van die beruchte koningin, die honderden van Gods profeten had gedood, is bij Bijbelstudenten welbekend. Het terugleiden van de Bijbelse oorsprong van dit gebruik naar Izebel werpt zeker een onheilige schaduw over deze praktijk. Maar wij zullen direct zien dat het gebruik van kleurige cosmetica, door de gehele Bijbel heen, ook een teken was voor heidense en ontrouwe vrouwen.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

God geeft ons door de profeet Jesaja één van de meest vernietigende veroordelingen inzake sieraden die in de Bijbel worden gevonden. Nergens vinden wij een zo rechtstreekse en ondubbelzinnige openbaring van Gods gevoelens ten opzichte van het dragen van versierselen. In Jesaja 3:16 generaliseert God niet over die versierselen, maar Hij geeft een lange lijst van soorten artikelen die door “de dochters van Sion” gedragen werden. Laten we nu eens opletten of God, die gisteren en heden en altijd Dezelfde is, het dragen van deze dingen op prijs stelde.

“Verder zegt de HEERE: Daarom dat de dochteren van Sion zich verheffen, en gaan met uitgestrekte hals, en lonken met de ogen, al gaande en trippelende daarhenen treden, en alsof haar voeten gebonden waren. Zo zal de HEERE den schedel der dochteren van Sion schurftig maken, en de HEERE zal haar schaamte ontbloten. Ten zelfden dage zal de HEERE wegnemen het sieraad der kousebanden, en de netjes, en de maantjes, De reukdoosjes, en de kleine ketentjes, en de glinsterende kledingen, De hoofdkroning, en de armversierselen, en de bindselen, en de reukballetjes, en de oorringen, De ringen en de voorhoofdsierselen.” (Jesaja 3:16-21).

Laten we even midden in dit verhaal pauzeren en onszelf de vraag stellen: “Hoe zal God deze dingen wegnemen?” In het volgende hoofdstuk lezen we in vers 4:

“Als de HEERE zal afgewassen hebben den drek der dochteren van Sion, en de bloedschulden van Jeruzalem zal verdreven hebben uit derzelve midden, door den Geest des oordeels, en door den Geest der uitbranding.”

Zie het feit niet over het hoofd dat God naar al deze versierselen verwijst als naar ‘vuil’ (‘drek’ SV). Verder geeft Hij een levendige beschrijving van degenen die het ‘afwassen’ van de versierselen overleven.

“Te dien dage zal des HEEREN SPRUIT zijn tot sieraad en heerlijkheid, en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dengenen, die het ontkomen zullen in Israël. En het zal geschieden, dat de overgeblevene in Sion, en de over-

[58]

gelatene in Jeruzalem zal heilig geheten worden, een iegelijk, die geschreven is ten leven te Jeruzalem;” (Jesaja 4:2,3).

Met forse duidelijke lijnen tekent de profeet de weerzin van God, voor het ten toon spreiden van trots in het dragen van versierselen. Na het ‘afwassen’ van de kunstmatige snuisterijen beschrijft God de vrouwen als “heerlijk sieraad” en “heilig.” Kennelijk waardeert Hij schoonheid niet op dezelfde manier als wij. De vrouwen deden al hun sieraden aan om zich mooi te maken, maar God zei dat het vuiligheid (drek SV) was. Toen het alles was ‘afgewassen’ zei Hij, dat zij een heerlijk sieraad waren. Ga niet voorbij aan de betekenis van deze Waarheid. God gebruikt dat woord schoon om zijn bruid, de kerk, te beschrijven.

“Ik heb wel de dochter Sions bij een schone en wellustige vrouw vergeleken.” (Jeremia 6:2). Als om Zijn veroordeling van de overdreven trots, die de vrouwen aan de dag legden te versterken, maakte God de volgende opmerking:

“Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hun zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom; zij verbergen ze niet. Wee hunlieder ziel; want zij doen zichzelf kwaad.” (Jesaja 3:9).

Over de zondigheid van uiterlijke versierselen mag geen twijfel blijven bestaan. Hun opgemaakte gezichten waren zozeer een blijk van ijdelheid, dat God de make-up van de vrouwen gebruikte als

een voorbeeld van brutale schaamteloosheid.

Op dit punt gekomen is het goed er notitie van te nemen dat God ringen gelijk stelt aan het “vuil van de dochters van Sion”. Over wat voor soort ringen sprak Hij hier? Oudere studenten zullen onmiddellijk antwoorden: “Mijn klasring is er een symbool van dat ik een ouderejaars leerling ben. Deze wordt niet gedragen als een sieraad. God sprak over andere soort ringen.”

De vrijmetselaar zal zijn vrijmetselaarsring in bijna dezelfde bewoordingen verdedigen: “God sprak hier niet over mijn ring, die vertegenwoordigt alleen mijn lidmaatschap van de loge.”

En dan zijn er nog de geboortesteening, de verlovingsringen, en de trouwringen - die hebben ook allemaal symbolische betekenissen. Wat is

[59]

het gemakkelijk om de éne, die wij toevallig dragen, te verdedigen en te beweren dat God niet sprak over die éne ring. Maar hoe weten we dat God niet over juist die éne ring sprak die wij dragen? Zou het niet aanmatigend zijn te denken dat God voor die ring die wij dragen, een uitzondering maakt, alleen maar omdat wij die niet kwijt willen?

Waarom onderzoeken wij eigenlijk de Bijbel betreffende dit onderwerp? Proberen wij niet te weten te komen wat voor God aangenaam is? We zoeken niet naar manieren om wat Hem aangenaam is uit de weg te gaan. Ons enige doel is Zijn wil te ontdekken en die dan te doen. Wij houden te veel van Hem om het risico te willen lopen Hem te mishagen. Daarom zal de ware christen niet redetwisten over het soort ring, of redenen zoeken om tegen Gods wil in te gaan. Leg alle ringen af. Is het niet overduidelijk dat als één symbolische ring verdedigd kan worden, dan ook alle ringen kunnen worden verdedigd? Nergens vinden we een Bijbels voorbeeld voor het dragen van een fysiek teken van het huwelijk. De geschiedenis van de trouwring is besmet met heidense zoonanbidning en pauselijk bijgeloof. Geen enkel argument, aangedragen in het voordeel van de ring, legt gewicht in de schaal in vergelijking tot dat éne grote feit, dat het niet aangenaam is voor de HEERE! Een vleeselijke christen zou kunnen betogen dat het niet duidelijk is, of iemand door het dragen van een ring verloren zal gaan. Maar de christen die God boven alles liefheeft zal antwoorden dat het genoeg is te weten, wat het onze liefhebbende Vriend onaangenaam is.

Net als vele andere schrijvers van het Oude Testament heeft de profeet Jeremia meer raadgevingen toegevoegd betreffende het type mensen dat kunstmatige versierselen droeg. God heeft deze heilige mannen ertoe bewogen de kerk profetisch voor te stellen als een vrouw. Als Gods volk afvallig was geworden, werden ze door de profeet uitgebeeld als een hoer of een ontrouwe vrouw. Zodoende lezen wij teksten zoals de volgende:

“Wat zult gij dan doen, gij verwoeste? Al kleeddet gij u met scharlaken, al versierdet gij u met gouden sieraad, al schuurdet gij uw ogen met blanketsel, zo zoudt gij u toch tevergeefs oppronken; de boelen versmadden u, zij zullen uw ziel zoeken.” (Jeremia 4:30).

[60]

Door Ezechiël symboliseert God Zijn afvallige volk Juda en Israël door twee hoeren Ohola en Oholiba. Zijn beschrijving van hun brutale versieringen gaat gelijk op met de wulpsheid van hun gedrag.

“Dit is er ook, dat zij gezonden hebben tot mannen, die van verre zouden komen; tot dewelken

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

als een bode gezonden was, ziet, zo kwamen zij, voor dewelken gij u wiest, uw ogen blankettet en u met sieraad versierdet;“ (Ezechiël 23:40).

Hosea drukt zijn gedachten op dezelfde manier uit, als hij de huichelarij van Israël beschrijft. Opnieuw werd de ontrouw goed gedramatiseerd door een versierde vrouw.

“En Ik zal over haar bezoeken de dagen des Baäls, waarin zij dien gerookt heeft, en zich versiert met haar voorhoofdsiersel, en haar halssieraad, en is haar boelen nagegaan, maar heeft Mij vergeten, spreekt de HEERE.“ (Hosea 2:12).

Steeds opnieuw verbindt de Bijbel het dragen van kleurrijke cosmetica en sieraden met zonde, afval en heidendom. Wanneer zij zich van de HEERE afkeerden, deden zij hun versierselen aan zoals Jesaja zegt: “hun zonde spreken ze vrij uit.” Er is geen gebrek aan teksten die duidelijk en ondubbelzinnig de Waarheid uiteenzetten, dat al deze dingen de grote God des hemels mishaagden en Hij ze gebruikte om het verlaten van Zijn wil te symboliseren.

Als we naar het Nieuwe Testament gaan zien we het plaatje nog duidelijker. Johannes beschrijft in het boek Openbaringen de scharlaken vrouw van de zonde (symbool van de valse kerk) als zijnde

“bekleed met purper en scharlaken, en versiert met goud, en kostelijk gesteente, en paarden, en had in hare hand een gouden drinkbeker, vol van gruwelen, en van onreinigheid harer hoererij.” (Openbaring 17.4).

In tegenstelling daarmee wordt de ware kerk in Openbaring 12:1 uitgebeeld als een reine vrouw bekleed met de heerlijkheid van de zon. In Openbaring 21:9 wordt deze vrouw de bruid van Christus genoemd. Merk op dat door de bruid van Christus geen versierselen worden gedragen. Deze

[61]

typen van de ware en de valse godsdienstige systemen onderstrepen ook de waarde, die God hecht aan het gebruik van kunstmatige sieraden.

Twee laatste teksten uit de brieven van Petrus en Paulus zullen de vaste, eenduidige inzichten van de vroege kerk aangaande deze praktijken laten zien. Beide getrouwen bekleedden een invloedrijke positie onder de discipelen en hun brieven, die vervuld waren van de Heilige Geest, vertegenwoordigen het onbetwiste inzicht van de apostolische gemeente. Paulus schreef:

“Desgelijks (wil ik) ook, dat de vrouwen, in een eerbaar gewaad, met schaamte en matigheid zichzelf versieren, niet in vlechtingen des haars, of goud, of paarden, of kostelijke kleding; Maar (hetwelk de vrouwen betaamt, die de godvruchtigheid belijden) door goede werken.”

(1 Timotheüs 2:9,10).

Petrus schreef nagenoeg op dezelfde manier, behalve dan dat hij zich speciaal richtte tot christelijke vrouwen die ongelovige mannen hadden.

“Desgelijks gij vrouwen, zijt uw eigenen mannen onderdanig; opdat ook, zo enigen den Woorde ongehoorzaam zijn, zij door den wandel der vrouwen zonder Woord mogen gewonnen worden; Als zij zullen ingezien hebben uw kuisen wandel in vreze. Welker versiersel zij, niet hetgeen uiterlijk is, bestaande in het vlechten des haars, en omhangen van goud, of van klederen aan te trekken; Maar de verborgen mens des harten, in het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God.”

(1 Petrus 3:1-4).

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Deze woorden van Petrus bevatten raadgeving voor iedere christelijke vrouw in de huidige gemeente en zij behandelen een van de meest gecompliceerde problemen waar christelijke vrouwen, van wie de mannen niet met hen in het geloof zijn, voor staan. Hoe ver kan de gelovige vrouw gaan in het proberen haar niet-wedergeboren man te behagen? In hoeverre zou zij tot een compromis kunnen komen tussen de Waarheid van God in de kleine dingen om thuis alles vlot te laten verlopen en zo mogelijk te helpen haar man te winnen? De raad van Petrus is eenvoudig en scherp omlijnd. Sluit helemaal geen compromis met Waarheid en principes. Zelfs als het de vrouw niet is toegestaan over haar geloof te spreken, kan ze haar man toch nog winnen door haar *“levenswandel zonder woorden.”*

[62]

Let wel op hoe het gedrag van de christenvrouw zich zal openbaren. Petrus beweert dat ze haar man veel eerder zal winnen door de uiterlijke versiersels af te leggen. De Heilige Geest van God voorziet zeker het dilemma van de vrouw, die meent dat zij een trouwring moet dragen om haar man een plezier te doen, hoewel zij weet dat het God mishaagt. Deze tekst maakt het buitengewoon duidelijk dat God éérst komt en dat een dergelijk besluit meer zal doen om de echtgenoot te winnen, dan enig andere gedragslijn. Honderden evangelisten en predikanten zouden ervan kunnen getuigen dat dit waar is. De vrouwen die uiteindelijk hun echtgenoten tot geloof leiden zijn diegenen die zich vastberaden houden aan de normen van Gods Woord. Degenen die hun partner niet winnen zijn zij die de normen in kleine dingen verlagen om hun ongelovige echtgenoten tegemoet te komen.

Dit mag tegenstrijdig lijken, maar de praktische resultaten zijn aantoonbaar. Zolang de vrouw niet leeft naar alle punten van haar eigen geloof, zal de man aannemen dat het ook niet zo erg belangrijk is. Hij kan zich niet opwinden over het doen van dingen die zelfs geen volledige instemming hebben van zijn eigen lieve christelijke vrouw, maar als zij een vastberaden standpunt inneemt om de HEERE boven alles te behagen, zelfs ten overstaan van zijn misnoegen, maakt het diepe indruk op de echtgenoot dat dit 'stukje godsdienst' wel belangrijk *moet* zijn. Waarschijnlijk zal hij niets zeggen over zijn werkelijke gevoelens. In feite kan het zijn dat hij grote verontwaardiging voorwendt, maar zijn respect en bewondering zullen stilletjes worden gewekt, door het vastberaden gewetensvolle standpunt van zijn vrouw.

Hier kunnen we het argument verwachten dat naar voren is gebracht door de vrouwen die niet genegen zijn van hun trouwring te scheiden. Zij zeggen: “Ik geef mijn ring niet op, want die toont aan dat ik getrouwd ben. Ik ben trots op mijn man. Ik wil dat iedereen weet dat ik getrouwd ben. Ik vind dat het huwelijk iets heiligs en belangrijks is.” Niemand kan in deze oprechte gevoelens iets verkeerd vinden. Iedere vrouw zou van haar man moeten houden en trots op hem zijn. Het huwelijk is belangrijk, en zij zou iedereen moeten willen laten weten dat zij getrouwd is. Maar laten we deze

[63]

vraag eens stellen: „Is er in iemands levens iets dat belangrijker is dan het huwelijk?” Ja, er is maar één ding dat belangrijker is dan getrouwd te zijn met een man of vrouw en dat is getrouwd te zijn met Christus. De aanspraken van Christus' liefde zijn de enige aanspraken die altijd voorrang moeten hebben boven de liefde van man of vrouw.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

In het licht van al het overweldigend bewijs uit de Bijbel hebben wij ontdekt dat sieraden onze liefhebbende HEERE mishagen. Het is waar dat de trouwring iedereen zal vertellen dat de vrouw met haar man getrouwd is, maar het zal ook iets anders vertellen. Het zal vertellen dat zij ervoor heeft gekozen liever haar echtgenoot een plezier te doen dan de HEERE Jezus. Het zal aantonen dat zij iemand anders boven de geopenbaarde wil van God plaatst. Zodoende geeft dit een verkeerd getuigenis aan de wereld.

Sommigen kunnen tegenwerpen dat zo'n conclusie overdreven is. Sommigen zullen zeggen: „U oordeelt en toetst mijn christen-zijn door middel van een ring of van een klein sieraad.” Nee, dat is niet het geval. Het is de liefde voor God die getest wordt en de Bijbel geeft de maatstaven voor de test aan. Die test houdt niet alleen in het houden van de duidelijk geopenbaarde geboden van God, maar ook het opzij leggen van al het andere waarvan wij ontdekken dat het Hem niet behaagt. Hier is het bewijs:

“En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.” (1 Johannes 3:22).

Zie alstublieft de twee dingen die ware christenen altijd zullen doen niet over het hoofd. Zij gehoorzamen de rechtstreekse openlijke eisen die God in Zijn wet heeft neergelegd, maar zij gaan ook verder door alles te onderzoeken dat Hem zou kunnen behagen. Met andere woorden zij zullen bezig zijn het dringend verzoek te gehoorzamen en

“beprouwen wat de HEERE welbehagelijk zij.” (Efeziërs 5:10).

Jezus gaf een voorbeeld van dit Goddelijke principe in Zijn onderwijzing en in Zijn leven. Hij zei:

“De Vader heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behagelijk is.”

(Johannes 8:29).

De verschillende geboden zijn zelfs voor een vleeselijk mens helder en duidelijk, maar de kleine dingen die God behagen worden slechts

[64]

geopenbaard aan het liefhebbende hart van de christen die het Woord doorzoekt naar aanwijzingen van Zijn wil.

Het is een ernstig feit dat zij die gered zullen zijn bij Jezus' komst, gesymboliseerd worden door Henoch, die:

“Door het geloof is Enoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had; want voor zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde.” (Hebreeën 11:5).

Paulus beschrijft de glorieuze komst van Christus in 1 Thessalonicenzen 4:16. In dezelfde tekst schildert hij de opstanding van de rechtvaardige doden en de opneming van de rechtvaardige levenden. Maar sprekende over die heiligen die gereed zouden moeten zijn voor de opneming zei Paulus:

“Voorts dan, broeders, wij bidden en vermanen u in den Heere Jezus, gelijk gij van ons ontvangen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen, dat gij daarin meer overvloedig wordt.”

(1 Thessalonicenzen 4:1).

Eén van de kenmerken van diegenen die van deze aarde verlost zijn is hun gewilligheid de HEERE *in alles* te behagen. Luister, als u weet dat een bepaald iets welbehagelijk is voor de HEERE en u

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

weigert toch dat te doen, wat doet u dan in werkelijkheid? U behaagt iemand anders boven de HEER. U kunt zeggen: “maar het is zo iets heel kleins?” Natuurlijk is het iets kleins, maar liefde wordt juist getest en beproefd in de kleine dingen die we voor elkaar doen. Vraag iedere huisvrouw of het niet waar is. Haar man kan haar voor haar verjaardag een afwasmachine geven en zij zou dat op prijs stellen, maar als hij midden in de week bloemen mee zou brengen en zeggen: “Lieverd laat mij de afwas voor je doen,” kan iedere vrouw je vertellen dat dit meer betekent dan de afwasmachine. Waarom? Omdat het doen van de kleine dingen meer toont over zijn gevoelens, dan het doen van de grote dingen die min of meer verwacht worden. God is blij als wij Zijn tien geboden onderhouden, maar we tonen in werkelijkheid onze liefde meer, door verder te gaan dan de geboden, door Hem te behagen in de kleine dingen die in de Bijbel geopenbaard worden.

Goed en kwaad zijn nooit, en zouden ook nooit moeten worden gemeten in hoeveelheid. Het is de kwaliteit van zonde niet de kwantiteit die het grote probleem vormt voor de christen. De Bijbel maakt duidelijk dat cosmetica,

[65]

ringen en dergelijken God mishagen. Het Woord van God openbaart niet dat een bepaalde hoeveelheid cosmetica verkeerd is, of dat bepaalde type ringen of aantallen ringen Hem mishagen. Zelfs de kleinste opzettelijke overtreding van de geopenbaarde wil van God is ernstig. Het toont een innerlijke opstandigheid tegen het stellen van God op de eerste plaats. Het lievelingsargument van de duivel is tegenwoordig: 'een klein beetje maakt niet uit.' Dit was het dwaze argument van Lot toen hij van de engelen opdracht kreeg naar de bergen te vluchten. Hij smeekte om toestemming om naar een andere stad dichtbij Sodom en Gomorra te mogen gaan. Zijn argument was:

“en zij is klein.”

(Genesis 19:20).

Kunt u begrijpen waarom hij naar een andere stad wilde gaan, nadat hij in Sodom alles had verloren? Toch wordt nu door vele christenen dezelfde redenering gebruikt. Zij redetwisten en kibbelen over de grootte van hun ring of de mate van hun eerbaarheid.

Satan is dolblij wanneer hij hoort hoe de mensen proberen te bepalen in hoeverre zij precies Gods wil zullen overtreden. Vergeet nooit: het gaat niet om de mate van afwijking van de Bijbelse norm die belangrijk is, maar het is het feit dat er *afwijking bestaat* wat het werkelijke probleem vormt. De afmeting van de stap is niet van het grootste belang, maar veel meer de richting waarin de stap leidt. Soms worden predikanten ervan beschuldigd dat zij een zwaar punt maken van de trouwring, omdat zij wachten tot de doop kandidaat de ring aflegt, voordat hij gedoopt wordt. De ervaring heeft bewezen dat de ring in feite helemaal niet het probleem is. De ring is alleen het symptoom van een veel ernstiger probleem - het gebrek aan volledige overgave. Als het hart is overgegeven en God de eerste in het leven is gemaakt, zal geen enkele bekeerling een kleine ring toestemming geven, hem in de weg te staan zich door de doop met het lichaam van Christus te verenigen. Als de liefde voor Christus sterker is dan de liefde voor het eigen ik, voor man of vrouw, zal er niets in de weg staan, wel allerminst een kleine metalen ring.

Nu zullen we aandacht schenken aan een ander aspect van dit onderwerp met een Bijbels bewijs, waarvan sommigen menen dat dit het meest over-

[66]

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

tuigende is. Het beantwoordt de bezwaren die zijn opgekomen bij de enkelen, die er nog steeds niet van overtuigd zijn dat sieraden God mishagen. Het vernietigt op de aller duidelijkste wijze het laatste verdedigingsbolwerk. zelfs van de trouwring.

Alvorens in te gaan op Paulus' welsprekende rede over dit punt, zullen we een feit vaststellen dat welbekend is bij allen die zich iedere dag bezighouden met het werk van zielen winnen. Zij die vasthouden aan het dragen van sieraden, nadat ze lid van de gemeente zijn geworden, zijn verantwoordelijk voor het plaatsen van struikelblokken op de weg van geïnteresseerde personen. Bijna iedere evangelist of predikant zou uw hart kunnen breken met verhalen over mannen en vrouwen die bijna bij het doopfont, zich weer afkeerden door de tegenstrijdige houding van een paar kerkleden. Nadat hen de volledige Bijbelwaarheid over christelijke normen is geleerd, zijn deze kandidaten geschokt, kerkleden en soms ambtsdragers te zien, die ringen en andere sieraden dragen. Velen vallen terug in teleurstelling en weigeren zich aan te sluiten.

Iemand zal dan tegenwerpen: "Ze zouden niet zo op de mensen moeten zien. Ze zouden de Waarheid moeten aannemen omdat het de Waarheid is." Dit is goed en wel, maar we moeten er aan denken dat we hier te maken hebben met mensen die uitvluchten zoeken voor de onpopulaire boodschap van de Bijbel. Het is onze taak geduldig iedere vluchtweg af te sluiten en elk argument te bestrijden, zodat ze zich uiteindelijk in volledige gehoorzaamheid overgeven. Deze mensen hebben het recht te verwachten dat de kerk naleeft wat zij predikt. Een paar inconsequente leden kunnen de maanden van gebed en studie bij het voorbereiden van de kandidaten door de predikant, tegenwerken. Het is niet goed dat iemand voor een ander een struikelblok is.

Paulus schreef een ernstige waarschuwing aan hen die ook maar één enkele persoon zouden afhouden van christelijke groei.

"Laat ons dan elkander niet meer oordelen: maar oordeelt dit liever, namelijk dat gij den broeder geen aanstoot of ergernis geeft."

(Romeinen 14:13).

Jezus sprak over hetzelfde

[67]

onderwerp, behalve dat Hij de afschuwelijkheid beschreef een kind te doen struikelen. Misschien krijgen Zijn woorden meer betekenis voor ons als we ze lezen met in ons achterhoofd de kindersabbatschoolleidsters en leiders.

"Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee."

(Mattheüs 18:6).

Inderdaad, ernstige woorden. Maar niet ernstiger dan de omschreven overtreding - het misleiden van kleine kinderen die naar hun leiders opkijken als voorbeelden. Hoe dikwijls hebben kleine meisjes vragen gesteld over de Bijbelse normen inzake ringen, nadat zij een ring hadden gezien aan de vinger van ene favoriete leidster.

In een bepaalde kerk was een kleuterleidster die een trouwring droeg en zij werd zeer bewonderd door een klein meisje in haar klas. Het kind mocht tijdens de kerkdienst vaak bij de lerares en haar echtgenoot zitten. Omdat ze zelf geen kinderen hadden, vond het echtpaar het fijn als dit, zich goed gedragende kleine meisje, bij hen zat. Gewoonlijk hield zij zich bezig met de dingen die in de tas

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

van de juf zaten, maar omdat ze afhankelijk van aard was, hield ze de meeste tijd haar hand vast. Op een Sabbat, tijdens de preek, keek de vrouw even op het kleine meisje neer en merkte dat ze de trouwring had afgedaan en die om haar kleine vingertje had gedaan. Wat verontrust nam zij de ring en deed die weer aan haar eigen vinger terug. Tot haar spijt merkte ze week in week uit hoe bezeten het meisje scheen te zijn van de ring. Zij speelde ermee en streelde de ring en probeerde hem dikwijls onopvallend af te doen, zodat ze hem om haar kindervingertje kon schuiven. De groeiende betovering die van de gouden cirkel uitging naar het kleine meisje, werd voor de oudere vrouw een toenemende reden tot bezorgdheid. Omdat ze wist wat de Bijbel leert over sieraden, was haar geweten niet gerust geweest vanaf de tijd dat ze was begonnen de ring te dragen. Ze was nu niet meer in staat van de dienst te genieten, omdat ze probeerde de ijdele aandacht van het meisje van het sieraad af te leiden. Uiteindelijk kon ze het niet langer verdragen. In de diepe overtuiging dat ze bezig was een struikelblok op de weg van het kind te plaatsen, verwijderde ze de aanstootgevende ring voorgoed. Later vertelde zij die ervaring aan haar

[68]

predikant en beschreef de schuldgevoelens die haar kwelden, omdat ze verleiding onder de aandacht van een onschuldig klein meisje had gebracht.

“Maar ik zie geen enkel kwaad in ringen. Waarom zou ik een huichelaar moeten zijn en ze afdoen, om alleen maar een bepaalde indruk op iemand te maken?” Dit is een vraag die Paulus in 1 Korinthe 8:1-13 met groot gevolg beantwoordt. Dat hele hoofdstuk houdt zich bezig met het probleem van aan de afgoden geofferd voedsel. Over dit onderwerp was de eerste gemeente ernstig verdeeld. De niet-christenen die binnengekomen waren vanuit het heidendom, geloofden dat het verkeerd was zulk vlees te eten. Zij herinnerden zich dat zij dit voedsel aan de afgoden hadden geofferd. Zelfs al waren ze nu christenen, toch hadden ze het gevoel alsof ze, door het vlees te eten, op één of andere manier trouw bewezen aan de afgoden. Daartegenover stonden de joodse christenen die de kerk vanuit het Judaïsme waren binnengekomen, die meenden dat het voedsel volledig geschikt was om te eten. Omdat het vlees niet 'onrein' was en omdat het samen met ander vlees op de markt was verkocht, kochten de joodse christenen het zonder enig gewetensbezwaar.

Het twistpunt tussen de beide groepen werd zo ernstig, dat Paulus het tenslotte uitgebreid moest behandelen in 1 Korinthe 8. Let eens op zijn beslissing in deze zaak:

“Aangaande dan het eten der dingen, die den afgoden geofferd zijn, wij weten, dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen ander God is dan een. Want hoewel er ook zijn, die goden genaamd worden, hetzij in den hemel, hetzij op de aarde (gelijk er vele goden en vele heren zijn), Nochtans hebben wij maar een God, den Vader, uit Welken alle dingen zijn, en wij tot Hem; en maar een Heere, Jezus Christus, door Welken alle dingen zijn, en wij door Hem. Doch in allen is de kennis niet; maar sommigen, met een geweten des afgods tot nog toe, eten als iets dat den afgoden geofferd is; en hun geweten, zwak zijnde, wordt bevlekt. De spijs nu maakt ons Gode niet aangenaam; want hetzij dat wij eten, wij hebben geen overvloed; en hetzij dat wij niet eten, wij hebben geen gebrek. Maar ziet toe, dat deze uw macht niet enigerwijze een aanstoot worde dengenen, die zwak zijn. Want zo iemand u, die de kennis hebt, ziet in der afgoden tempel aanzitten, zal het geweten deszelfs, die zwak is, niet gestijfd worden, om te eten de dingen, die den afgoden geofferd zijn? En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welken Christus gestorven is? Doch gijlieden, alzo tegen de broeders zondigende, en hun zwak geweten kwetsende,

zondigt tegen Christus.”

(1 Korinthe 8:4-12).

[69]

Deze krachtige verzen met hun geestelijke aandacht gericht op de liefde voor anderen, zijn zelfs nog sterker van toepassing op hen, die menen de vrijheid te hebben in de kerk ringen te dragen. De toepassing is sterker omdat sieraden door God veroordeeld zijn, terwijl aan de afgoden geofferd vlees niet veroordeeld werd. Toch zegt Paulus dat het zonde was zulk voedsel te eten, omdat het een struikelblok of belemmering voor iemand anders vormde. Daar ringen op dezelfde manier struikelblokken zijn geweest voor andere medechristenen, kunnen we niet aan de conclusie ontkomen dat zo'n overtreding ook zonde is tegen Christus.

Dit brengt ons regelrecht terug bij het centrale thema van dit boekje! Liefde. Of we nu naar christelijke normen kijken vanuit het gezichtspunt van de liefde tot God, of liefde tot onze naaste, het resultaat is precies hetzelfde. De bedoeling is het eigen ik op de laatste plaats te stellen. Een godsdienst die gebaseerd is op een dergelijke liefde zal er niet mee tevreden zijn alleen de tien geboden naar de letter te vervullen, maar zal dagelijks het Woord van God onderzoeken naar aanwijzingen van Zijn wil. Zoals Johannes ons eraan herinnert:

“...dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.”

(1 Johannes 3:22).

Mag ik eens een vraag stellen over wat u tot nu toe hebt gelezen? Is er twijfel gerezen betreffende het dragen van sieraden? Is er, met het bewijs van al deze door de hele Bijbel verspreide verzen, nog ruimte voor de vraag of sieraden gedragen kunnen worden? Een echtpaar zei: “Wij zijn er niet van overtuigd dat God ons buiten de hemel zou houden omdat we een sieraad dragen.” Ik vroeg hen: “Zelfs al heeft u niet het idee dat u verloren zou zijn wanneer u het wél zou dragen, hebben de vele teksten niet tenminste enige vragen doen opkomen, of die gewoonte wel Gods volledige goedkeuring heeft?” “O, ja” zeiden ze, “we kunnen niet zeggen dat de zaak niet wat duister is.” Mijn volgende vraag was deze: “Denkt u dat er een kans van 1 op 10 is dat het dragen van uw ringen God zou kunnen mishagen?” Na een ogenblik nagedacht te hebben waren ze het er beide mee eens dat er tenminste zoveel kans bestond dat deze zaak twijfelachtig was. Toen stelde ik hen deze vraag: “Nu u vlak voor de doop staat en voor de totale overgave

[70]

van uw levens aan de HEERE Jezus Christus, wilt u dan nu een kans van 1 op 10 lopen de HEERE te mishagen, Hij, die voor u Zijn leven heeft afgelegd?” Langzaam pakten zij hun vingers en begonnen de ringen af te doen. “Nee”, zei de man, “wij willen nog niet de kleinste kans lopen Hem te mishagen. Wij willen helemaal met Jezus meegaan. Aangezien er twijfel bestaat, zullen wij Hem het voordeel van de twijfel geven”

Ik wil niet proberen om het te doen voorkomen dat dit soort overgave gemakkelijk is. Jezus zei:

“En Hij zeide tot allen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij.”

(Lukas 9:23).

De Meester sprak over het nee zeggen tegen het eigen ik. Hij zei dat iedereen het zal moeten uitvechten met iets dat het eigen ik niet wil opgeven. Iemand die tot Christus komt en Zijn wegen

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

leert, zal zichzelf moeten verloochenen of nee zeggen tegen iets waarnaar zijn hele wezen vurig verlangt. Dat betekent zelfverloochening. Sommige mensen falen op het éne punt en anderen op een ander punt. Ik heb sommigen gezien die zichzelf niet konden verloochenen inzake geld. God gehoorzamen zou hun baan in gevaar kunnen brengen of hun salaris verlagen en zij wilden niet nee zeggen tegen hun liefde voor geld. Anderen moesten vrienden opgeven om Christus helemaal te volgen en zij waren niet gewillig hun vrienden op te geven. Begeerte heeft velen in de weg gestaan, die zichzelf niet wilden verloochenen in het opgeven van alcohol, tabak of onrein voedsel, zoals de Bijbel dat vraagt. Enkelen hebben de proef niet doorstaan inzake ijdelheid en trots. Zij waren onwillig om zich het overdreven vertoon in kleding te ontzeggen.

Het is altijd interessant om te zien hoe de Waarheid mensen uitzuivert uit de bezoekers van een evangelisatie-bijeenkomst. Niemand valt af tot we de aanspraken van God naar voren brengen, die een verandering van leven en handelen vereisen. Als we niet alle raadgevingen van God zouden prediken, zouden de meeste toehoorders met genoegen op de uitnodiging ingaan. Er ontstaat strijd als de Waarheid een lievelingsgenot uitdaagt. De toetsen over de Sabbat, tienden en het dieet zijn allemaal gericht op een of ander element van het eigen ik. Velen falen op alle punten. Maar vreemd

[71]

genoeg begint de grootste strijd, wanneer Gods wil het gebied van de persoonlijke trots raakt. Ijdelheid zit diep doorgedrongen. Eigen liefde heeft wel duizend gezichten en dient zich op even zo vele manieren aan.

Let op, ergens langs de weg zal de duivel het ik gebruiken voor een laatste wanhopige poging, om weerstand te bieden tegen de wil van God. Alleen zij die Christus liefhebben met hun gehele hart, ziel en geest zullen in staat en bereid zijn, zich voor de vereiste honderd procent aan Hem over te geven. De gelukkigste mensen ter wereld zijn zij die zich niet laten weerhouden God in alles te behagen.

Het is al gezegd dat christenen die leven om de HEERE te behagen, de gelukkigste mensen ter wereld zijn. Jezus zei:

“Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven;elijkerwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde. Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde.” (Johannes 15:10,11).

Geen wonder dus dat volledig toegewijde christenen zo gemakkelijk herkenbaar zijn. Er schijnt een heilige uitstraling en vreugde van binnenuit, die zelfs de gezichtsuitdrukking verandert. Hoewel zij de wereldse versierselen hebben afgelegd, hebben zij een andere geestelijke versiering die hen ogenblikkelijk identificeert. Sommige vrouwen voelen zich bijna naakt, nadat zij hun sieraden hebben afgedaan, maar heel spoedig erkennen zij dat God het kunstmatige heeft vervangen door het ware. David schreef:

“Zij hebben op Hem gezien, ja, Hem als een waterstroom aangeloopen; en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden.” (Psalm 34:6).

Het is de “New Look” van de wedergeboren christen die de wereld reden tot verwondering heeft gegeven. Voor ieder kwaad dat is opgegeven, ontvangt het kind van God een geestelijke vervanging. Zoals Paulus zei:

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

“Laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen des lichts.”

(Romeinen 13:12).

En let eens op hoe dramatisch deze verwisseling kan zijn, wanneer die betrekking heeft op de kleding en sieraden van een persoon.

De bruid van Christus krijgt speciale aandacht. Jesaja stelt de bruidskleding

[72]

van Gods volk tegenover de wereldse kleding.

“Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap.”

(Jesaja 61:10).

Als wij getrouwd zijn met Christus en Zijn naam aannemen, zullen wij ons niet als wereldse bruiden en bruidegoms versieren. Wij zullen verheugd zijn met de *“klederen des heils”* en met *“den mantel der gerechtigheid.”* Dat is hetgeen het gezicht verlicht en de nieuwe stralende verschijning veroorzaakt die de wereld verandert.

Aan dit vitale punt zou nauwkeurig aandacht gegeven moeten worden. Het gezicht zegt veel over iemands karakter en ervaring. Ons krachtigste christelijk getuigenis kan eenvoudigweg het getuigenis zijn van onze stralende gelaatsuitdrukking. Eén van de meest overtuigende argumenten die ik ooit gehoord heb tegen het gebruik van make-up was gebaseerd op ditzelfde feit. De welbekende katholieke schrijfster Frances Keyes legde uit, waarom ze nooit haar gezicht had opgemaakt met kunstmatige middelen: “Een halve eeuw leven legt veel in het gezicht van een vrouw behalve een paar rimpels en onwelkome vouwen rond de kin. In die tijdsperiode is zij vertrouwd geworden met pijn en genoegen, vreugde en verdriet, leven en dood. Ze heeft gestreden en overleefd, gefaald en succes gehad. Ze heeft geloof verloren en herwonnen. Als resultaat daarvan zou ze wijzer, vriendelijker, geduldiger en toleranter moeten zijn dan toen ze jonger was. Haar gevoel voor humor zou gerijpt moeten zijn, haar levensopvatting verbreedt en haar warmte zou zichtbaar moeten zijn. Als ze tracht dit door de leeftijd opgedrukte stempel weg te halen, loopt ze het risico tegelijkertijd het stempel van ervaring en karakter te vernietigen.” Words of inspiration pag.198.

Wat een geweldige waarheid bevat dit citaat. Christelijke vrouwen hebben, door de uitdrukking op hun gezicht, een getuigenis af te leggen. Rechtvaardigheid, waardigheid, reinheid en een kalm vertrouwen op God, zijn de eigenschappen die dikwijls alleen door de gelaatsuitdrukking duidelijk worden geopenbaard. Misschien is dit wat Jezus bedoelde toen Hij zei:

[73]

“Laat uw licht (gezicht) also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.”

(Mattheüs 5:16).

Geestelijk licht en glans op een niet-opgemaakt gezicht kunnen meer de aandacht vestigen op de godsdienst van Jezus Christus, dan tien preken of Bijbelstudies.

We hebben behoorlijk veel tijd besteed aan het onderwerp van kunstmatige versiering, om te laten zien hoe liefde leidt tot de Bijbel, om te onderzoeken wat de HEER behaagt. We hadden even

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

goed andere voorbeelden van christelijke normen kunnen gebruiken. Dezelfde principes gelden voor de motivatie om te streven Hem altijd te behagen in onze handelwijze met betrekking tot dansen, films, gokken, eetgewoonten en kleding. Er zou net zo duidelijk kunnen worden aangetoond dat de hoge normen van de kerk niet gebaseerd zijn op de besluiten van een of ander uitvoerend comité van mensen, maar op de in Zijn Woord geopenbaarde wil van God.

[74]

Hoofdstuk 6

DE TELEVISIE VALSTRIK

Er is al verwezen naar het verraderlijk binnendringen in ons huis van de onschuldig ogende televisie (en andere media), omdat er af en toe programma's zijn die voldoen aan de Bijbelse toets in Waarheid, reinheid enz. is het heel gemakkelijk te zwichten voor het argument, dat het apparaat gebruikt zal worden als instrument om het gezin te onderwijzen. Gewoonlijk worden ernstige besluiten genomen betreffende de hoge kwaliteit van het programma dat wordt goedgekeurd om bekeken te worden. Hoelang blijven deze beperkende voorschriften de televisie beheersen? Het toezicht houden wordt bijna onmogelijk, omdat de aard van veel programma's zich ergens op de grens bevindt. Onzekerheid over waar de grens getrokken moet worden, of een paar Godslasterlijke woorden voldoende zijn om een uur durende documentaire uit te sluiten en andere even verwarrende beslissingen, worden al gauw ondragelijk vervelend. De deur gaat steeds wijder open en het onderscheidingsvermogen past zich aan bij de groeiende stroom van demoraliserende beelden en taferelen. Het is gemakkelijk het gebruik van wat lossere taal te rechtvaardigen, omdat 'stopwoorden' zo nu en dan door populaire verslaggevers van het nieuws gebruikt worden. Veel van de reclamespots zijn ook doorspekt met insinuaties die de christelijke normen kleineren.

Het wordt steeds moeilijker te geloven dat zelfs het meest zorgvuldig geselecteerde kijkgedrag niet een geestelijke ongevoeligheid veroorzaakt. Woorden en uitspraken uit schuttingtaal sluipen binnen in de sterk aanbevolen opvoedkundige shows. Velen redeneren dat we moeten leren leven met dit soort taal, omdat het ons aldoor omgeeft. Inderdaad vangen we vaak de grofheden op van de wereld om ons heen, maar zouden we ons opzettelijk moeten blootstellen aan wat we zouden kunnen vermijden?

De waarheid is dat de meesten van ons een ernstige strijd hebben om zich af te keren van de verlokkende, zondige taferelen die we op straat niet kun-

[75]

nen vermijden. Er is genoeg verleiding die al onze tijd en inspanning vergt zonder dat we nog eens opzettelijk een bron van verleiding de woonkamer binnenbrengen. Wat velen niet kunnen begrijpen is dat er in kijken zonde kan liggen. Als iemand achter Eva had kunnen gaan staan in de hof en haar had gevraagd wat ze daar deed voor de verboden boom, had ze waarschijnlijk geantwoord: "Ik kijk alleen maar." Maar dit kijken van Eva heeft geleid tot al het veelvoudige lijden en uiteindelijk de dood van miljoenen wezens gedurende zesduizend tragische jaren.

Koning David werd wakker uit zijn middagdutje en heel toevallig zag hij de mooie vrouw van zijn buurman die een bad nam in haar oosterse daktuin. Het is heel waarschijnlijk dat, als iemand aan David had gevraagd wat hij deed, hij geantwoord zou hebben "alleen maar kijken." Maar dat kijken leidde tot overspel en moord en verleidde een volk om God te vergeten. De resultaten van zijn

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

immoraliteit met Bathseba tekenden Davids gezin zo, dat vier van zijn eigen kinderen van hem werden weggenomen door tragische gebeurtenissen of afval. Hoe bitter betreurde hij later de blijvende gevolgen van zijn onschuldig kijken.

Er kan niet teveel benadrukt worden hoe onuitwisbaar de invloed is van geestelijke voorbeelden.

“Want gelijk hij bedacht heeft in zijn ziel, alzo zal hij tot u zeggen...” (Spreuken 23:7).

Dit leidt ons tot een van de ernstige redenen waarom televisie schadelijk kan zijn voor het christelijke leven. Het is gebaseerd op het principe van plaatsvervangend of geestelijk deelnemen aan de zonde. Jezus verklaarde:

“Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aan ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.” (Mattheüs 5:27,28).

Maar let op, de geest is in staat zulke realistische geestelijke beelden op te roepen dat mensen echt betrokken raken in de denkbeeldige taferelen. De beleving is zo werkelijk, dat Jezus zegt dat we verantwoordelijk zullen zijn voor datgene waar wij onze geest aan laten denken, alsof wij de daad werkelijk zelf pleegden. Omdat in het verstand de beslissingen worden ge-

[76]

nomen moet iedere handeling die we uitvoeren eerst gevormd worden in de geest, voordat die kan worden omgezet in daden. Het brein stuurt de boodschap via het veelomvattende zenuwstelsel naar handen, voeten of andere lichamelijke organen om in actie te komen. Dit is dan ook precies het punt van de sterkste verleiding. Het koesteren van het geestelijke beeld totdat het de opdracht tot actie aan het lichaam overbrengt is zo dringend en zo wil verzwakkend dat maar weinig mensen in staat zijn het gehoorzamen aan die opdracht te weigeren.

Voor de christen is de enige zekere bescherming tegen de zonde om de gedachte of verbeelding te verwerpen die satan aan de geest probeert op te dringen. Als de boze daad eenmaal in gedachten is vastgehouden, begint de ongelofelijk intieme relatie tussen geest en lichaam al fysieke reacties te produceren. Met de snelheid van elektriciteit verstuurt het brein de boodschap die het gehele lichaam gereed maakt voor de verwachte handeling. Nu werken verstand en lichaam samen om druk uit te oefenen op de persoon om de daad uit te voeren.

Maar laten we ons voorstellen dat het voor de persoon onmogelijk is lichamenlijk uit te voeren waartoe hij door de geest wordt aangezet. Misschien is door de gedachten een wellustige instelling gekweekt, maar er is niemand om de zondige daad mee te doen. Of, als die persoon een christen is, kan hij zulke sterke remmingen hebben tegen de handeling, dat hij weerstand zal bieden tegen de uitvoering van de opwelling van de gedachten. In dit geval bestaat de zonde slechts in de verbeelding. Maar de kracht van gedachten is zo sterk, dat in Gods ogen de plaatsvervangende geestelijke uitvoering van de zonde even ernstig wordt aangerekend als aan de lichamenlijke bevrediging zelf.

Laten we dit principe nu toepassen op televisie kijken. Nergens zien we een levendiger bewijs van plaatsvervangend deelnemen. Zelfs al is de kijker volwassen genoeg om te weten dat het schouwspel slechts een nagespeelde onwerkelijke situatie is, toch wordt hij even emotioneel bij de beelden betrokken alsof hij de ervaring werkelijk doorleeft. Het hart bonst van angst,

[77]

de ogen vullen zich met tranen en de kijker projecteert zichzelf geestelijk in het tafereel, of hij baant zich vechtend en schietend een weg uit een wanhopige situatie, lijdt aan de verwonding van een ongeneeslijke ziekte, of geeft zich over aan de opwinding van een prikkelende slaapkamerscene. De kijker is in het verhaal opgenomen en neemt plaatsvervangend deel aan het avontuur van de held of de heldin. Jezus zei dat dit soort deelnemen even verkeerd is als er werkelijk in betrokken te zijn.

Probeer u zich het geweldige plan van satan voor te stellen in het gebruik van de media. Het is schrikbarend om hierover na te denken. Hier is een toestand waarbij de duivel één zondige daad inspireert; bijvoorbeeld een gespeelde schijnvoorstelling van overspel. Door zijn manipuleren van de emoties kan satan die ene gespeelde zonde omzetten in een miljoen daadwerkelijke zonden, omdat een miljoen mensen zichzelf in dat beeld projecteren en in hun gedachten is het niet nagespeeld. Het is zo echt dat zelfs hun lichaam reageert. De emoties van wellust en vrees bevangen de kijkers zozeer dat, hoewel zij lichamelijk geen deel kunnen hebben aan de zonde, hun geest en wil er op precies dezelfde manier door wordt beïnvloed alsof ze er wél deel aan hadden. En wat nog ernstiger is, God houdt hen even schuldig alsof zij het persoonlijk hadden gedaan.

Wat een handige, duivelse manier om mensen te veranderen in dieven, moordenaars en overspelers! Satan hoeft alleen met de scriptschrijvers en acteurs te werken om de intriges te produceren die het meest aanspreken, realistisch en emotioneel zijn. Vanaf dat punt nemen de natuurwetten van de geest de zaak over en de kijkers worden emotionele gevangenen van alles waarnaar ze kijken. De ene dag maken ze de ervaring mee van winkeldiefstal, de volgende dag van moord, en later ontucht en overspel. Voor de acteurs op het scherm is het onzinnig doen alsof, maar voor de kijker is het, tenminste gedurende een ogenblik, een gelegenheid om alle dingen te doen die God en de maatschappij verbieden, zonder de gevolgen onder ogen te behoeven te zien. Moeten wij de gevolgen onder ogen zien? Misschien niet lichamelijk, maar de morele verantwoordelijkheid voor al die plaatsvervangende daden zal iedereen in het oordeel onder ogen moeten

[78]

zien. Wat een verschrikkelijke verantwoording moet worden afgelegd door hen die deze zonden niet hebben beleden en nagelaten voor de ontwijding van de heilige krachten van geest en wil.

Het principe van plaatsvervangend zondigen verklaart zeker waarom de Bijbel zo krachtig spreekt over het onderwerp van de vijf zintuigen. Jezus maakte duidelijk dat alles in het werk moet worden gesteld om de toegangen van de geest te bewaken. Onmiddellijk na Zijn opmerking over het kijken naar de vrouw om haar te begeren zegt Hij: *“Indien dan uw rechteroog u ergert, trekt het uit, en werpt het van u; want het is u nut, dat een uwer leden verga, en niet uw gehele lichaam in de hel geworpen worde.”* (Mattheüs 5:29). Deze tekst is vaak verkeerd gebruikt. Jezus sprak niet over het lichamelijk oog. Iemand kan één oog verliezen en toch nog slecht en verdorven zijn. Hij sprak over de dingen waarop het oog zich richt. Als het oog naar iets kijkt dat er verantwoordelijk voor is dat de geest ertoe wordt gebracht zonde te koesteren, dan zegt Jezus dat de meest doortastende actie moet worden ondernomen om die dingen buiten het gezichtsveld te plaatsen. Met andere woorden: “Blijf niet naar iets kijken dat weerzinwekkend en prikkelend is.” Dat wel doen kan tot zonde leiden

en veroorzaken dat die persoon “in de hel geworpen wordt.”

Wat een indrukwekkend voorbeeld van de gevaren van het 'alleen maar kijken' naar verkeerde beelden. Vertaald naar de moderne achtergrond zei Christus dat, wanneer we een televisie in huis hebben waarover we geen controle hebben, het beter is om die het huis uit te doen, dan door de invloed ervan tot zonde geleid te worden. Beter een zogenaamd bestaan met één oog te leiden, zonder televisie, dan onze ziel te verliezen door besmetting met zondige, door de televisie gecreëerde gedachten.

Het gebod van Jezus was het “uit te rukken”, het afkeren van dat waar het oog naar kijkt. Het is aan ons de keus te maken. De enige manier om rein van geest te zijn is alleen te kijken, te luisteren en te spreken over de dingen die rein zijn. Paulus zei:

“Voorts, broeders, al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt datzelve.”

[79]

(Filippenzen 4:8).

Het geheim van rein, eerlijk en deugdzam zijn is om zo te denken en de manier waarop wij denken wordt bepaald door wat we zien, horen en spreken. David zei:

“Ik zal geen Belialstuk voor mijn ogen stellen.”

(Psalm 101:3).

Aan deze geestelijke redenen zouden wij bladzijden vol schokkende statistieken kunnen toevoegen over het effect van televisiegeweld op geest en moraal, op het prikkelen tot misdaad, en op schoolresultaten. Die zijn welbekend en vaak herhaald. Niemand zal ooit precies weten hoeveel misdadaanbeelden er zorgvuldig zijn gedetailleerd in een televisieverhaal die later door een stelletje rovers, dieven en verkrachters zijn uitgevoerd. De huidige maatschappij is in de greep van een groeiende zelfvoldaanheid ten opzichte van geweld en menselijk lijden. Een voortdurend blootstaan aan wreedheid en onmenselijkheid via televisie, heeft een klimaat van verbazingwekkende onverschilligheid geschapen tegenover de medemens. Mensen willen niet betrokken raken bij de ander. Vaak gaan ze ongemerkt voorbij aan het slachtoffer van een overval. Reacties van het publiek op natuurrampen zoals aardbevingen, overstromingen of hongersnood zijn bijna zoiets als hmm, hmm. De beelden van het nieuws over duizenden stervenden in Zuid-Amerika of Turkije maken nog minder indruk dan de beelden van de nachtfilm. De levendige, bizarre voorstellingen die professioneel zijn samengesteld om indruk te maken, geven een veel grotere reactie dan de werkelijke verhalen over lijden en dood. De fijngevoeligheid van medelijden is afgestompt en bijna vernietigd door het voortdurend bombardement op de emoties door de “triller en horror” specialisten uit Hollywood.

De schok van de dood wordt door voortdurende 'overbelichting' verkleind. Zelfs de beelden van nieuwsreportages over aanslagen en moord worden herhaaldelijk in achtereenvolgende programma's getoond. Het is bijna alsof de vermoorde persoon tot leven komt, alleen om weer gedood en opgewekt te worden, steeds maar weer opnieuw. De herhaaldelijke vertoning van de moord door Lee Harvey Oswald is een voorbeeld van dergelijk televisiegeweld. Uiteindelijk verwerpt de geest bijna de werkelijkheid van dat wat gezien wordt.

[80]

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Welk effect heeft dit uiteindelijk op het menselijk geweten en het karakter? Er is ongetwijfeld een aangeboren luguber verlangen getuige te zijn van geweld zonder schuld. Als een onschuldige toeschouwer is de televisiekijker noch de aanvaller, noch het slachtoffer. Met niets anders te doen dan toezien en niet in staat tussenbeide te komen, raakt hij langzamerhand gewend aan de mentaliteit van gefascineerd niets doen. Onder een constant bombardement vervaagt in de geest wat fantasie en werkelijkheid is. Daarom zijn zo velen in staat om in het werkelijke leven erbij te staan en toe te kijken bij wreedheid en geweld zonder een vinger uit te steken. Onlangs zei een bruid: “We beginnen met de eerste levensbehoeften, een bed een kachel en een T.V.-toestel”

98% van de Amerikaanse huisgezinnen bezitten een toestel, probeer u eens voor te stellen wat het effect is van de 6 uur dat het aan staat. Kinderen besteden een derde van de tijd dat ze wakker zijn onder de invloed van ideeën en filosofieën die niet bij hun ouders vandaan komen en waarvan ze vaak ook niets weten. Er is vastgesteld dat een kwart van de kinderen tussen 5 en 20 jaar iedere schooldag meer dan 5 uur televisie kijken. Dat is zelfs meer tijd dan dat zij onder het directe onderwijs van de leraren doorbrengen, meer tijd dan dat zij spelen of eten. Alleen de slaaptijd overtreft de televisie als grootste tijdverslinder.

Welke boodschap wordt letterlijk in de open geesten van deze jongens en meisjes gestampt? 83% van alle televisieprogramma's bevatten geweld en 98% van de tekenfilms tonen gewelddadige acties. Als uw kinderen tekenfilms kijken worden ze letterlijk getraakteerd op een gemiddelde van 30 gewelddaden per twee minuten. Western- en misdaadprogramma's zijn al niet veel beter want daarvan bevatten 97% geweld.

En de kinderen die nog niet oud genoeg zijn om naar school te gaan? Van zulke kinderen zijn er (in de Verenigde Staten) bijna 12 miljoen tussen de 3 en 5 jaar. Volgens de “Nielsen Television Index” zitten deze kinderen elke week gemiddeld 54.1 uur voor de buis. Denk eens aan de kracht die wordt uitgeoefend op de buigzame geesten en emoties van deze hele jonge kinderen. 64% van de tijd dat ze wakker zijn gaan ze op in spanningen,

[81]

geweld en zenuw vervormende zinloosheid van de commerciële televisie. Verbazen we ons erover waarom oudere jeugd soms moeilijkheden schijnt te hebben met aanpassing aan het werkelijke leven en aan mensen? Dr. Victor B. Cline van de Universiteit van Utah heeft geschat dat tussen de kleuterleeftijd en 14 jaar een kind getuige is van de gewelddadige dood van meer dan 13.000 mensen op de televisie. Als dan de kinderen in de leeftijd waarop ze nog niet naar school gaan 64% van hun tijd aan kijken besteden, probeer u dan eens voor te stellen van hoeveel moorden zij, buiten die 13.000, dan nog eens getuige zijn. Geen enkele doorgewinterde veteraan uit de oorlog kwam ooit tot de vreselijke slachting van het dagelijkse televisietotaal.

De meest overtuigende studie over het onderwerp van televisieagressie werd misschien wel gedocumenteerd door Alfred Bandura en medewerkers. Deze werd gepubliceerd in “The Journal of Abnormal and Social Psychology.” Zij trokken hun conclusies uit observatie van normale kinderen als die werden blootgesteld aan geweld op de televisie en die reacties werden gemeten met de reacties van een controle groep. Hun zekere conclusie was dat gefilmde agressie de agressieve neigingen in kinderen verhoogde. Zij imiteren absoluut het gewelddadig gedrag dat zij in televisieprogramma's zien.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

In 1969 gaf de Nationale commissie inzake oorzaken en voorkoming van geweld een rapport uit over haar grondig onderzoek. Hier volgt de essentie van de conclusies: “Het overheersende beschikbare onderzoekbewijs doet er sterk aan denken dat geweld in televisieprogramma’s een ongunstig effect kan hebben en ook heeft op de toeschouwer - en wel speciaal op een publiek van kinderen.”

Een van de droevigste duidelijke resultaten van televisieverslaving bij kinderen is de tragische verstoring van communicatie met de ouders. Gedurende deze vijf kritieke uren van elke dag vindt er geen enkele wisselwerking met iemand plaats. Dr. D.M. Asimi, voorzitter van het Departement van Sociologie en Anthropologie aan de universiteit van Pennsylvania in Indiana, gelooft dat kinderen kunnen 'hallucineren' bij tonelen van geweld,

[82]

seks en agressie. “Onderbreek eens iemand die televisie kijkt en let op de diepe trance waarin hij is. Hij zal geërgerd zijn over uw inbreuk op zijn op drugsverslaving lijkende dagdromen, maar als u hem vraagt wat het laatst in het programma gezegd werd, zal hij niet in staat zijn u dat te vertellen. “Ouders dwingen televisie op aan hun kinderen. De meeste kinderen willen op heel jonge leeftijd graag een warme, hechte relatie met hun ouders, maar de ouders zeggen: “Ga televisie kijken, ik heb het druk.” Spoedig krijgt de gewoonte hen te pakken, ze zitten met glazige ogen bedwelmd, verslaafd voor de televisie en hebben ze eenmaal de gewoonte aangenomen dan is het moeilijk ze dat af te nemen, net als met drugs het geval zou zijn.”

Als ouders hun eigen kinderen niet beschermen tegen de onophoudelijke emotionele aanvallen van televisie, wie zal het dan doen? De industrie maakt zich geen zorgen over iemands kinderen. Zij hebben één doel en dat is, consumeren. Er is geen expert voor nodig om te zien dat hun eerste beroep wordt gedaan op menselijke ijdelheid, begeerte en hebzucht. Markt-psychologen richten hun reclame op de wijd open ogen van de onschuldige, die zonder verweer is. Spectaculaire, onoprechte beweringen worden echter spoedig weerlegd en de onechtheid wordt duidelijk. De ongelukkige nawerking is een verbeterde houding van cynisme en wantrouwen aan de kant van de jeugd.

Hebt u opgemerkt welke stereotypen in het gemiddelde televisieprogramma worden afgebeeld? Leraren worden over het algemeen als onbekwaam afgebeeld, als wraakgierige mislukkelingen. Geluk komt naar voren als zijnde jong en sexy. Het huwelijk wordt voorgesteld als saai, of als iets waarmee wordt geparadeerd door opwindende ontrouw. Ouders worden vaak voorgesteld als domme, ouderwetse, burgerlijke mensen zonder gezag of het vermogen geprononceerde beslissingen te nemen. Door de meerderheid van de televisieprogramma’s, de populairste inbegrepen, wordt de basis van gezin en maatschappij op een subtiele manier ondermijnd. Het is niet erg verwonderlijk dat het grootste sociale probleem van vandaag is, hoe kan worden voorkomen dat het gezin als basis eenheid van de maatschappij zal verdwijnen.

[83]

Hoofdstuk 7

WETTIG VERENIGD

Probeert u zich twee soorten familietaferelen, ter vergelijking voor te stellen. In het ene gezin zijn drie vrouwen, allen met dezelfde man getrouwd, elk met één of meer kinderen. De gezinnen wonen samen en de echtgenoot en vader van de drie gezinnen is altijd in de buurt om gezaghebbende autoriteit en zekerheid te laten gelden voor het gehele huishouden.

Stelt u nu een andere situatie voor. Een man is achtereenvolgens met drie vrouwen getrouwd geweest. Zij allen hebben hem kinderen gebaard en zijn, de een na de ander, door echtscheiding opzij gezet. De gezinnen wonen apart en de kinderen groeien op met het trauma van financiële en emotionele onzekerheid zonder vader.

Welke van deze denkbeeldige situaties denkt u dat de slechtste is? De landelijke wet verbiedt het éne en helpt bij de andere. Als we alle aspecten alleen vanuit sociaal en menselijk standpunt zouden kunnen bekijken, zouden we kunnen zeggen dat de laatste situatie slechter is dan de voorgaande. Gezien vanuit het traditionele Joods christelijke standpunt, zouden we waarschijnlijk de eerste familie veroordelen als duidelijk in het ongelijk zijnde.

Als we het alleen bekijken vanuit Bijbels perspectief, is er dan in wezen veel moreel verschil tussen de twee gevallen? Volgens de Schrift is het huwelijk een levenslange verbintenis. Van een onschuldige metgezel scheiden en iemand anders trouwen, wordt zelfs nog sterker veroordeeld dan de polygamie die in de dagen van het Oude Testament plaatsvond. Beide verijdelen Gods plan en doelstelling. De kinderen lijden onder de echtscheidingsprocedure meer dan onder de polygamie, maar het één noch het ander kan verdedigd of getolereerd worden in het licht van de openbaring. Of er nu verschillende vrouwen gelijktijdig getrouwd worden of op elkaar volgend, de wil van God wordt geweld aangedaan.

Hoe kunnen wij de tegenstrijdigheid tussen het handelen van christenen en de Bijbelse principes op dit punt verklaren? Steeds meer kerkleden hande-

[84]

len alsof er geen beperkingen zijn inzake het aantal huwelijken dat zij kunnen sluiten. Het morele geweten van hele kerkgenootschappen is veranderd en aangepast, aan het veelvuldig voorkomen van echtscheiding binnen de kerk.

Hoewel de meerderheid van christelijke groeperingen formeel instemmen met wat de Bijbel over echtscheiding leert, schijnt het toch dat er heel weinig gedaan wordt om hun stellingname te publiceren. Kerkelijke ambtsdragers en predikanten moeten dikwijls gedwongen worden een scherp omlinjnde uitspraak te doen inzake de officiële leerstellige houding. De reden hiervoor kan het beschamende aantal van hen zijn die als gescheiden kerkleiders zijn aangebleven, met op zijn minst de stilzwijgende goedkeuring van de gemeente. Helaas, als echtscheidings-problemen niet worden

behandeld op het moment dat ze zich voordoen, is het onmogelijk de zaken later ooit uit te zoeken en dan nog enige actie te ondernemen, omdat bij veel van zulke zaken beschuldigingen en tegenbeschuldigingen betrokken zijn, vaak niet gesteund door bewijs, zijn predikanten niet bereid te worden meegesleept in dat lichtgeraakte moeras. Kerkbesturen houden zich ook op een afstand van de onplezierige taak partij te moeten kiezen tegen een van hen, die wellicht vroeger een gerespecteerd leider in de gemeente is geweest. Zodoende blijven die punten wazig. Het is gemakkelijker het voordeel van de twijfel te geven en veel schuldige echtgenoten wordt toegestaan onvoorwaardelijk lidmaat te blijven, zelfs nadat ze hertrouwd zijn.

Toegegeven, er zijn moeilijke verwickelingen die een menselijke oplossing schijnen te trotseren. Elk geval apart wordt getekend door zijn eigen verbijsterende omstandigheden. Er kan ook geen bevredigend antwoord zijn dat volledig juist en billijk is voor elke betrokken partij. Maar elke actie die door de kerk wordt ondernomen, zou in algehele overeenstemming moeten zijn met de Bijbelse raadgevingen over echtscheiding en die raad is niet verward of dubbelzinnig. Jezus stelde in duidelijk taal dat slechts op één voorwaarde echtscheiding en hertrouwen gerechtvaardigd zou zijn en dat was overspel.

“Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaat, anders dan om hoererij, en een andere trouwt, die doet overspel, en die de verlatene trouwt, doet ook overspel.” (Mattheüs 19:9).

[85]

Let op dat Christus een man of vrouw van overspel beschuldigt, die van de echtgenoot scheidt en iemand anders trouwt, behalve wanneer de echtgenoot (of echtgenote) ontrouw is geweest. Als de partner zich schuldig heeft gemaakt aan overspel (Grieks porneia, is seksuele onreinheid) zou deze uitzondering het voor de onschuldige partij mogelijk maken te scheiden en te hertrouwen, zonder schuldig te zijn. De bijzonder strenge houding van Jezus inzake het onderwerp van echtscheiding, is het onderwerp geweest van eindeloze debatten. Zelfs zijn eigen discipelen waren verbaasd over Zijn ‘onverzoenlijke’ houding. Zij zeiden:

“Indien de zaak des mensen met de vrouw alzo staat, zo is het niet oorbaar te trouwen.” (Mattheüs 19:10)

In de gedachten van deze discipelen was geen twijfel over hetgeen Jezus bedoelde. Zij begrepen dat Hij echtscheiding en hertrouwen verbood, tenzij op grond van overspel. Christus’ antwoord op hun verbazing bevestigt dat ze het juiste begrip hadden van zijn verklaring. Tot voor kort kan tot hun eer gezegd worden dat de meeste protestantse en katholieke kerkgenootschappen de woorden van Jezus verklaart hebben, zoals de luisterende discipelen dat deden. Met het sterk groeiende aantal echtscheidingen, komt de Bijbelse leerstelling het groter aantal gescheiden personen binnen de kerk helaas steeds weerzinwekkender en onaangenamer voor. Er zijn pogingen gedaan in sommige kerken, die van de Zevende-dags Adventisten inbegrepen, om de leerstellige positie over het onderwerp ‘opnieuw te vertolken’.

Het zou goed zijn op dit punt een aantal uitspraken uit de Geest der Profetie te nemen, die de vroege kerk der Zevende-dags Adventisten heeft geleid in het sterke Bijbelse standpunt dat zij op het stuk van echtscheiding innam. “Een vrouw kan volgens de wetten van een land legaal van haar man gescheiden zijn, maar in Gods ogen en volgens de hoogste wet hoeft dat niet het geval te zijn. Er is slechts één zonde, echtbreuk, die een man of vrouw in Gods ogen kan ontslaan van de

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

huwelijksgelofte. Al staan de wetten van een land echtscheiding toe, in het licht van de Bijbel, volgens de wet van God, zijn ze nog steeds man en vrouw.” Het Bijbels Gezin, blz. 282.

“U hebt verkeerde ideeën over het huwelijk. Alleen als het huwelijksbed bevlekt is (Hebreeën 13: 4) kan een huwelijksbelofte verbroken of nietig

[86]

verklaard worden... de mens is niet vrij, zelf de regels van de wet vast te stellen, zodat hij Gods wet kan ontduiken en aan zijn neigingen kan toegeven... God gaf slechts één grond, waarop een vrouw haar man of een man zijn vrouw mag verlaten. En dat is echtbreuk.” Het Bijbels Gezin, blz. 280.

Er zijn veel ongelukkige huwelijken door veel teveel haast. Twee mensen verenigen hun belangen voor het huwelijksaltaar onder plechtige geloften voor God, zonder vooraf de zaak te hebben overwogen en tijd te hebben gewijd aan verstandig overdenken en ernstig gebed. Velen handelen in een opwelling. Zij hebben geen grondige kennis van elkaars aard. Zij realiseren zich niet dat het geluk voor hun hele leven op het spel staat. Als zij in deze verkeerd handelen en hun huwelijksleven blijkt ongelukkig te zijn, kan het niet teruggenomen worden. Als zij erachter komen dat zij niet geschikt zijn om elkaar gelukkig te maken, moeten zij het zo goed mogelijk uithouden.” Spiritual Gifts, Vol. III pag.120.

In één geval gaf Mevr. White de raad, dat de morele zondaar voorgoed moest worden uitgesloten van het kerklidmaatschap. Details van het zedelijk verval zijn in de brief niet verduidelijkt (later opgenomen in deel 1 van de Getuigenissen). De aanbevolen handeling toont aan dat sommige overtreders van Gods wet buiten de kerk op hun redding moeten hopen. “Het is onmogelijk voor E. om omgang te hebben met de gemeente van God. Hij heeft zichzelf daar geplaatst waar hij door de gemeente niet geholpen kan worden, waar hij geen gemeenschap kan hebben met, of steun kan krijgen in de kerk. Hij heeft zichzelf daar geplaatst tegen licht en Waarheid in. Halsstarrig heeft hij gekozen zijn eigen weg te gaan en geweigerd naar terechtwijzing te luisteren. Hij heeft de neigingen van zijn verdorven hart gevolgd en de heilige wet van God overtreden en heeft de zaak van de tegenwoordige Waarheid te schande gemaakt. Al heeft hij nog zo'n hartgrondig berouw, de gemeente moet zijn zaak met rust laten. Gaat hij naar de hemel dan moet hij alleen gaan, zonder de broederschap van de gemeente. Een berisping van God die van kracht blijft, moet voor altijd op hem rusten die de zedelijke norm tot in het stof heeft verlaagd.” Testimonies deel I, blz. 215.

[87]

Gebaseerd op dit soort uitspraken van de Geest der Profetie en de ondubbelzinnige uitspraken van Christus over dit onderwerp, werd het standpunt ingenomen en door de jaren heen gehandhaafd, dat iemand, die opzettelijk een onschuldige echtgenoot (echtgenote) verlaat om in huwelijksrelatie met iemand anders te treden, echtbreuk zou plegen. Zij werden uitgesloten van het kerklidmaatschap en verder konden ze niet het kerklidmaatschap terug ontvangen zolang zij voortgingen in die zondige relatie, die Bijbels gezien verboden was, met iemand te blijven leven.

Dit is in volmaakte overeenkomst met de Bijbelse eisen voor berouw en het nalaten van de zonde.

“Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar die ze bekent en nalaat, zal barmhartigheid verkrijgen.” (Spreuken 28:13).

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Vele jaren lang heeft de kerk gewerkt onder dit krachtige geestelijke principe, met een minimum aan strijd en onenigheid. Maar toen echtscheiding in de wereld gemeengoed werd, begon de bedenkelijke gewoonte ook de laatste gemeente steeds meer aan te tasten. Terwijl hij zijn favoriete aanvalswijze weer volgde, drong satan stap voor stap binnen in Gods gezin met zijn schadelijke sluipend compromis. Echtscheidingen door veel niet Bijbelse oorzaken, kwamen steeds vaker voor. Later brachten de schuldige echtgenoten die hertrouwd waren, hun nieuwe levensgezellen mee en vroegen dan opnieuw in de kerk te mogen worden toegelaten. Vaak waren deze aanvragers personen met talent, die ooit hadden gediend als gerespecteerde leiders en ambtsdragers in de kerk. Er werd sympathie opgewekt en diepe emotionele gevoelens pleitten voor het vinden van een manier om degenen die geen lidmaten meer waren, weer in de gemeente terug te krijgen.

Bijna iedereen kan meevoelen met fijne, begaafde mensen die vragen om gedoopt te worden, helemaal wanneer zij ernstig oprecht en toegewijd schijnen. Het is gemakkelijk het impulsieve standpunt in te nemen dat deze mensen vliegenschvlug moeten worden aanvaard en dat hun verantwoordelijkheden in de kerk moeten worden toegewezen in overeenstemming met hun bekwaamheden. Maar zou zo'n beslissing genomen moeten worden

[88]

op basis van Gods Woord? Al zouden wij het willen negeren of ontkennen, deze mensen hebben overspel gepleegd en gaan door met leven in een relatie die de Bijbel zondig noemt. Als God deze stand van zaken veroordeelt, zal de gemeente dan haar toestemming durven geven?

Door hen te dopen en op te nemen in het lichaam van Christus, verzekeren wij die kandidaten dat ze Gods kinderen zijn en door Hem zijn aangenomen. Hoe kunnen wij met deze verzekering mensen op hun gemak stellen terwijl zij niet leven in overeenstemming met Gods wet en God hen in werkelijkheid niet goedkeurt? Zou dat niet een gevaarlijk aanbod van troost zijn, dat hen mogelijk in slaap kan sussen en kan brengen tot de noodlottige aanvaarding van een niet bestaande zekerheid?

Sommige mensen zouden tegen deze gang van zaken bezwaar kunnen maken, omdat in dit geval het nalaten van de zonde zou kunnen inhouden, dat nog een huwelijk wordt verbroken en uit twee kwaden kan nooit het goede voortkomen.

Het antwoord op dat bezwaar is, dat we niet bij hen zouden mogen opdringen wat ze aan hun relatie doen. Wij kunnen hen precies vertellen wat de Bijbel over dit onderwerp zegt. Deze mensen wisten die Waarheid allang, voordat zij in het overspelige huwelijk betrokken raakten. Dit is hetgeen hun positie zo ernstig maakt. De kerk zou het overduidelijk moeten maken dat zij hun geen troost en goedkeuring kan schenken, behalve die welke de Bijbel geeft.

Geen enkele predikant heeft het recht een uitzondering te maken op wat het Woord van God betreffende overspel leert. De kerk en haar dienaren zouden dit paar moeten laten weten dat er geen aardse autoriteit is die het recht heeft verder te gaan dan de raadgeving van God; daarom zijn zij op grond van de Bijbel niet bevoegd binnen te komen in het lichaam van Christus. Dat wil niet zeggen dat zij niet behouden kunnen worden. God heeft de macht op de dag des oordeels elke uitzondering te maken die Hij wil. In Zijn alwetendheid begrijpt Hij de motieven en verborgen omstandigheden, maar Hij heeft Zijn kerk niet het recht gegeven uitzonderingen te maken, noch de voorwaarden waaronder deze uitzonderingen zouden kunnen worden gemaakt. Grenzen moeten getrokken

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

worden daar waar ze ook in de Bijbel getrokken wor-

[89]

den, en emotionele persoonlijke sympathieën zouden niet toegestaan mogen worden deze beslissing te verzwakken.

Zelfs als er een gemeente of een predikant zou kunnen worden gevonden die, hoewel ze in een overspelige relatie leefden, een stel tot het kerklidmaatschap zou willen toelaten, zou dit nog niet hun kans om behouden te worden vergroten. Gods afkeuring van de zonde van echtscheiding en overspel moet worden getoond, om de schuldigen de verschrikkelijke aard van de overtreding in te prenten. Onder de veroordeling van de Heilige Geest zullen zij moeten besluiten wat er moet gebeuren met hun onwettig huwelijk. Niemand moet er bij hen op aandringen het huidige huwelijk te verbreken. Zij moeten beslissen wat voor hun behoud gedaan moet worden. Hoe hun besluit ook mag uitvallen, de gemeente moet ze aanmoedigen trouw te zijn, de gemeente te bezoeken, en te vertrouwen op Gods barmhartigheid. Maar ze weer in de gemeente opnemen zou betekenen: wijziging van Gods Woord om aan onze verlangens tegemoet te komen, in plaats van aan Gods voorwaarden.

[90]

Hoofdstuk 8

MUZIEK EN STEMMINGEN

Geen enkele studie over de christelijke normen zou compleet zijn zonder een overweging inzake de invloed van muziek. Vele miljoenen jonge mensen over de hele wereld zijn onder de hypnotiserende betovering gebracht van de rock-‘n-roll. Onder één noemer heeft het de grenzen van taal, cultuur en godsdienst overschreden en meer levens aangetast dan enige andere sociale invloed. Zelfs de christelijke kerk is bestormd door de zogenaamde “gospel-rock”, die het evangelisatie middel van jongeren in de kerk is geworden om met andere jeugd te communiceren.

Maar welke boodschap wordt er doorgegeven door het tempo en ritme van de hedendaagse muziek? Hoe kunnen we de obsessieve toewijding van zo vele miljoenen aan dezelfde soort geluiden verklaren?

Weinige mensen begrijpen de enorme kracht die deze muziek uitoefent over de bewuste en onbewuste natuur van hen die er naar luisteren. Het is al lang bekend dat marsmuziek, dansmuziek of godsdienstige muziek voorspelbare emotionele reacties oproept. De stemmingen van luisteraars zijn door bepaalde soorten muziek geprogrammeerd. Grote groepen mensen hebben in bijna gelijkvormige saamhorigheid gereageerd op dezelfde sturende muziek. Zij zijn tot de rust van nostalgie of tot loomheid gebracht door rustgevende melodieën, of ze zijn door wilde ritmes bewogen tot daadwerkelijke gewelddadigheid.

Hoe brengt muziek stemmingen teweeg? Het is nu wetenschappelijk vastgesteld dat stemmingen een biologische grondslag hebben. Ze worden voortgebracht door een combinatie van hersenactiviteit, bloedsomloop en lichaamschemie. Al deze functies worden in buitengewoon hoge mate door muziek beïnvloed. Medisch onderzoek heeft aangetoond dat de zenuwen van het oor uitgebreidere verbindingen hebben dan welke andere zenuwen in het lichaam ook. Er is in feite bijna geen enkele functie in het menselijk lichaam die niet door muziektönen kan worden beroerd. Proeven hebben

[91]

bewezen dat muziek direct invloed heeft op de polsslag, bloeddruk, het zenuwstelsel, spijsvertering, spieren en klieren van het lichaam.

Dr. Schoen doet de volgende opmerkelijke uitspraak in zijn boek “The Psychology of Music”: “Muziek is gemaakt van een stof die in en van zichzelf de krachtigste stimulans is onder de waarnemingsprocessen. Muziek werkt op ons emotionele vermogen met grotere intensiteit en snelheid dan het resultaat van welke andere handeling ook.” Blz. 39.

Het verbazingwekkendst van alles is hoe de fysieke organen op muziek reageren. Aangezien het

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

lichaam alleen functioneert als de hersenen het daartoe aanzetten, weten we dat de muziek op een of andere manier het allereerst de hersenen moet bereiken. Maar welk gedeelte van de hersenen neemt de muziek waar. Bij een van de belangrijkste ontdekkingen die ooit op dit gebied zijn gedaan, is vastgesteld dat muziek wordt ‘gehoord’ in dát deel van de hersenen dat de prikkels van emoties, gewaarwordingen en gevoelens ontvangt. In feite gaat muziek geheel voorbij aan de hersencentra verbonden met de rede en intelligentie en is niet afhankelijk van de grote hersenen om toegang tot het lichaam te verkrijgen. Het geluid komt binnen via de thalamus, die het doorgeefstation is van alle emoties, gewaarwordingen en gevoelens. Schullian en Schoen omschrijven het aldus: “Wanneer het een prikkel gelukt is de thalamus te bereiken, wordt de grote hersenen automatisch binnengedrongen en als de prikkel enige tijd aanhoudt, kan een nauwer contact tussen de grote hersenen en de werkelijke wereld tot stand worden gebracht.” *Mucis and Medicine*, blz. 270-271. Let op dat de muziek enige tijd moet aanhouden om lichamelijke reacties via de bewuste grote hersenen teweeg te brengen. De herhaalde bonkende versterkte geluiden door de elektrische rock-‘n-rollinstrumenten produceren een verschijnsel dat beter kan worden omschreven dan begrepen. Het tijdschrift *Time* beschrijft het met deze woorden: "De hypnotische beat bewerkt een vreemd soort magie. Veel dansers vergeten hen die om hen heen zijn. Zij zwalken van hun partners af. Remmingen verslappen, de ogen worden glazig totdat ze plotseling lijken te zwemmen in een zee van geluid."

[92]

Het meest beangstigende betreffende dit hele onderwerp is de onweerstaanbare aanval die de muziek doet op de emoties en daarna op de daden. Aangezien de aanval gedaan wordt via de thalamus zal de luisteraar door de muziek worden beïnvloed zonder in het geval een bewuste beslissing te nemen. Dit is de reden waarom artsen de muziek hebben aangegrepen als een fantastische nieuwe manier om de geest van minder begaafden en geesteszieken te bereiken. Het heeft de deur geopend voor het therapeutisch gebruik van muziek, om zodoende te kunnen communiceren met geestelijk gestoorde patiënten. Zelfs autistische kinderen worden opmerkelijk gestimuleerd om te reageren, omdat ze geen enkele vrijwillige beslissing behoeven te nemen - de muziek bereikt de hersencentra alleen door waarneming van muziek, via de thalamus. Woorden hoeven voor die kinderen niets te betekenen, maar het zintuigelijk niveau wordt door de muziek opgebroken en verschaft de toegang tot de bewuste hersenen.

Hoewel hel nuttig is om geestelijk gestoorde te bereiken, heeft deze fascinerende kennis inzake muziek satan voorzien van een manier om een heimelijke aanval te doen op bijna iedereen, die naar de verkeerde soort muziek wil luisteren. Zonder dat men het zichzelf maar realiseert, zal de geest van de luisteraar worden gericht op elke emotionele gedraging die de duivel in de muzikale beat wil opnemen. Van de Wall vat het op deze manier samen: “Veel van wat wij in muziek onweerstaanbaar noemen is zo, omdat wij reageren op de werking van het zintuigelijk-motorisch niveau.” *Music in Hospitals*, blz. 15.

Later beschrijft Van de Wall in zijn boek hoe de zenuwen de muzikale boodschap overbrengen naar de verschillende delen van het lichaam: “Geluidstrillingen werken op en door het zenuwstelsel en geven in ritmische volgorde schokken door aan de spieren, die veroorzaken dat ze zich samentrekken en onze armen, handen, benen en voeten in beweging brengen. Als gevolg van de automatische spierreactie, maken sommige mensen bewegingen als ze muziek horen, bewegingloos

blijven zou voor hen een bewuste spierweerstand vereisen.” Idem blz. 106.

[93]

Met deze samenvatting van het subtiele psychologische effect van muziek op de hersenen en het lichaam, zijn we beter in staat te begrijpen hoe het ritme en gebonk van de moderne rockmuziek zoveel morele verwoesting onder de jongeren heeft teweeggebracht. Het maar onophoudelijk in de hersenen instampen van onderwerpen als ongeoorloofde seks, drugs en opstandigheid, veroorzaakt een houding van emotionele aanvaarding ten opzichte van deze gedragsafwijkingen.

Door te werken door middel van de thalamus, gaat satan voorbij aan de mentale en geestelijke barricades van verstandig redeneren en komt zo het bolwerk van de geest binnen - het grote controlecentrum van alle menselijke beslissingen en acties. Daar in de geest, heeft satan de instrumenten om de sensuele muzikale indrukken te vertalen naar lichamelijk handelen. Door het telegrafisch netwerk van zenuwen dat elk deel van het lichaam bereikt, kan hij de passende opdracht doorgeven om te handelen in overeenstemming met de emotionele prikkels van de muziek.

Het is geen geheim dat enkele van de populairste rock'n-rollmusici zich niet alleen inlaten met drugs, maar ook met spiritisme. Bob Larson heeft de betekenis van enkele van zulke acteurs, dat hun succes gegarandeerd was door een verbond met satan, op schrift gesteld. Dit betekent dat satan de controle heeft over de productie van de muziek, evenals over de wijze waarop die naar de luisteraar wordt doorgegeven. Geen wonder dus dat veel rock'n-rollconcerten zijn uitgelopen op weerzinwekkende uitspattingen, daar zowel artiesten als luisteraars feitelijk emotionele pionnen zijn onder leiding van satan.

Velen hebben de ritmische muziek verdedigd op grond van het feit, dat het in onderlinge verhouding staat met de natuurlijke ritmes van het lichaam, bij de productie van beter gecoördineerde activiteit en vaardigheid. Het is zeker waar dat speciaal geselecteerde muziek het arbeidsvermogen van de spieren verhoogt. In zijn artikel "U.S.S.R. Music and Medicine" gaat Leonid Melnikov uitgebreid in op dit opmerkelijke feit. "Het bewegingstempo van de arbeider verandert op het moment dat het muzikale tempo wijzigt. Het is alsof de muziek een goed snel bewegingsritme vaststelt. Een andere

[94]

serie experimenten op studenten bewees dat niet alleen de arbeidscapaciteit onder invloed van muziek wijzigt, maar ook de hartslag en de bloeddruk.” Music Journal XXVII: 18nov. 1970.

Betekent dit reageren van het lichaam op bepaalde muziekkeuzes, dat alle ritmische muziek heilzaam is voor het lichaam? Integendeel, hoewel de mens een innerlijke verwantschap heeft met bepaalde ritmes, zijn er gebroken metrum, harmonische dissonanten, in de melodische lijn die totaal buiten de natuurlijke ritmen van het lichaam vallen. Dat is het typische aanhoudende tempo van rock'n-rollmuziek. Alice English Monsarrat schreef in een artikel getiteld: "Music soothing, sedative or Savage" een gebroken metrum in de solslutel, gespeeld over een aanhoudende regelmatige beat in de linkerhand met langzaam toenemende snelheid tot bijna het waanzinnige... is in staat eenzelfde desintegratie en bijna hysterisch effect op het organisme uit te oefenen; alsof iemand probeerde als een razende in twee verschillende richtingen tegelijk te rennen. Elke psychiater weet dat het juist dit trekken naar twee richtingen is, in tegenstrijdige emoties, dat meewerkt de inrichtingen voor geesteszieken te vullen met gebroken menselijk wrakken.”

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Wat Mevr. Monsarrat eigenlijk zegt is dat, om een gevoel van welzijn te vinden en ‘heelheid’ te handhaven, mensen niet teveel moeten worden blootgesteld aan ritmes die niet in overeenstemming zijn met de eigen natuurlijke lichaamsritmes. Als de waarheid volledig bekend was, zou een groot deel van de huidige opstandigheid van tieners wellicht kunnen worden gevonden in het constant blootstaan aan die onverenigbare ritmes.

Het plan om de sensuele lusten uit te buiten is geen nieuwe benadering van satan. Gedurende bijna 6000 jaar heeft hij al geëxperimenteerd met de emoties van tieners en hij is heel goed bekend met hun kwetsbaarheid. Hij is opgetogen over het beheersen van de levens van onbekeerde jonge mensen door middel van rockmuziek, maar nog meer verheugt hij zich als hij zijn hypnotiserende muziek die de geest beïnvloedt, de kerk binnen kan brengen. Door zijn eeuwenoude programma van de geleidelijkheid is hij

[95]

erin geslaagd het fijngevoelige onderscheidingsvermogen af te breken en dezelfde sensuele beat ook in sommige gemeentes van de Zevende-dags Adventisten te brengen. Wat een overwinning voor de duivel als hij erin slaagt de laatste gemeente te laten schipperen met de hoge maatstaven. Elke vermenging van het geestelijke met het vleselijke brengt schande over het volk dat uitverkoren is om Gods laatste waarschuwingsboodschap te verkondigen.

De enige juiste houding voor hen die uit Babylon en uit de wereld geroepen zijn is: elke toegang tot de bedrieglijke muzikale valstrikken van onze grote geestelijke vijand te sluiten. Er kan geen overeenkomst mogelijk zijn met de verlagende soorten muziek die voor satan instrumenten tot verderf en vernietiging zijn geweest. Wij worden herinnerd aan de woorden van Christus: “*Want dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God.*” (Lukas 16:15). In het licht van deze verklaring zouden we zelfs nog meer op onze hoede moeten zijn voor muziek, die in de wereld zo intens populair is geworden. Alleen de ervaring van een diepe liefde voor Christus zal onze jonge mensen versterken, om een onvoorwaardelijk standpunt tegen dit ‘hoog gewaardeerde’ misleidende instrument van satan in te nemen.

[96]

Hoofdstuk 9

VLEES OF GEEN VLEES

Gedurende meer dan honderd jaar hebben Zevende-dags Adventisten het enorme voordeel genoten op het gebied van de gezondheid, door het ontvangen van speciaal Goddelijk advies inzake voeding en dieet. De heilzame resultaten zijn door vele onderzoekers en schrijvers vastgelegd. In Californië hebben wij een levensverwachting die 5 jaar langer is dan die van de niet-Adventisten.

Bijna iedere soort degeneratieve ziekte komt onder ons volk minder voor dan onder de bevolking in het algemeen, en dit ondanks het feit dat het merendeel van de leden slechts lippendienst bewijst aan de overvloed van geïnspireerde informatie betreffende dit onderwerp. Ik heb geprobeerd me voor te stellen wat een getuigenis deze gemeente zou kunnen geven, als iedere Adventist een ware gezondheidshervormer zou zijn.

Eén van de sterkste en meest ongeëvenaarde bijdragen van de geschriften van de Geest der Profetie zijn geweest op het gebied van dieet en ziekte. Gedurende een periode van jaren, waarin bijna niets werd gezegd over het onderwerp voeding, bleef mevr. White volhouden dat het eten van vlees de grondoorzaak was van ziekte, kanker inbegrepen. Zij schreef: “Mensen eten voortdurend vlees dat vol zit met tuberculose- en kankerkiemen. Tuberculose, kanker en andere fatale ziekten worden zo overgebracht.” *De Weg tot Gezondheid*, blz. 261.

“Als het eten van vlees al ooit gezond is geweest, nu is het niet veilig. Kanker, tumoren en longziekten worden grotendeels veroorzaakt door het eten van vlees.” *Counsels on Health*, blz. 133.

Tijdens haar eigen leven had mevr. White weinig gelegenheid haar geïnspireerde standpunten bewezen te zien. Haar bewering dat kanker veroorzaakt werd door een ziektekiem, of virus, was totaal in tegenstelling tot alle aanvaarde medische inzichten. Sedert haar dood in 1915 heeft het ene intensie-

[97]

ve medisch onderzoek na het andere, de beginselen die zij invoerde bevestigd. Mannen zoals dr. Clive McKay, wereldberoemd voedingsdeskundige aan de Cornell Universiteit, bevestigden dat zij haar tijd jaren vooruit was in het begrijpen van de voedingsleer. Vaak omschreef zij gevaren voor de gezondheid, zoals cholesterol, lang voordat in de wetenschappelijke laboratoria de uitvinding ervan werd gedaan.

Eén van de meest recente ontwikkelingen die ons historisch standpunt ondersteunen komt uit het Nationaal Kanker Instituut. Onder druk van de subcommissie voor de voeding van de senaat gaf de NCI een verklaring uit die een geheel nieuwe richting belooft in het basisonderzoek. Op de volgende wijze gaf SCIENCE NEWS van 13 oktober 1979 het rapport vrij:

“De aanbevelingen van de NCI zijn gebaseerd op toenemende uitkomsten van onderzoeksresultaten

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

dat het dieet van invloed kan zijn op het al of niet krijgen van kanker. Bijvoorbeeld, kanker van de slokdarm en het strottenhoofd is in verband gebracht met alcoholmisbruik in combinatie met roken. Een vetrijk dieet is in verband gebracht met borstkanker, eileiders-, prostaat-, ingewanden- en endeldarmkanker. Een dieet dat rijk is aan onverzadigde vetten is zelfs kankerverwekkender - tenminste in ratten - dan een dieet rijk aan verzadigd vet. In tegenstelling hiermee hebben Zevende-dags Adventisten, die een vetarm dieet gebruiken, slechts 70% kans op het ontwikkelen van verschillende soorten kanker. Voedingsvezels zijn in verband gebracht met een lage kans op dikke darmkanker. Vegetarische diëten zijn verbonden met weerstand tegen borstkanker.”

Het is jammer dat veel Zevende-dags Adventisten wachten totdat wereldse onderzoekers het wetenschappelijk bewijs leveren, voordat ze willen geloven wat hun door openbaring is gegeven. Als gevolg daarvan is onze gezondheidsgeschiedenis niet zo indrukwekkend als het zou kunnen zijn. Omdat het bewijs zich opstapelt dat vlees een factor is in het krijgen van kanker en andere ziekten, keren steeds meer niet Adventisten zich tot het vegetarisch dieet.

[98]

Het is ongelofelijk dat het grote aantal vleesetende Adventisten het moeilijkst te bewegen schijnt te zijn. Met bladzijden en boeken vol geestelijke waarschuwingen, vermaningen en smekingen voor zich, gaan duizenden leken en predikanten door met het eten van het vlees van dieren.

Is er in Gods raadgevingen in deze kwestie iets dubbelzinnigs? Helemaal niets. Het is bijna alsof zij die deze adviezen weerstaan, in een ernstige geloofscrisis terecht zijn gekomen over de Geest der Profetie. Als er op sommige theologische terreinen die in de rode boeken zijn onderzocht twijfel bestaat, is dat absoluut niet zo bij de behandeling van het onderwerp vlees eten. Overdenk verklaringen zoals deze die representatief zijn voor honderden andere:

“De kans om een ziekte op te lopen wordt vertienvoudigd door het eten van vlees. De intellectuele, morele en lichamelijke vermogens verminderen door de gewoonte van vlees eten. Vlees eten verstoort het organisme, benevelt het verstand en stompt de morele gevoeligheid af.” *Counsels on Health*, blz. 70.

“Wij mogen geen onsje vlees binnenkrijgen. Het eten van vlees is onnatuurlijk. Wij moeten terugkeren tot Gods oorspronkelijke bedoeling toen Hij de mens schiep.” *Adviezen over Dieet en Voeding*, blz. 329.

“Velen die nu slechts half bekeerd zijn op het gebied van vlees eten, zullen Gods volk verlaten om niet verder met hen te gaan... Het is veel beter de naam christen op te geven dan een belijdenis te doen en tegelijkertijd toe te geven aan eetlust, hetgeen de onheilige hartstochten versterkt... God roept op tot vastberaden hervorming.” *Counsels on Health*, blz. 575-579.

“Steeds maar weer heeft God mij getoond dat Hij ons stap voor stap terug tracht te leiden tot Zijn oorspronkelijke opzet - dat de mens zal leven van de natuurproducten van de aarde. Bij hen die de komst van de HEER verwachten zal vlees eten uiteindelijk afgeschaft zijn, vlees zal geen deel meer uitmaken van hun voeding. Wij moeten altijd het einde in zicht houden en trachten er standvastig naar toe te werken.” *Idem*, blz. 450.

“Zij die in de positie verkeren, dat het voor hen mogelijk is om een vegetarisch dieet te volgen, maar die ervoor kiezen om op dit punt hun eigen

[99]

voorkeur te volgen en te eten en te drinken wat zij willen, zullen langzamerhand onverschillig worden voor wat de HEER hun op andere punten van de tegenwoordige Waarheid heeft geleerd, en zullen hun inzicht in wat Waarheid is, verliezen.” Getuigenissen voor de Gemeente, deel 9, blz. 151. “Het onderwerp is mij van verschillende kanten getoond. De sterfte die veroorzaakt wordt door het eten van vlees wordt niet onderkend, als dat wel zo was, zouden we geen discussies en verontschuldigungen meer horen ten gunste van het bevredigen van de eetlust met dood vlees.” Medical Ministry, blz. 278.

Een verbazingwekkend feit over dit advies is de manier waarop het door predikanten en kerkleiders wordt afgewezen. Met de tijd van benauwdheid voor de deur, terwijl de kudde letterlijk hongert naar geestelijke leiding, zijn de predikanten nog steeds bezig feest te vieren bij de vleespotten van Egypte en zijn er de oorzaak van dat het volk dwaalt door hun verdorven voorbeeld.

Hoewel vlees eten op zich nooit als zondig is bestempeld door de kerk, wat moeten we zeggen van predikanten die een specifieke raadgeving als de volgende niet opvolgen?:

“Laat geen van onze predikanten het verkeerde voorbeeld geven door vlees te eten. Laten zij en hun gezinnen leven in overeenstemming met het licht van de gezondheidshervorming.” Adviezen over Dieet en Voeding, blz. 349.

“Is het nog wel mogelijk dat wij vertrouwen hebben in predikanten die aan tafels waar vlees geserveerd wordt, dit samen met anderen eten?” Idem, blz. 351.

“Zal ook maar iemand van de predikanten, die de meest plechtige Waarheid verkondigt die ooit aan stervelingen gegeven is, zelf het verkeerde voorbeeld geven door naar de vleespotten van Egypte terug te keren? Zullen zij die door de tienden uit Gods voorraadkamer ondersteund worden, zichzelf door genotzucht toestaan, de leven gevende stroom die door hun aderen vloeit te vergifigen? Zullen zij het licht en de waarschuwingen die God hun heeft gegeven in de wind slaan? Idem, blz. 354.

[100]

Het standpunt van de vleesetende Zevende-dags Adventisten wordt nog onhoudbaar, wanneer wij de overvloed van medische bewijzen overdenken, die wijzen op de bedorven verziekte vleesbronnen. Het is meer dan misselijk makend de recente verslagen te lezen van onderzoeken in distributiecentra die de grofste overtredingen van de minimum gezondheidseisen blootleggen. De Consumers Union (consumentenbond) heeft honderden monsters van hamburgers getest van een aantal doorsnee groothandelaren. De test ontdekte in het bijzonder bederf door uitwerpselen, hetgeen dikwijls wijst op ziekmakende organismen. Het alarmerende resultaat van het onderzoek werd gepubliceerd in de “Consumer Report” van augustus 1971. De objectieve conclusie van de proef wees uit dat 73% van de monsters een aantal fecale colibacteriën had, dat hoog genoeg was om een lichte mate van ziekte te veroorzaken. Met het oog op het feit dat hamburgers meer dan de helft van de Amerikaanse rundvleesconsumptie uitmaken, moeten we aannemen dat hierbij een reusachtig gevaar voor de gezondheid betrokken is, zelfs bij het uitwendig omgaan met vlees. Consumers Union schatte dat bijna een kwart van de gebruiksklare monsters aan het rotten was bij het verlaten van de groothandel.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Een onafhankelijke controle van 68 pluimveebedrijven door het “Government Accounting Office” (GAO) in 1971, vond in de meeste van die bedrijven de hygiënische toestanden 'onaanvaardbaar.' De producten in meer dan de helft van de bedrijven waren met uitwerpselen, met darminhoud, gal en veren besmet.

Hoe staat het met de inwendige toestand van de verschillende vleessoorten? Miljoenen zieke geslachte dieren worden door de verpakkingsbedrijven verwerkt en aan de Amerikaanse consumenten verkocht. Tenminste 80 ziekten komen onder de dieren voor, die ook kunnen worden overgebracht op andere dieren en zeer waarschijnlijk ook op mensen. Zelfs een goede vleescontrole vermindert de kans op ziekte niet, omdat in de controleprocedure microscopische onderzoeken niet mogelijk zijn. Open kankerwonden worden dikwijls uit de karkassen gesneden en de rest van het dier wordt als voedsel verkocht. Vanzelfsprekend heeft het kankervirus zich verspreid door het gehele lichaam van dat dier.

[101]

Alleen al in pluimvee zijn 26 ziekten vastgesteld die zowel bij mens als dier voorkomen. Eigenlijk zijn alle kippen drager van leukemievirussen en kippenboeren lopen een zesmaal groter risico te sterven aan leukemie dan mensen die geen boer zijn.

Vlees is het volmaakte middel om bacteriën te kweken. In een geslacht dier begint het bederf bijna onmiddellijk en het verloopt snel. Er is geen mogelijkheid de achteruitgang te voorkomen. Wanneer het resultaat van bederf merkbaar wordt door verkleuring, reuk en smaak, worden grote hoeveelheden chemicaliën in het rottende vlees gepompt om het uiterlijk te herstellen. Stelt u zich het gecombineerde resultaat eens voor van de eigen afvalproducten opgeslagen in het vlees van het dier, plus de chemische toevoegingen om het dier sneller te doen groeien, plus het uitwendige vuil van het pakhuis, plus de verschillende inspuitingen met uiterlijke conserveringsmiddelen. Wat is de uitkomst? Een totaal ongeschikte bron van eiwitten.

Maar wat kan er gezegd worden om indruk te maken op Zevende-dags Adventisten, die niet onder de indruk zijn van de duidelijke verklaringen van de inspiratie? Zij die meer beheerst worden door eeflust dan door beginsel, zullen door wetenschappelijke feiten net zo min worden bewogen, als door Goddelijk advies. In het licht van onbetwistbaar bewijs voeden sommigen zich nog steeds met “hotdogs” die een mengelmoes van dierenoren, poten, snuiten, uiers, hersenen, blazen, ogen, tongen en bloed zijn.

Tenslotte, wat gaan we doen met de wet betreffende het eten van bloed uit het Nieuwe Testament? De geïnspireerde leiders van die eerste gemeente zijn urenlang in discussie geweest over de basiseisen voor heidense leden. Hun beslissing is opgetekend in Handelingen 15:19,20, waar Jacobus spreekt namens de gehele raad:

“Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere; Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed.”

Hoe kan iemand zich onthouden van het eten van bloed als hij zich voedt met de verschillende geslachte dieren van de markt? Het vlees zit vol met

[102]

bloed, soms nog kunstmatig ingespoten, om het rottende vlees een gezonde kleur te geven. Het volgen van de voorgeschreven Bijbelse wet om al het bloed uit het dier te laten weglopen, zou het vlees bijna smakeloos maken. Maar weinig mensen zijn bereid hun verlangen naar dierlijk bloed te verloochenen, om aan de eisen van het Woord van God te voldoen. Er zijn verschillende kunstige bewoordingen uitgedacht om het eten van bloed te rechtvaardigen, maar vleesetende christenen gaan ongemakkelijk en snel voorbij aan Handelingen 15. Zij nemen aan dat de wet van het Nieuwe Testament moet slaan op het drinken van bloed, in plaats van het in het dier te eten. Maar dat is niet de grondslag waarom bloed in het Oude Testament verworpen is. Waarom zou dat in Handelingen dan anders zijn? Het is zeker voor Zevende-dags Adventisten iets om zorgvuldig te overwegen, speciaal in het licht van het daarbij gegeven advies.

Ik hoop ernstig dat geen enkele Zevende-dags Adventist die dit boek leest, zich zal aanmatigen om te spotten met het hier ingenomen standpunt. Enkele predikanten hebben mij verteld dat ze belachelijk gemaakt en gemeden zijn door hun medepredikanten, omdat ze geen vlees met hen wilden eten. Het is al ernstig genoeg Gods raadgevingen niet te gehoorzamen, maar de Goddelijke boodschap te bespotten en te proberen anderen ongehoorzaam te laten zijn, nadert openlijke Godslastering. Het licht dat wij hebben over dit onderwerp gaat veel verder dan datgene, wat geopenbaard was aan de eerste gemeente in het verleden.

Dat licht verwerpen is het verwerpen van het werk van de Heilige Geest die de geschriften heeft geïnspireerd, en hoewel wij de mate van schuld in hen die over dit onderwerp geen licht hadden, niet kunnen meten, kunnen we niet schuldeloos zijn als wij de boodschap, die ons door God is gezonden om ons een heilig en gezond volk te maken, maar laten waaien. Predikanten, ambtsdragers en leden zouden voor God berouw moeten tonen, wegens het negeren van Zijn geopenbaarde wil. Zonde is de opzettelijke overtreding van gekende Waarheid en dit maakt Zevende-dags Adventisten met hun groter licht, verantwoordelijker voor God. Door dat licht uit te leven en uit te delen, oogsten wij niet alleen voor onszelf de lichamelijke en geestelijke voordelen, maar worden ook voor anderen een geur ten leven.

[103]

Hoofdstuk 10

GEMEENSCHAPPELIJKE MAALTIJDEN EN BEGINSELEN

De gemeente der Zevende-dags Adventisten is niet zomaar een of ander kerkgenootschap. Het is een beweging, die is opgericht als reactie op de profetie om de hervorming te voltooien. Maar wat is er gebeurd met haar 'hervormings' programma dat eens bijna elke fase van het christelijk leven raakte? De hervorming van het dieet is een handelsmerk van de laatste gemeente geweest vanaf haar eerste begin, maar die rechterarm is langzaamaan misvormd door zich steeds meer te schikken naar de vleeselijke eetlust.

In al te veel gevallen is het grote leidende beginsel, dat gebaseerd is op de samenwerking met de natuurwetten, langzaam aan verwaterd en weggespoeld. Gezamenlijke Adventistische maaltijden zijn bijna hetzelfde geworden als overeten. Uitgezonderd de aanwezigheid van vlees op de overvolle borden, vertonen de maaltijden na de dienst dezelfde ongezonde berg zoetigheden en specerijen die de wereld verleidt tot vraatzucht.

Het beheersen van de eetlust is de fundamentele overwinning die, door de kracht van Christus, moet worden behaald om de tragische toegeeflijkheid aan eetlust van onze eerste ouders weer goed te maken. Onze HEERE ging de confrontatie met dit onderwerp rechtstreeks aan in de woestijn. Door gebed en vertrouwen op het Woord, overwon Hij de verleider op hetzelfde punt waarop de eerste Adam zo jammerlijk te kort was geschoten. Het is deze overwinning waarop ieder kind van Adam aanspraak moet maken om gered te worden.

Hoe is de oorspronkelijke opzet van de gezondheidshervorming zo verdraaid dat niet-Adventisten zich alleen maar kunnen herinneren dat wij geen vlees eten? Wat gebeurde er met de beginselen van lichaamsbeweging, juiste samenstelling, ongeraffineerd voedsel, weinig suiker en zout, niet eten tussen de maaltijden, volkoren granen, geen drugs, veel water en matig eten? Honderd duizenden geloven in de Sabbat en houden die, maar zijn in feite bezig met hun tanden hun graf te graven.

[104]

Bijna onmerkbaar heeft een verandering plaatsgevonden onder ons volk in de zorg voor het lichaam. Nee, de teksten over de tempel van God zijn we niet vergeten. Nog steeds zijn we er trots op, dat we ons onthouden van varkensvlees en schaaldieren en waarschijnlijk 50% van de Zevende-dags Adventisten heeft het vlees eten geheel opgegeven. Maar dit is niet de totale boodschap van de gezondheidsvorming. Nergens zijn satans argumenten betreffende de 'kleine dingen' doeltreffender geweest. Door te twisten over kleine zonden, heeft de eetlust zijn greep op de lichamen van Zevende-dags Adventisten versterkt. Zwaarlijvigheid komt onder ons net zo vaak voor als in de wereld.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Het zou interessant zijn een onderzoek uit te voeren dat een juist beeld zou geven betreffende zelfverloochening. Hoeveel van onze kerkleden zeggen nee tegen hun eetlust? Zou er uit komen dat de meesten van hen eten zoals de eetlust ze voorschrijft, zonder terughoudendheid of beperkingen? Misschien zou u een ogenblik moeten stoppen met lezen en de vraag voor uzelf beantwoorden. Beteugelt en beperkt u opzettelijk uw verlangen om meer te eten dan u nodig hebt? Bent u in staat de tafels met toetjes voorbij te lopen met hun gevaarlijk assortiment gesuikerd gebak? Hoe vaak geeft u toe aan de verleiding iets te snoepen tussen de maaltijden?

Maar al te veel hebben deze zaken gebagatelliseerd als onbelangrijk, maar ze vormen wel een aanzienlijk deel van de grote hoeveelheid geïnspireerde raadgevingen die God aan deze gemeente heeft toevertrouwd. Vele boeken, met honderden bladzijden, hebben de noodzaak om aan de wetten van ons lichaam net zo zorgvuldig te gehoorzamen als aan Gods wetten, als uiterst belangrijk voorgesteld. Het met opzet overtreden van deze basiswetten van onze gezondheid zouden ons ongeschikt kunnen maken voor Gods koninkrijk. Is dit een te sterke uitspraak? Laten we het eens nader bekijken.

Waarom beschouwen wij het gebruik van alcohol en tabak als zondig? Omdat het schadelijk is voor het lichaam en het leven kan verkorten. De Bijbel zegt dat God degenen zal vernietigen die hun lichamen verontreinigen. (1 Korinthe 3:16,17).

[105]

Vraag: Kunt u uw leven verkorten door te weinig lichaamsbeweging? Inderdaad, door wetenschappelijke gegevens is aangetoond dat duizenden voortijdig zijn gestorven, door een hartaanval die had kunnen worden voorkomen. Het roken van sigaretten is niet de enige oorzaak voor een hartaanval en een ontijdige dood. Betekent dit dat het nalaten voldoende beweging te nemen net zo verkeerd zou kunnen zijn als het gebruik van tabak? Dat is ongetwijfeld zo. Totdat Zevende-dags Adventisten ermee ophouden deze duidelijk geopenbaarde beginselen weg te redeneren, kunnen wij niet hopen te ontsnappen aan de verlamme invloed van onze overtredingen.

Wij moeten begrijpen dat het over geestelijke dingen gaat als wij spreken over de verlenging van de gave van het leven. Wij zijn geneigd advies zoals het volgende weg te lachen: "Tussen de maaltijden mag nooit een stukje voedsel tussen onze lippen komen." Counsels on Health, blz. 118. Maar toch is dit een vitaal beginsel voor een goede gezondheid. Totdat wij grenzen trekken om onze fijngevoelige spijsverteringsorganen te beschermen, zullen wij ook dezelfde slechte gezondheid en kwalen blijven ervaren die Adams gevallen geslacht plagen. Sporadische vlagen van gehoorzaamheid zijn niet genoeg. Er moet een beroep gedaan worden op besluitkracht.

Ongetwijfeld zal er een harde strijd met het eigen-ik plaatsvinden, maar uit gewoonte gehoorzamen aan de Goddelijke blauwdruk, zal zijn eigen beloning meebrengen. Hoe kunnen wij, in het licht van zoveel advies over dit onderwerp, uitleggen waarom bijna de helft van onze mensen zich nog steeds voedt met dode lichamen van dieren? Mevr. White schreef in Counsels on Diet and Foods: "Wij mogen geen onse vlees binnenkrijgen." blz. 329.

"Zij die vlees eten negeren alle waarschuwingen die God in deze kwestie gegeven heeft. Zij hebben er geen bewijs voor, dat zij veilige paden bewandelen. Zij hebben niet het geringste excuus om het vlees van dode dieren te eten." Blz. 332.

“Zij die de komst van de HEER verwachten zullen vlees uiteindelijk wegdoen. Vlees zal niet langer deel uitmaken van hun dieet.” Blz. 329.

[106]

Met de snel groeiende vervuiling en chemische vergiftiging zouden we eigenlijk zulke bladzijden vol specifieke waarschuwingen niet nodig moeten hebben, om ons van vleesvoeding af te keren. Sommigen van de populairste vleessoorten zijn getest en afgewezen omdat ze de minimale gezondheidseisen niet haalden. Consumer Report Magazine heeft een uitgebreid onderzoek gedaan naar hamburgers en gaven daarvan in augustus 1971 de resultaten: “Een schokkend groot percentage van hamburgers die wij gekocht hebben, was goed op weg naar verrotting.”

Ralph Nader, wiens organisatie een langdurig onderzoek deed naar distributiecentra, vatte de bevindingen inzake hamburgers en hotdogs samen in de Florida Magazine van 7 november 1971: “Al deze verduurzaamde vleessoorten vormen een fantasierijke voedselvemieuwing; ze worden dikwijls gebruikt als een handige en voordelige vuilnisbelt, die het de verpakkers mogelijk maakt hun afval, onvolwaardig, of ziek en minder aantrekkelijk vlees kwijt te raken. Alles wat ze doen is deze minderwaardige restanten overgieten met kleur- en smaakstoffen en ze op de markt brengen voor een niets vermoedend publiek. Gerechtig bewijs heeft aangetoond dat vervuild vlees, paardevlees en vlees van zieke dieren, dat oorspronkelijk was bestemd als honden- of kattenvoer, uiteindelijk terecht kwam in hamburgers of saucijzen; terwijl longen, ogen, varkensbloed en gehakte huiden gemengd worden tot hotdogs en worst. Om de stank en de vieze smaak te verminderen, wordt zulk vlees vaak geïmpregneerd met sulfiet en verboden toevoegingen die oud en vergaan vlees weer een gezonde roze gloed geven. Omdat het vlees dikwijls vuil is, worden vaak wasmiddelen gebruikt om het vuil af te wassen en om het voordeel te vergroten, worden zogenaamde bindmiddelen toegevoegd om de vleesvezels bij elkaar te houden - gewoonlijk zijn dat granen maar soms ook zaagsel.”

Misschien moet ook een woordje gesproken worden over de suiker consumptie onder Adventisten. Recente medische ontdekkingen hebben de verklaringen van de Geest der Profetie inzake de schadelijke effecten van suiker op het menselijk lichaam bevestigd. Maar eten wij als volk minder

[107]

dan het nationaal gemiddelde van 102 pond per jaar? Gezien de tonelen rond de gemeenschappelijke maaltijd op Sabbat lijkt het daar niet op. Het gemiddelde dagelijks gebruik is 32 theelepels. Een stuk appeltaart bevat 8 theelepels en een fles frisdrank 10 theelepels. Dat is meer dan de helft van het dagelijks gemiddelde. Een bananensplit bevat, geloof het of niet, 25 theelepels suiker. Nee, waarschijnlijk overladen wij onze lichamen net zo doeltreffend, en meer met opzet, dan de meeste niet Zevende-dags Adventisten. Overmatig suiker in verschillende soorten snoep wordt gewoonlijk in verband gebracht met zwaarlijvigheid, suikerziekte, hypoglykemie, ziekten van de kransslagader en artritis.

Het zou onnodig moeten zijn Adventisten te waarschuwen voor het verkeerde van het gebruik van cafeïne houdende dranken, maar we leven nu eenmaal in de eeuw van het sluipend compromis. Het mag vreemd lijken, maar deze neef van de nicotine heeft zich op slinkse wijze binnengedrongen in veel keukens van Zevende-dags Adventisten. De oude filosofie van Lot: “Is zij niet klein” heeft het

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

gebruik van een beetje meer en nog een beetje meer gerechtvaardigd. Te beginnen met de “3 procent soort”, werd toegegeven aan de smaak en de verslaving aan cafeïne, totdat de gewoonte zich heeft vastgezet.

Wat is hierover Gods raadgeving? “Het drinken van thee en koffie is zonde, schadelijk zingenot, dat net als elk ander kwaad onze ziel schade doet.” Adviezen over Dieet en Voeding, blz. 373. Uit deze uitspraak zou men kunnen afleiden dat koffie die cafeïnevrij gemaakt is, slecht 3% zonde bevat, maar er kan meer aan de hand zijn. Als alle cafeïne zou kunnen worden verwijderd, zou de drank nog steeds zeer nadelig zijn. Afgezien van de cafeïne, bevat koffie cafeol, een vluchtige olie, die de maag meer schaadt dan de cafeïne. In een interview dat gepubliceerd is in de U.S.A. News and World Report, legt Dr. Joseph F. Montague, een leidende autoriteit op het gebied van ingewandsstoornissen, de volgende verklaring af over cafeol: “Als je een kop koffie neemt voordat je er melk en suiker aan toevoegt en je laat dat zo een minuut staan zal je olie naar de oppervlakte zien drijven en ronddraaien. Deze oliën zijn zeer irriterend voor de maag en de twaalfvingerige

[108]

darm en naar mijn idee zijn zij de oorzaak van irritatie en een voorstadium voor zweren, meer nog dan iets anders dan de mensen eten. Als iemand deze koffie ‘s morgens drinkt wordt hij opgepept. Maar in werkelijkheid draait hij eenvoudig de schroef dicht, die de pees van de nerveuse spanning vasthoudt.” USN & WR februari 26, 1968.

De wet eist dat cola-dranken enige cafeïne mogen bevatten, maar niet meer dan ongeveer 50 mg. per fles van 10 ounce. Coca-cola ontleent zijn smaak aan het cocablad, terwijl andere cola dranken van de cola-noot worden gemaakt. Let wel dat cocablad de enige bron is van cocaïne, een van de krachtigste drugs, waarvan het medisch gebruik strikt wordt beperkt en gecontroleerd. Het bedrijf beweert dat alle cocaïne is verwijderd, maar herhaalde pogingen de effectiviteit van een dergelijk proces te vernemen, zijn tevergeefs geweest.

Vele mensen schijnen niet te begrijpen dat Dr. Pepper ook een drank is, waaraan cafeïne is toegevoegd die iets meer cafeïne bevat dan Coca-Cola. De “Food and Drug Administration”-bronnen hebben dat niet alleen bevestigd, maar de Dr. Pepper siroop die bij de fonteintjes wordt klaargemaakt, vermeldt duidelijk op het etiket dat het cafeïne-houdend is. Grote aantallen Zevende-dags Adventisten - sommigen dit wetend en anderen onwetend - blijven de verslavende Dr. Pepper gebruiken die mogelijk nog schadelijker is dan de slechtste cola-drank.

De tijd, om deze mantel van compromissen af te werpen en het grootse voorbeeld van Waarheid te volgen, dat aan deze gemeente is toevertrouwd, is zeker gekomen. Opwekkingen en de late regen wachten op hen die standvastig blijven aan de zijde van onverdeelde gehoorzaamheid - een gehoorzaamheid die diep geworteld is in een geestelijke, persoonlijke toewijding aan Jezus Christus.

[109]

Hoofdstuk 11

HET Vernietigen van uw Getuigenis

Stel dat een gigantische computer een getrouw verslag kon maken van al onze gedachten en woorden. Zouden wij blij zijn om de resultaten voor ons te zien uitgestald? Het zou waarschijnlijk een schokkende ervaring zijn de concrete bewijzen te zien van datgene dat wij als de belangrijkste dingen in ons leven beschouwen. Waar denken wij het meeste aan? Welk onderwerp is zo belangrijk voor ons en ligt ons zo na aan het hart, dat we er meer dan over enig ander onderwerp over spreken? Als christenen zouden de meesten van ons wel willen geloven, dat de computeruitdraai meer gedachten en woorden over Jezus en Zijn heerlijke Waarheid zouden openbaren dan enig ander onderwerp.

Onze geestelijke toewijding zou de voorrang moeten hebben boven elke aardse mededinger naar onze tijd en aandacht, inclusief het gezin en de werkring. De persoonlijke relatie met Jezus Christus moet in het leven van iedere christen absoluut en onbetwist, als het belangrijkste levensdoel worden erkend. Jezus leerde dat we Hem meer zouden moeten liefhebben dan vader of moeder, man of vrouw, zoon of dochter. Hij zei ook:

“Alzo dan een iegelijk van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn”
(Lukas 14:33).

Over voorrang gesproken. Alles wat u in de weg staat om Jezus te dienen, zou onmiddellijk uit de weg moeten worden geruimd. Aan iedereen die met God begint te wedijveren om de eerste plaats in onze liefde, zou ogenblikkelijk die plaats moeten worden ontzegd.

Kennelijk moet dan de blik van iedere christen gericht zijn op geestelijke dingen. Elk aspect van zijn leven moet draaien om dat éne grote middelpunt; God te dienen en Hem bij anderen bekend te maken. Dit betekent niet dat we de meeste tijd in de kerk zullen doorbrengen, ook houdt dat niet in dat we een groot deel van de dag op onze knieën blijven. Het feit blijft dat het gezin, het werk en de vrienden de meeste tijd van de week in beslag zullen nemen. Maar Christus als middelpunt in het leven betekent, dat alle

[110]

activiteiten die ermee in verband staan, zoals voorzien in het levensonderhoud, ontspanning met het gezin en samenzijn met vrienden, doordrongen zullen zijn met de zachte geest van een altijd aanwezige Heiland die in ons hart woont.

Niet veel christenen zijn in staat toespraken of Bijbelstudies te houden, maar allen kunnen zij krachtige preken houden, door de mooie beginselen van de Bijbelse Waarheid uit te leven. Ongeacht zijn talenten, opleiding of beroep, zou iedere Zevende-dags Adventist een zielen winnende getuige moeten zijn door een gehoorzaam leven.

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Wij hebben geen gewone boodschap. Onze leerstellingen zijn spannende, het leven veranderende beginselen, regelrecht genomen vanuit de Bijbel. Voor iedere standaard die door deze gemeente wordt aangehouden, kunnen wij het voorbeeld van Jezus en Zijn apostelen aanhalen. Wij zijn het “overblijfsel” of het laatste deel van de Nieuwtestamentische kerk. Daarom houden wij de Sabbat precies zoals zij het deden. Wij eten en drinken tot eer van God door ons te onthouden van schadelijke voeding. Dat deden de apostelen ook.

Vervuld van liefde en niet bereid het risico te lopen de Heiland te mishagen, gehoorzamen wij het verbod van de Schriften tegen wereldse versiersels en ijdele opsmuk.

De dienst der voetwassing is in onze eredienst bijzonder, maar werd door het voorbeeld van Jezus zelf gegeven. Onze aparte levensstijl raakt iedere fase van ons dagelijkse gedrag. Het is nauw verbonden met onze godsdienst en onze geestelijke toewijding.

Christus komt zeer spoedig terug. Deze laatste beproevende periode is ter voorbereiding om Hem te ontmoeten. Het kan zijn dat anderen dat niet geloven, maar wij weten dat het waar is. Er is geen tijd te verliezen aan zinloosheden zoals televisie, dansen, theaterbezoek en andere wereldse genoegens. Door de kracht van een standvastig heilig leven, moeten we anderen wegtrekken uit de leegte van het materialisme. Satan krijgt bijna op heel de

[111]

verontreinigde aarde zijn zin. Zelfs de algemene religies wordt door hem geïnfiltreerd en naar zijn hand gezet.

Er is één hardnekkige groepje dat weerstand biedt aan de boze, en dat is de laatste gemeente. Er heeft nooit een zwaardere verantwoordelijkheid op een volk gerust, dan op hen die de laatste waarschuwingsboodschap van Waarheid in deze generatie vertegenwoordigen. Wij zijn een reuk ten leven of ten dode voor menigten die nog in het dal der beslissing zijn. Iedere ziel zal getrokken worden om samen met ons deze boodschap te gehoorzamen, of zal anders het merkteken van het beest ontvangen door die te verwerpen.

Alles wat wij doen zal invloed uitoefenen op de mensen die we ontmoeten, om een beslissing te nemen - een beslissing voor of tegen de Waarheid. Wat zeggen onze woorden, daden, kleding en voeding tot hen, voor wie de enige preek die ze krijgen zal zijn wat ze zien in ons? Velen van hen zullen overtuigd zijn, maar zullen ook een uitvlucht zoeken om onder de onpopulaire eisen van de Waarheid uit te komen.

Of wij het nu prettig vinden of niet, onze levens zullen zeer kritisch worden onderzocht. Velen zullen half overtuigd om in geloof voorwaarts te gaan en Gods Woord te gehoorzamen, naar ons opzien voor bemoediging. Sommigen zullen met het houden van de Sabbat te worstelen hebben. Als ze besluiten zich te laten dopen, zal hun familiebedrijf op Sabbat moeten sluiten. Zij moeten weten dat het uiterst belangrijk is de HEER van de Sabbat te eren door Zijn dag te heiligen. Wat zullen zij in ons zien? Zou uw Sabbatsviering hen de vreugde laten zien, die er is in het geven van de eerste plaats aan Jezus? Of zouden ze u uw Sabbatsdiner in een restaurant zien eten, wat bij hen de vraag zou opwerpen of het wel zo belangrijk is hun eigen zaak op Sabbat te sluiten. Als hun het idee wordt gegeven dat Sabbat alleen maar een vrije dag is en geen heilige dag, dan zullen ze snel beslissen te blijven waar ze zijn. Als Sabbat vieren hetzelfde is als het houden van de zondag, dan

kunnen ze het misschien rechtvaardigen hun personeel op die dag aan het werk te houden.

[112]

Sommigen zielen die in het oordeel komen, zullen strijden met het probleem om onrein voedsel op te moeten geven. Overtuigd dat het lichaam een tempel is, zullen ze in de gemeente omzien naar kracht om deze moeilijke stap te doen. Wat zien zij? Ik zal u vertellen wat iemand zag. Ik weet het, omdat het precies twee weken geleden gebeurde tijdens één van mijn evangelisatie-acties. Een jonge moeder besloot zich te laten dopen. Een paar dagen voor de doop werd ze uitgenodigd bij een Adventistische vrouw thuis. Er werd haar daar een kop koffie aangeboden. Nog maar een week eerder had ze met veel pijn en moeite de levenslange gewoonte van koffie drinken overwonnen. Hoewel ze dit aan haar nieuwe Adventistische vriendin uitlegde, werd toch aangedrongen de koffie op te drinken. Ze bleef standvastig, maar de volgende dag hield ze mij enkele vragen voor, die ik heel moeilijk kon beantwoorden. Helaas ging de doop van die vrouw niet door en ook nu ik dit schrijf is zij nog niet gedoopt. Koffie drinken lijkt geen kleinigheid als het oorzaak kan zijn dat iemand besluit de Waarheid ongehoorzaam te zijn. Christelijke normen zijn gebonden aan het christelijk getuigenis, en duizenden vernietigen hun getuigenis, door het verwrongen denkbeeld dat de 'kleine dingen' er niet toe doen.

Iedere vrouw die de laatste gemeente binnenkomt moet door de strijd van de beslissing over make-up en juwelen. Het is niet gemakkelijk om de gewoonten van de mode en traditie te veranderen, vooral als die geworteld zijn in de vrouwelijke ijdelheid. De mode is een slavendrijver. Soms zijn mannen tegen alles wat een nieuwe godsdienst met hun vrouwen doet en wanneer zij tegelijk met de andere sieraden ook de trouwring aflegt, verhaast dit een ware crisis in het gezin. Overtuigd door Gods Woord, besluiten deze vrouwen God op de eerste plaats te stellen en de uitdaging van Petrus te aanvaarden om hun ongelovige mannen te winnen door hun sieraden af te leggen. (1 Petrus 3:1-3). Dan zien ze in de gemeente rond voor steun en bijval. Wat zien zij? Niet alleen glimmende trouwringen, maar glanzende broches, spelden en andere sieraden. Worden ze bemoedigd? Ja, ze worden aangemoedigd door te gaan met het dragen van de trouwring en als ringen met symboliek aanvaardbaar zijn, dan zijn de klasseringen, de ringen met een geboorte-steen, de verlofingsringen en de vriendschapsringen ook

[113]

toegestaan, en misschien zelfs de sentimentele oorkingen die oma als herinnering heeft doorgegeven.

Spreken we hier over zaken uit de praktijk? Gebeurt het echt? Ja inderdaad, en velen hebben zich van de Waarheid afgekeerd, omdat de leden niet uitleven wat zij prediken. Sommige vrouwen zijn enthousiaste aanhangers van stijl en vinden het zwaar de ijdelheden van de wereld op te geven. Ze zien in de kerk net genoeg geverfd haar, pruiken en versierselen om zich in hun wereldse trots op hun gemak te voelen. Hun vragen over het dragen van lange broeken en leggings zijn ook snel opgelost, wanneer zij hen op Sabbatmorgen en op woensdagavond het heiligdom zien binnenwandelen.

Het probleem is dat niemand ooit de overwinning over een vijand kan behalen die ze in stilte bewonderen. Veel zusters in de gemeente hebben een geheime liefde voor de wereld en zijn daarom

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

ook nooit in staat geweest de strijd tegen zondige trots en wereldsgezindheid te overwinnen. Totdat zij leren Jezus boven alles lief te hebben en bereid zijn tot zelfverloochening, zullen ze voor anderen een struikelblok blijven.

Wat zal er nodig zijn om de gemeente op te wekken en te doen herleven op deze kritieke punten van het christelijke leven? Hoe kunnen wij kerkleden opgetogen maken over de Waarheid zodat die hun leven vervult? Als er evangelisatiebijeenkomsten worden gehouden zou ieder lid daar moeten zijn, vurig en enthousiast over de gelegenheid om de Waarheid te verspreiden. Tragisch genoeg ondersteunen slechts een paar trouwe leden die bijeenkomsten iedere avond, wanneer de boodschap wordt gebracht. Ik heb fijne mensen gedurende de campagne hun beslissing zien nemen om bij de kerk te horen. Later worden ze thuis uitgenodigd bij diakenen en ouderlingen die alleen symbolische steun aan de evangelisatie bijeenkomsten gaven. Maar in deze huizen wordt het nieuwe lid uitgenodigd om een middag door te brengen met kijken naar een voetbalspel op televisie. Daar wordt de kerkleider uiteindelijk opgewonden, maar helaas gaat het over de fanatieke excessen van het ene team dat probeert een ander team te verslaan en te vernederen. Met geschreeuw en ongecontroleerde opwinding zit hij daar

[114]

urenlang, totaal opgaand in een activiteit die zeker het tegengestelde is van alles waar Jezus voor stond en wat Hij leerde. Die diaken kent alle competitie-uitslagen, maar de volgende Sabbat zal hij half slapend in de kerk zitten en zal in de Sabbatschoolklas geen enkele vraag weten te beantwoorden. Hij zal waarschijnlijk lippendienst bewijzen aan zendingsactiviteiten door de leken voor lectuur verspreiding, maar zijn grootste belangstelling ligt niet in Gods werk. Hij is gebonden aan de dingen van deze wereld, net als mevrouw Lot, en al zijn stereotiepe, godsdienstige, openbare ambten zullen zijn doodvonnis niet veranderen. Totdat die man meer spreekt over het winnen van zielen dan over een balspel, zal er voor zijn redding geen hoop zijn. Daarom zal de grote meerderheid in de huidige gemeente worden uitgeschud. Stukje bij beetje hebben zij de wereld toegestaan hun ervaring weg te knabbelen, waarna het verlies van de christelijke normen is gevolgd. Uiteindelijk blijft een dode formaliteit over - een formaliteit die onder de druk van de tijd der benauwdheid snel zal afbrokkelen.

U kunt zich voorstellen dat ons nieuwe lid, nadat het spel voorbij is, aan zijn Adventistische gastheer vragen gaat stellen over de juiste gang van zaken betreffende de tienden. Omdat hij een zakenman is, is er bij hem wat onbegrip over bruto inkomen en nettobetaling. En hoe staat het met de gaven, buiten de tienden? Kunnen mensen zich werkelijk veroorloven meer dan 10% van hun inkomen te geven? Voor deze man is het een geweldige stap in het geloof geweest, om de beslissing te nemen gedoopt te worden, omdat hij een financiële crisis in zijn bedrijf doormaakte leek het dwaasheid om tienden te gaan betalen. Nu voelt hij de noodzaak, opnieuw de verzekering en bevestiging van de Bijbelse beloften te horen van een gemeenteleider.

Het is heel goed mogelijk dat de diaken een opwekkend getuigenis zal afleggen over Gods wonderbare genade voor degenen die trouwe rentmeesters zijn. Omdat hij een ambtsdrager is zou hij ook horen bij de 51% trouwe tienden betalende. Het is ongelofelijk dat een gedeelte van 49% van ons ledental in 't geheel geen tienden betaalt.

Misschien hebben sommigen geen inkomsten, maar velen bestelen God

[115]

letterlijk iedere week door zich Zijn heilige tienden toe te eigenen. Met dit feit voor ogen is het gemakkelijker te begrijpen hoe, in de tijd der beproeving, het grootste deel van Gods volk zal worden uitgeschud.

Misschien zullen meer Adventisten verloren gaan door problemen om geld dan door iets anders. Dat is misschien de verklaring waarom Jezus zoveel over rentmeesterschap heeft gesproken. In deze materialistische tijd lijkt het logisch dat satan zich concentreert op deze list. In het vleeselijke hart van de mens leeft een aangeboren egoïsme, dat satan dagelijks met succes uitbuit. Is het voor een pachter geen bijzondere voordelige regeling op een boerderij grond te bebouwen, 90% van de oogst zelf te houden en 10% af te staan aan de eigenaar van het land? Alles wat door onze handen gaat behoort God toe en Hij staat ons alleen toe het te gebruiken. Hoe goed en genadig is Hij om slechts een tiende terug te vragen, dat door Hem terug wordt gegeven om te gebruiken voor de evangelieprediking.

De beloften op getrouw geven, komen die werkelijk uit? Zal God de kaalvreter bestraffen (Maleachi 3:11) en hoe staat het met het méér dan tienden geven? Jezus zei:

“Geeft, en u zal gegeven worden; een goede, neergedrukte, en geschudde en overlopende maat zal men in uw schoot geven; want met dezelfde maat, waarmede gijlieden meet, zal ulieden wedergemeten worden.” (Lucas 6:38).

Met andere woorden, we kunnen de HEERE nooit teveel geven. Het doet er niet toe hoe ver we ons geloof ook laten reiken en proberen een groot offer te brengen, op een of andere manier zal het altijd tot ons terugkeren. Gods beloften kunnen nooit falen.

De meeste mensen lijden aan portemonnee-beschermeritus. Of ze weinig hebben of veel, er bestaat de neiging het goed vast te houden en steeds maar meer te willen hebben. Jezus gaf al aan dat weinig rijken de hemel zouden binnengaan. Dat is niet omdat het zondig is om geld en bezit te hebben. Sommige rijke mensen zijn toegewijde christenen en zullen gered worden. In feite zijn er maar twee soorten rijke mensen, die zichzelf rijk hebben gemaakt en zij die God rijk heeft gemaakt. Door rijkelijk te geven hebben sommigen beslag gelegd op de overvloedige Bijbelse zegeningen. Zij blijven het uitdelen en God blijft het teruggeven in overvloed.

[116]

Mensen kunnen dat tegenspreken en zeggen “dat is niet logisch. Er is maar een bepaald geldbedrag om mee te werken en verder gaat het niet.” Degenen die deze tegenwerpingen maken zijn oprecht verbijsterd, omdat zij de beloften niet hebben beproefd en het aanmatigend en onredelijk lijkt. We kunnen net zo min uitleggen hoe de menigte verzadigd werd door de broden en de vissen, als we kunnen begrijpen hoe we meer krijgen door meer te geven. Maar degenen die in het geloof een stap voorwaarts hebben gedaan, weten dat het gebeurt. Zij proberen niet het te verklaren. Op papier komt het niet uit, maar hoe meer zij de HEER geven, hoe beter het hen financieel zal gaan.

Ik zal nooit vergeten hoe ik, jaren geleden, door een vriend werd uitgedaagd God op de proef te stellen. Hij gaf 25% van zijn inkomen aan God en het was hem geweldig goed gegaan. Mijn vrouw en ik besloten God op Zijn woord te geloven. We begonnen een plan uit te voeren dat ogenschijnlijk grote offers vroeg, maar toch moet het offer nog worden gebracht. Geleidelijk gingen onze gaven

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

van 25% omhoog naar 30% tot 35% en één jaar tot bijna 40%, toch zijn onze materiële zegeningen toegenomen net zoals ons geloof is toegenomen. We zijn er heel dankbaar voor geweest dat iemand ons heeft aangespoord de proef te nemen met Gods beloften. Nu spijt het ons voor diegenen die het gevoel van opwinding hebben gemist, om God het onmogelijke te zien doen in het vermenigvuldigen van de broden.

In duizenden steden, plaatsen en dorpen rond de wereld kwijnt Gods werk door geldgebrek. Dat zou het kleinste probleem moeten zijn waarvoor de laatste gemeente heden staat, want God heeft Zijn volk de middelen gegeven om Zijn werk af te sluiten. Wat een rekening zullen we op zekere dag te vereffenen hebben, als we dat geld en bezit vasthouden tot het waardeloos is. Nu kan het gebruikt worden om zielen voor te bereiden voor het Koninkrijk. Jezus spoorde Zijn volk aan zich schatten in de hemel te vergaderen, door het geld te gebruiken en het niet op te slaan om te roesten en te schimmelen. Miljoenen dollars zijn aan goddeloze kinderen nagelaten door Adventistische ouders, die hadden kunnen weten dat het gebruikt zou worden om de zaak van de duivel vooruit te helpen in plaats van de Waar-

[117]

heid. Dat geld had de komst van Jezus en het herstel van alle dingen kunnen verhaasten.

In Mattheüs 13:22 sprak Jezus over “de verleiding van de rijkdom.” Zal die verleiding ook gelden voor Zevende-dags Adventisten, die van plan zijn *ooit* hun bezit op het altaar voor God te leggen? Velen zien nu de laatste gelegenheid voorbij gaan, waarop hun opgehoopte rijkdommen hadden kunnen worden gebruikt voor de goede zaak. Ondanks het armzalige niveau van hun gaven leven ze zelf in luxe gemakzucht. Hoe waar zijn Christus’ woorden:

“Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”

(Mattheüs 6:21).

Als het geld in Gods werk geïnvesteerd is zal het hart van de gever ook verbonden zijn met het werk. Zij die niet zullen worden misleid door rijkdom, maar schatten in de hemel hebben zijn uitzonderingen.

[118]

Hoofdstuk 12

WETTICISME OF LIEFDE

Dit boek heeft zich gericht op kleine dingen, en hoe satan knabbelt aan de hoge geestelijke nonnen van Gods volk. We hebben het psychologische patroon van geleidelijke compromis geanalyseerd, waardoor de kracht en het effect van de Waarheid verwaterd is. Mensen zouden kunnen opperen dat we van een mug een olifant maken en dat bezorgdheid over die kleinigheden alleen maar afbreuk doet aan de belangrijke kwesties. Zij vragen zich af of de God, die het universum heeft geschapen, wel interesse heeft voor de details van het individuele menselijke gedrag. Zij zouden die bezorgdheid wetticisme noemen. Maar is het dat, of is het liefde?

Zelfs als iedere kleine verlaging van de norm niet zou leiden tot het verlaten van de Waarheid, bestaat er nog een reden om nauwkeurig te zijn met de kleinste afwijking van Gods wil. Christendom is niet gegrond op verboden en regels, zelfs niet op de hooggewaardeerde, handgeschreven regels van de Tien Geboden. Christendom rust op de liefdesrelatie met een persoon, met Jezus Christus. De grondbeginselen van het ware christelijke leven worden samengevat in de twee grote geboden die Christus gaf in Mattheüs 22:37-40,

“En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.”

Alle bijbelschrijvers maken heel duidelijk dat dit werkelijk is waar het christendom om gaat. Het thema van de liefde is verweven in zowel het Oude als het Nieuwe Testament en de uitwerking van die liefde zijn de werken van gehoorzaamheid. Jezus zei:

“Indien gij mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Johannes 14:15).

De geliefde Johannes schreef:

“Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar.”
(1 Johannes 5:3).

[119]

Zelfs voor menselijke liefde is het geen inspanning dingen te doen die die éne geliefde een plezier doen. Bruiden en bruidegoms vinden het geen zware taak om elkaar gelukkig te maken en zij komen hun belofte niet na omdat de wetten van het land dat eisen op straffe van boete of gevangenneming. In feite doen ze veel meer voor elkaar dan de wet vereist, omdat ze elkaar echt liefhebben. Iedere kleinigheid, die maar gedaan kan worden voor het geluk van de ander, wordt met vreugde gedaan.

De kleine attenties zijn de proef die de ware liefde openbaren. Elke vrouw zal bevestigen dat dit zo

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

is. Zelfs een paar verwelkende bloemen kunnen een vrouw tot tranen toe bewegen, als ze weet dat manlief onderweg is gestopt om ze persoonlijk voor haar te plukken. Het duurste cadeau maakt minder indruk dan een paar spontaan zelf geplukte kleine madeliefjes.

Waarom? Het antwoord spreekt voor zich. Het betekent een duizendmaal groter bewijs van liefde, want de echtgenoot heeft het maar met één doel gedaan - om zijn vrouw gelukkig te maken.

Denk er alstublieft bij na dat dit ook zo zou moeten zijn in onze liefdesverhouding tot Christus. Johannes zei:

“En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.” (1 Johannes 3:22).

De christen zal niet alleen gehoorzamen aan de eisen van de Tien Geboden, maar zal alles proberen te doen wat de HEER behaagt. Dit houdt in dat we de Schriften onderzoeken naar aanwijzingen van Zijn wil en geen enkel risico willen lopen Hem te mishagen. Ware liefde zal altijd liever voordeel geven dan het te nemen.

Als God geïnteresseerd is in de uitingen van liefde in Zijn kinderen, dan moet Hij met grote belangstelling uitzien hoe zij gehoor geven aan elke kleine onthulling van wat Hij wil. Het kan heel goed zijn dat de grootste toets van ware toewijding aan God de mate van bereidwilligheid is, waarmee gehandeld wordt in overeenstemming met de kleine aanwijzingen, die in de Bijbel zijn verspreid om Hem te behagen. En in plaats dat dit als wetticisme wordt aangerekend, zullen deze daden in het oordeel worden gewogen als de hoogste vorm van onzelfzuchtige liefde. Moge God ons helpen dagelijks de Schriften te onderzoeken om daarin Zijn wil te vinden

[120]

inzake ons eten, drinken, kleden, spreken en kijken. Mogen wij dan de liefde hebben om vol vreugde Zijn wensen toe te passen in onze dagelijkse christelijke levenswijze.

Denk nooit iets waarvoor je beschaamd moet zijn;
hoe zijn je gedachten, zijn ze wel rein?
Wat je zegt hardop, of zacht in mensenoren,
zeg maar nooit iets dat Jezus niet zou mogen horen.

Zorg dat wat je leest, al kan het mooi lijken
je altijd geestelijk zal verrijken.
want zo niet, wat een schrik zou het straks voor je wezen
als God tot je zei: "Laat Mij dat eens lezen."

Schrijf nooit iets op in haast of ondoordacht,
dat niet ook bij Jezus kan worden gebracht.
Wat je ook zingt in droefheid of misschien juist wel blij
maak dat Hij kan zeggen: "dat zong je voor Mij."

Als je uitgaat, ga nergens heen waar je moet vrez
dat God zal zeggen: "Moest jij hier wel wezen?"

Het sluipend compromis Joe Crews Versie 3.0

Keer je af van vermaak, - ook al schijnt het wèl goed
als God niet mag vragen wat of jij daar doet.

De kleren die je draagt met een zeker doel
die geven je soms best een heel goed gevoel.
Zou je geweten goed zijn en geen blos op je wangen
als Jezus jouw kleding ook eens zag hangen?

Als je denkt, als je spreekt, als je schrijft of als
lees je een boek, als je zingt,
als je wandelt, of naar genoegens op zoek,
wees je binnen en buiten bij alles bewust,
dat het oog van de HEERE altijd op je rust.